

РОБЪРТ МОНРО
ПЪТУВАНЕ ИЗВЪН ТЯЛОТО:
БЕЗКРАЙНО ПЪТУВАНЕ

Част 3 от „Пътуване извън тялото“

Превод от английски: Светла Хайтова-Ифандиева, —

chitanka.info

1. ПРОМЕНЛИВАТА

Страхът е голямата преграда пред човешкото развитие. Казано е, че когато се раждаме в тази материална вселена, ние носим със себе си само два вида страх — от силен шум и от падане — и двата са предизвикани от родилния процес. Растейки, ние научаваме все повече страхове, така че, когато навлезем в зрелостта си, ние — или поне повечето от нас — сме претоварени от тях. Пораснали сме физически, но реалното ни развитие — реализирането на истинския ни потенциал — за съжаление е било прекъснато.

Непознатите неща предизвикват страхове. Страхуваме се от тъмнината може би защото не знаем какво има там. Една физическа болка би могла да възбуди страх, защото не знаем какво би могла да означава. Когато тези Неизвестни станат Известни, страховете изчезват, а ние сме в състояние да се справим с всичко, което ни се изпречи.

Всеки от нас притежава достатъчно Неизвестни в своя живот, а и достатъчно страхове. Няма нужда да търсим повече. Въпреки че има моменти, когато нямаме друг избор. Ето един пример. Това се случи с мен и е източникът на следващия материал.

Най-общо е прието, че по време на целия си живот ние не се променяме истински. Ние само ставаме все повече същите. Имайки предвид обичайните изключения, за които казваме, че само потвърждават правилото, когато се огледаме около нас, докато годините си вървят, това изглежда напълно вярно. Като цяло хората не се променят, а и повечето от нас силно се противят на промяната.

Въпреки това всички наши неприятности и битки се основават на промяната. Страхуваме се, че нещо ще се случи. Или пък се плашим, че няма да се случи. Затова се борим или да предотвратим Промяната, или пък да ускорим процеса. Но каквото и да правим, промяната е сто процента гарантирана. Единственият въпрос е в каква степен. Бавната промяна се представя като еволюция, бързата — като

революция. Промените са изображението на Неизвестните — най-големите генератори на страх.

В моя собствен случай изглежда нямах избор. Попаднах, незнаещ и панически шокиран, в процеса, който предизвика новото познание за действителността — онова, което аз наричам Различния Мироглед, съпътстващ ме сега. Промяната в живота ми не бе просто в същата степен. То бе нещо, което не ме бе тревожело преди, защото въобще не знаех, че Такива неща съществуват. Беше ли тази промяна в живота ми случайна или еволюционна? Според мен тя бе революционна.

През 1958 година, без някаква очевидна причина, започнах да се нося из въздуха, въвн от материалното си тяло. Не бе доброволно. Не бях предприемал никакви умствени подвизи. Не бе по време на спане, затова не можех да го отхвърля, просто като сън. Имах цялостно съзнателно усещане за това, което се случваше, а то, разбира се, само влоши повече положението. Предполагах, че бе някаква форма на безмилостна халюцинация, причинена от нещо опасно — тумор в мозъка, мозъчен кръвоизлив или неизбежно умствено разстройство. Или предстояща смърт.

Феноменът продължи. Нямах контрол върху него. Обикновено се случваше, когато си полягвах да се отпусна или отпочина, или пък се подготвях за спане — не постоянно, но няколко пъти седмично. Издигах се на няколко метра над тялото си, преди да започна да схващам какво точно се случва. Ужасен, започвах да се боря, за да се върна обратно през въздуха до физическото си тяло. Сигурен бях, че умирам. Както и да се опитвах, не можах да се предпазя от повтаряне на събитието.

По онова време мислех, че съм в приемливо добро здраве, без никакви важни проблеми или стрес. Бях напълно ангажиран. Притежавах няколко радиостанции, имах и друг бизнес. Притежавах офис на Медисън авеню в Ню Йорк, дом в Уестчестър и не на последно място съпруга и две малки деца. Не взимах лекарства, нито наркотици, пиех съвсем ограничено количество алкохол. Не бях особено обвързан с която и да е религия, нито пък бях студент по философия или източни дисциплини. Бях напълно неподготвен за такава радикална промяна.

Невъзможно е да бъде описан страхът и самотата, които взеха връх по време на тези случаи. В началото не можах да споделя с никого за тях, дори и със съпругата ми, защото не желяех да я тревожа. Силно свързан със западната култура и наука най-общо, аз автоматично се обърнах за отговори към-традиционната медицина и общоприетата наука. След задълбочени изследвания и тестове домашният ми лекар ме увери, че нямам тумор на мозъка-и не съм под влиянието на друг физиологичен фактор. Но не можа да ми съобщи нищо повече.

В края на краищата намерих сили да разговарям с психиатър и психолог. Й двамата познавах като приятели. Първият ме увери, че не съм луд — познаваше ме твърде добре. Другият предложи да премина курс за обучение в продължение на няколко години при гуру в Индия — идея напълно чужда за мен. Не признах пред нито един от двамата, нито пък пред когото и да било друг, че бях изключително изплашен. Бях човек, неприспособил се към културата, за част от която се смятах. Възхищавах се от тази култура и я уважавах.

Въпреки това нагонът за оцеляване бе много силен. Бавно, твърде бавно се научих да контролирам процеса. Разбрах, че това не бе задължителна прелюдия към смъртта, че този процес може да бъде насочван. Но мина цяла година, преди да стигна до възприемането на реалността на пътуването извън тялото — сега познато като ОИТ. Стана в резултат на около четиридесет внимателно осъществени ОИТ пътувания, предоставили само и единствено на мен подробна документация. С това познание страхът скоро се стопи, за да бъде заместен с нещо почти заповедническо — любопитството!

И тогава нещо трябваше да се направи. Нуждаех се от отговори, а бях сигурен, че не бих могъл да ги намеря в индуския ашрам. Мисловните ми процеси, за добро или за зло, бяха продукт на Западната цивилизация. Затова именно, нуждаейки се от систематична помощ и от събиране на информация, свързана с това странно „Неизвестно“, създадох отдел за изследване и развитие в корпорацията, притежание на семейството ми и мен. Накрая този отдел бе обособен и се превърна в известния понастоящем институт „Монро“.

И така, първоначалната цел бе единствено да реша личните си и нетърпящи отлагане проблеми — да пренасоча моите произвеждащи

страх Неизвестни в Познания, ако в края на краищата това въобще бе възможно. Това означаваше да се науча как да контролирам и да си обяснявам пътуванията извън тялото. Като начало аз бях единственият, когото познавах, нуждаещ се от такава помощ, затова мотивът бе личен и егоистичен, а не задълбочен и идеалистичен иди благороден. Не се извинявам за това, сам си плащах сметките.

От съвременна гледна точка ОИТ е състояние на съзнанието, при което усещате себе си различен и отдалечен от физическото си тяло. Тази отдалеченост може да бъде два сантиметра или две хиляди метра, ако не и повече. Можете да мислите, действате и усещате в това състояние така, както го правите физически, макар и с някои изключения.

В ранните периоди на ОИТ-дейността вие сякаш запазвате формата на физическото си тяло — глава, рамене ръце, крака и т.н. Колкото повече свиквате с това ново състояние на съществуване, толкова повече формата ви може да става все по-малко прилична на човешката. Както е желатинът, току-що изваден от калъпа. За кратко време той запазва формата на калъпа, после започва да се стопява по краищата и накрая се втечнява или се превръща в капка. Когато това се случи по време на ОИТ, достатъчно е само да помислите за себе си и веднага ще приемете човешката си форма.

От това описание става ясно, че „второто тяло“ е крайно пластично. Въпреки това много важно е да се знае, че каквато и форма да придобиете, вие си оставате вие. Това никога не се променя — освен че откривате за себе си, че сте нещо повече, отколкото сте си давали сметка.

Колкото до местата, които посещавате, и нещата, които правите — изглежда няма ограничения. Ако все пак има, не сме ги открили. В състояние извън тялото вие повече не сте ограничени от понятията време-пространство. Можете и да сте в тях, но не сте част от тях. Вие — вашата нематериална същност — се чувствате съвсем удобно в друга енергийна система. Притежавате огромно чувство за свобода. Макар и да не сте напълно свободен. Приличате на балон или на хвърчило, закачено на връвчица. На другия край на въженцето — невидимото въженце — е физическото ви тяло.

Цо време на ранните ни изследвания разбрахме, че живеем в култура й цивилизация, където будното материално съзнание е най-

жизненото от всички качества. Не е лесно да се проследи всяко състояние на различно съществуване. Едно дребно изследване веднага произвежда неограничен брой аномалии, които не пасват, нито могат да бъдат обяснени в рамките на ограниченията на съвременното Познание или *системи от убеждения*, имайки предвид, че „убеждение“ е понастоящем разпространен етикет за всичко, което не може напълно да бъде разбрано или обяснено.

Започнахме да работим върху въпроси, свързани основно със съзнанието. Какво става с него, когато изпаднем в безсъзнание вследствие на удар по главата, шок, припадък, алкохолно отравяне или свръхдоза наркотици, анестезия, сън или смърт? Дали съзнанието прилича на магнитно поле, произвеждано от електромагнит, което престава да съществува, щом токът бъде изключен? Ако е така, дали то отслабва или се усилва при промяна на „електрическия“ ток? Ако го правим, това става без каквото и да е познание за това „как“ се извършва. Как бихме могли все пак да контролираме такова действие?

Достатъчно лесно е да се поставят тези въпроси, които пораждат други въпроси без следа за отговор. Скоро осъзнахме, че съществува огромна информационна „дупка“. Нуждаехме се от някакво предположение, което би могло да ни покаже посоката, която трябва да следваме.

Отклонихме се от търсене на материалистични обяснения, за да погледнем в другия край на спектъра. Какво става, ако съзнанието продължи да съществува, когато „токът“ е намален? Мигновено започнахме да намираме примери.

Проблемът е в това, че когато сме извън тялото, ние и сме загубили съзнание, и не сме. Паметта ни е или не е повредена, някои от физическите ни сетива действат, други — не и т.н. Най-малкото, не сме в пълно съзнание, както сме свикнали да мислим за него, и затова не разглеждаме състоянието като реално. Приема се, че ако не можеш да движиш физическото си тяло, или ако то не реагира на дразнения, ти не си в съзнание според начина, по който ние тълкуваме този термин. Или пък ако не можеш да общуваш според съвременните стандарти, ти не си в съзнание. Въпреки че е имало много човешки същества в спящо състояние, които са продължавали да бъдат в съзнание, те просто не са притежавали средства да общуват физически. За да бъде дадено задоволително обяснение как

извършваме голяма част от физическите функции, без да ги осъзнаваме, нашата култура трябва да открие подсъзнателните системи. Те са идентифицирани като автономни, подсъзнателни, крайни и т.н., включително сън. Всяка дейност, която ние не можем да контролираме по желание, е извън рамките на съзнанието.

В Института „Монро“ през шейсетте години ние започнахме не само историческо изследване на аспектите на съзнанието, но също изучаване на събитията извън тялото, както моите, така и на други хора. Открихме, че много ОИТ имаха връзка със състоянието на сън и така бяха пренебрегвани като прости сънища — само че те не пасваха на неяснотата и нереалните качества, свързани със сънуването. Други спонтанни ОИТ бяха ставали под упойка по време на операция, когато пациентът открива, че е на 2–2.5 метра над операционната маса и покъсно съобщава съвсем точно какво е чул и видял от тази гледна точка — физическа невъзможност. Такива събития се случват често, но в по-голямата си част те никога не са били публично разгласявани.

Други случайни ОИТ стават по време на т.нар. „периоди на безсъзнание“, причинени от произшествия или рани. Те биват категоризирани главно като аномалии и са скривани в паметта като неестествени или като нещо, което в действителност не се е случило. Мирогледът ни не би позволил да бъде по друг начин.

Някои от най-удивителните спонтанни ОИТ сега често биват идентифицирани като „преживявания близо до смъртта“. И още, те обикновено се случват по време на хирургическа операция под влиянието на упойка. Голяма част от тях влияят върху убежденията на пациентите, променяйки ги напълно, като им осигуряват оригинален Различен Мироглед. Те официално съобщават, че знаят, че са не само нещо повече от техните физически тела, но и недвусмислено им е известно, че ще надживеят физическата смърт.

Историята ни е пълна с обяснения на онова, което сега наричаме пътувания извън тялото, разнообразен е и речникът, който използваме. Вие сте близо до себе си — „извън себе си“, обезумял — „извън собственото си съзнание“, заспivate — „изпадате в сън“, събуждате се — „издигате се над“, излизате — „припадате“. Една от твърде малкото анкети, свързани с този въпрос, през последните десет години показва, че над 25 процента от нашето население си спомня, че е имало поне едно пътуване извън тялото.

Ако се замислите, ще се окаже може би, че сте имали „летящ“ сън с или без самолет? Можете ли да се сетите, че сте сънували как търсите собствената си кола между много други на някой паркинг, намирате я и мигновено се събуждате след това? (Много често ние подсъзнателно считаме автомобила си за допълнително тяло.) В състояние ли сте да си припомните за „падащ“ сън, когато вместо да се разбие на „дъното“, вие се събуждате? Това е нещо съвсем обичайно, когато обратното влизане във физическото тяло е ускорено от звънеца на будилника!

До 1970 година всички изследователски усилия ставаха тихомълком, дори потайно. Все пак аз бях ръководител на традиционен бизнес със стандартно мислещи хора. Сигурен бях, че всяко публично откровение за тайната на Жизнената ми дейност би причинило неприятности на възможността ми да провеждам отговорни сделки.

Но не можех и да остана завинаги мълчалив. С публикуването на първата ми книга „Пътуване извън тялото“ дейността ни започна да привлича повече внимание. Вече можехме да подбираме голям брой доброволци за изследване в нашата лаборатория. По-голямата част от тях бяха в състояние да повторят ОИТ почти като мен, използвайки разработените от нас методи.

През осемдесетте години бяха провеждани разговори за пътуването извън тялото в различни колежи и университети, по радиото и телевизията, дори в Института „Смитсон“. По време на годишния конгрес на Американската Асоциация по психиатрия бяха издадени три брошури по въпроса, а представянето им бе спонсорирано от Медицинския център на Канзаския университет и Института „Мон-ро“. Понастоящем в списанията от време на време излизат карикатури, основаващи се на ОИТ като нещо реално. Продават се Т-шъртс с картини от ОИТ-тематиката, дори най-известният телевизионен водещ Боб Хоуп в едно от предаванията си пушна шега, свързана с пътуването извън тялото. Реалността на ОИТ започна бавно да се възприема, а терминът ОИТ вече е част от нашия език.

Какво са Познанията по отношение на пътуването извън тялото?

Първо — тъй като няма нищо ново в това да си дадете сметка, че сте нещо повече от физическото си тяло, вече притежавате и способности

да си го докажете. Убедени сме също, че прилагайки други критерии, явлението може да бъде доказано и на научната общественост, а и на останалата част от човешкото общество. Въпреки това в днешно време не ни е известен друг начин, освен чрез индивидуалния личен опит. Но сме убедени, че техниката е в състояние да осъществи това доказателство.

Контролираната опитност извън тялото е най-ефикасният ни познат способ за събиране на Познания за сътворяването на Различен Мироглед. Първо, а може би най-важно от тези Познания; е надживяването на физическата смърт. Ако все пак съществува подобър начин от ОИТ за убеждение, че то се случва — не само надежда, религиозно упование или вяра, но познание, — ние не знаем за него. Всички онези, които придобиха дори малко вещина? ОИТ, скоро достигнаха до този етап на познание. И още нещо, това оцеляване става, независимо дали ние го желаем или не и без никакво значение какво сме правили или какви сме били по време на физическия си живот. Няма никаква разлика. Оцеляването на личността извън физическото съществуване е естествен и автоматичен процес. Удивени сме как сме могли да бъдем така ограничени в мисленето си.

Второ — най-голямото препятствие пред уменията да се експериментира извън тялото е страхът. Страхът от непознатото и физическата смърт. Твърде силна е принадлежността на нашия мозък и съзнание към материалната среда. Фактически всичко, за което мислим, е изразено с терминологията и условията на време-пространството. Сега вече се намираме с лице към необходимостта да преведем нещо напълно несвойствено в друго, което да е разбираемо *тук и сега*.

Единственият начин, който сме научили, за улесняване и отстраняване на тези страхове, е да се придвижваме в ОИТ-процеса стъпка по стъпка във всеки един момент, много бавно. Това позволява на новака да възприеме и свикне с малките промени и да се научи, да знае, че тези малки промени не са опасни и не застрашават физическия живот. След акумулирането на тези промени ние помагаме на учениците да гледат непрекъснато назад към пълното материално усещане така, че да имат непрекъснатата, позната отправна точка. Постепенно основните страхове се премахват.

Най-важното, присъствието на ум-съзнание в състоянието извън тялото е значително по-различно от онова при физически будното. Първоначално сякаш не присъства интелектуален и аналитичен фокус, най-малкото не в познатите ни условия. Все пак включването на физическото съзнание променя това. Обратно, емоционалните екстремуми на символичното дясно мозъчно полукълбо често напълно отсъствали обикновено са по-трудни за възбуждане. (Любов като точна изява не се приема за „емоция“ в този контекст.)

По време на ОИТ умът-съзнание най-малкото ни показва кое е „отпред и нагоре“ и навън в пространството, така да се каже. Не съществува подсъзнание или безсъзнание, покрито с пластове от ограничения. Така че няма лъжа или фалшификация, защото всички ние сме на показ. Каквито и да сияние излъчваме фактите. Винаги съществува свръхбагаж на нашата физическа мисъл и състояния, които вероятно освобождаваме или отхвърляме, ако се прокраднал.

Вероятно е еднакво важно, че по време на ОИТ-състоянието ние проумяваме колко повече сме от физическите си тела. Отговорът точно защо и как съществуваме е напълно съществуващ, ако само имаме желанието и смелостта да го открием. Когато търсим информация, вероятно няма да харесаме получения отговор, но знаем, че притежаваме верния резултат.

Ако искате да докажете — само и единствено на себе си, — че ние надживяваме физическата смърт, трябва да се научите да се движите в състояние извън тялото и да потърсите приятел, роднина или някой ваш близък, който наскоро е починал. За да ги намерите, всичко, от което се нуждаете, е да настроите паметта си към онова, което човекът е бил или представлявал. Няколко такива срещи ще бъдат достатъчни. Ще имате доказателството си — само за вас, за никой друг. Ще има нужда да осъществите този контакт скоро след тяхното преминаване в отвъдното, защото повечето от тях много бързо губят интерес към живо-та, който току-що са завършили.

Движението по време на опитност извън тялото е отличен метод за събиране на информация. Много лесен достъп до информация е проверката на доброто състояние на някой, който сте обичали. Това също е може би най-лесната от целите на ОИТ. Ако сте разделени със съпругата или приятеля си, поради служебна командировка например, много успокоително е да си ги представите мислено, за да сте сигурни,

че всичко е наред. Например, когато една от дъщерите ти учеше в колеж, понякога я спохождах по време на ОИТ, за да разбере как се справяше сама. Обаче направих грешка, като споделих с нея за това по време на една от ваканциите вкъщи. Година по-късно тя ми каза, че след това разкритие всяка нощ точно преди да си легне, се обръщала към тавана на стаята си, казвайки: „Татко, ако си някъде наоколо, лека нощ!“

Бихте могли да отидете навсякъде и по всяко време — минало, настояще и бъдеще — чрез ОИТ. В състояние сте да стигнете директно до всяко избрано от вас място и да наблюдавате какво става там, при това в подробности. На мястото на вашата цел бихте могли да обикаляте наоколо, за да разгледате от различни позиции. Единственият проблем е, че не можете да взимате материални предмети — ръката ви преминава през тях.

С тази свобода можете да тръгнете по пътя, поет от нашите изследователски търсения в Института. Можете да отидете навсякъде по земното кълбо, вътре в него или през него. Можете да се движите извън Земята и да обикаляте около Луната и Слънчевата система. Красиво е и предизвиква преклонение, но може да стане монотонно. По такъв начин видяхме и се запознахме с обратната страна на Луната преди космическите кораби на НАСА да направят своите снимки. Същото бе и с Марс, където търсихме предмети, изработени от човешка ръка, като сгради или други конструкции, които биха могли да покажат някаква форма на интелигентен живот. Някои от нас дори направиха няколко пробега извън Слънчевата система и обикновено се загубваха, в смисъл че не можехме да определим къде точно сме били по отношение на Земята. Обратното връщане бе безпроблемно. Изследователят просто фокусира върху физическото си тяло. Няма ограничения от скоростта на светлината.

Ако съществуват интелигентни същества във физическата вселена, ние не успяхме да ги открием. Или те са били скрити, или вероятно ние не сме знаели какво точно търсим. Разбира се, нашето изследване бе доста кратко.

Може би, ако бяхме търсили в по-отдалечени галактики, там щяхме да срещнем някого. Някой ден може би един от нас ще го стори.

В нематериалната Вселена нещата бяха безкрайно различни. Ние открихме стотици, ако не и хиляди, повечето от тях нечовеци.

Изследването извън тялото е най-важният способ за действие вън от материалната Вселена. „Второто тяло“ на ОИТ-състоянието наистина не е материално. То е част от друга енергийна система, смесваща се със Системата за Живот на Земята, но е извън фаза с нея. Това доказателство се намира във факта, че твърде лесно можем да открием онези, които са напуснали физическото съществуване.

Когато започнете да търсите някакво действие в тази друга енергийна система — в онова „Там“, — ефектът е почти мигновен. Системата е доста плътно населена и вие срещате някои специални приятели, когато станете сръчен в ОИТ.

Магистралите и вторичните пътища на пътешествията извън тялото и изследванията са широки и разнообразни и в по-голямата си част извън обичайните теории на време-пространството. Можем да разберем само онази порция, която има пряка връзка със Системата за Живот на Земята. Бихме могли да се опитаме да разкажем останалата част, а тя изглежда безкрайна, но не притежаваме приемлива или сравнима основа от познания и опит, за да го направим прилежно. Проблемът е в желанието да се разбере и преведе откритото от вас, за да го върнете във физическото. Никога не се учудвайте, когато, връщайки се в материалното, откриете сълзи да капят по бузите ви.

Онова, което се е случило, е, че вие сте прекрачили границата на картата на Познатото и сте се върнали с някои предишни важни Неизвестни, сега вече преобразувани в Познания. Може би няма да убедите другите в тази реалност. Повечето не се и опитват — индивидуалното познание е достатъчно.

Помислете как такова знание — не вяра или религия — биха променили вашия собствен житейски път. Дознанието, че вие, разбира се, сте повече от физическото си тяло, че наистина ще оцелеете след физическата смърт. Тези две Неизвестни, превърнати в Познания, без каквито и да е условности или непредвидени обстоятелства, — колко различно би станало.

Различният Мироглед — чиста форма на усещане — може да ги преобрази в лични Познания. И още твърде много. И така, освободете вашия Спасителен Религиозен Колан, грабнете катераческите си шпори и може би мачетето, и нека тръгнем по стръмния склон.

2. ТОЗИ ДЪЛЪГ, ДЪЛЪГ ПЪТ

През цялата история най-различни прозвища са били прикачвани на онези, които са живели извън общоприетите рамки: атеисти, мистици, грешници, разбойници, революционери, саможивци, невротизи, анархисти, авантюристи, предатели, изследователи, ясновидци, пътешественици — можете да прибавите към списъка каквото пожелаете. Всяко отклонение от приетите норми поражда риск. Всеки от тези индивиди през по-голямата част от живота си е знаел този риск. Ако ли не, невежеството не е било извинение. Ако е трябвало да се плати в замяна някаква цена, тези хора са били длъжни да я знаят, преди да се заловят за действие. Не са пролети тъжни сълзи за чудациите или за умрелите в такива случаи. Зная това добре, а вие бихте могли да го откриете за себе си.

И така, трябва да се каже: Различният Мироглед, който започвате да придобивате, може да е най-многого убеждение, докато не започнете да подлагате на изпитание неговата валидност в рамките на текущите ви преживявания по време на вашия живот като активен Човешки Мозък. Докато дребните убеждения се превръщат в познания, може би по-широкият Различен Мироглед ще последва същия път — докато не се освободите.

От този миг нататък въвеждането на лични разкази изглежда най-подходящият и определен начин за обяснение. Онова, което за мен е Знание, може да предизвика у вас само убеждение, освен ако вие не сте преживели или пък не преживявате подобни неща, изискващи потвърждение. Позволете ми затова да направя опит да го кажа „така, както е за мен“, като ви позволявам да формирате ваше собствено убеждение, чието преживяване може след време да се превърне в Познание.

За моето лично развитие тридесетгодишната дейност извън тялото ми донесе едно спокойно състояние на задоволство. Един цикъл бе напълно завършен или поне така изглежда. Собственият ми

Различен Мироглед бе тъкмо на място и във висша степен възнаграден. Или би трябвало да е.

Знам откъде дойдох, как стигнах тук и станах човек, защо се мотая наоколо, зная графика на последното ми пътуване и къде бих отишъл, когато напусна. Какво друго би могло да бъде от значение? Всичко останало са само незначителни подробности.

А ето го и моя ИНСПЕС^[1] приятел. Имаше нещо, което трябваше да питам този ум-съзнание по време на семестрите в лабораторията — просто един глас, говорещ чрез някой материален, когото познаваше много добре. На шега или наистина бяхме избрали съкращението ИНСПЕС; за да идентифицираме тази енергийна норма, която ни намекваше, че ние — Човешките мозъци — сме нещо по-нисше.

Но този ИНСПЕС не бе същият като онези, срещани от мен преди. През годините бях имал много нематериални срещи, общувания и отношения с онези, които очевидно бяха човеци, все още притежаващи физическо тяло и други. ИНСПЕС все пак бе различен.

Нашето обичайно място за среща е отвъд Шума на М-Банд. Шумът на М-Банд е върхът на неконтролираната мисъл, която се излъчва от всички живи форми на Земята, особено човешки. Ако приемете, че това е цялата вселена, дори и в рамките на настоящото време, можете да добиете по-добра представа за магнитута на тази дезорганизирана какофонична маса от разхвърляна енергия. Амплитудата на всеки сегмент от лентата се определя от чувството, включено в мисълта. Въпреки че нашата цивилизация дори не признава съществуването на М-Банд.

Впечатлението ми е, че тя съдържа не само настоящите мисловни следи, но и всички, които някога са съществували. Има продължителни и мигновени. Може би по-старите са напластени така че всичко, което би могло да се възприеме, са сегашните излъчвания.

За обективното проучване, ако някой е толкова смел, че да реши да го стори, всичко, от което се нуждае, ѝ да се придвижи до това състояние на необвързаност, точно до последните останки от някаква директно свързана със земния Човешки Мозък дейност, в нематериалното Там. Твърде много прилича на отразен слой, извън който ефектите рязко се затъмняват. Препоръчително е бързото преминаване през него. Сякаш някой се опитва да си проправи път

през скимтяща, сърдита гълпа — точно така звучи, с милиони акценти и езици.

А сега обратно при моя ИНСПЕС приятел. Ето и кратък цитат от една от ранните ми срещи, когато излизах от тялото си и се придвижвах до точка, съвсем близка до М-Банд.

Чудя се дали може да се разбере колко силна е неговата или нейната светлина. Възможно ли е да е извънземен въпреки всичко?

— Ще привикнеш към светлината. Ти ни облъчваш със същата радиация... но ние щ сме извънземни, както вие го разбирате.

— Вие четете онова, което си мисля?

— Самата истина. Точно както и ти постъпваш с мен.

— Нима мога?

— Правиш го частично сега, но само на повърхностната част.

— Да, прав си. Наистина не са думи и звуци ... няма въздух, който да вибрира... но просто в мозъка... да.

— Това, което наричате същност, то наистина помни.

— Знаеш ли, наистина помня... помня те... чувството за теб...

— Добре е, че не изразяваш страх. Можем да постигнем много, когато препятствията са премахнати.

— Е, останали са ми малко страхове...

— Но те не ръководят възприятията ти. Например защо в този момент не си изпълнен със страх?

— Не знам, но не се страхувам. Това е истина. Точно в този момент съм тук, приказвайки с теб разумно... с теб, някой, който ми е твърде познат... ярко светеща фигура, която някои хора биха превели като Господ, като ангел или в краен случай като някой извънземен. Въпреки че ние разговаряме точно като двама най-обикновени мъже... освен че не използваме Думи!

— Разликата е в липсата на страх.

— Има толкова много енергия... Кой си ти всъщност? Или може би трябва да кажа: Какво си ти? Сега имам смелост да попитам.

— Този път е извън възможностите ти да разбереш. Но скоро и това ще стане.

— Може ли да се срещнем отново?

— Всичко, което трябва да направиш, е да помолиш за помощта ни.

— Имаш предвид медитация? Да казвам молитви?

— Думите и ритуалите са без значение. Важна е мисълта... чувството... това е сигналът. Ако се подаде верният сигнал, ние ще можем да помогнем.

— Позволи ми да се уверя в това. Ти не си Господ... Бог... но може би някой от друга планета?

— Не, не съм от друга планета.

— Ти не си ли онзи или един от онези, които са ни създали... Земята?

— Съжالياваме, че трябва да те разочароваме. Но бихме могли да ти дадем онова, което имаме по отношение на съзидателния пропее. Желаш ли го?

— Ами да. Да!

— Това е, което имаме...

Вях преизпълнен, почти повален от вълна от огромна енергия, безкрайно мощна вибрация от твърде висока честота. Това ми бе известно като РОУТ^[2], нещо като кълбо от кондензирани мисли и идеи.

— Твърде много ми дойде! Не мога да разбера всичко наведнъж...

— Ще успееш, когато го разучиш на спокойствие.

— Благодаря.

Настъпи пауза, преди ИНСПЕС да се свърже отново.

— Ти още не си сигурен в твоя прогрес и израстване.

— Наистина не съм сигурен... Мисля, че знам целта си, задачата си. Несигурността е тази, която се мъдри помежду ни.

— Какво възприемаш за своя цел?

— Ами... струва ми се... да служа на човечеството.

— Това, разбира се, е благородна цел. Тя ще бъде вечно присъстващата ти мечта за постигане на съвършенство. Когато повече няма да си човек, мечтата се фокусира към различна посока. Но има и други цели.

— Някаква по-важна цел? Не, не искам да кажа, че... една мечта, различна от човешкото преживяване?

— Справяш се много добре.

— Често се чудя за това.

— Ще откриеш отговора... Сега вече чувствам, че се нуждаеш от връщане във физическото си тяло.

— Ти четеш мислите ми! Не знам какво е това, но наистина трябва да се върна. Как ще се срещнем отново?

— Всичко, от което се нуждаеш, е да задържиш този миг в съзнанието си и аз ще дойда.

— Благодаря ти.

Връщането във физическото бе безпрепятствено. Сигналът бе подаден не от обичайния пълен мехур, но от любимата ми котка, лежаща на възглавницата до главата ми; Сигурен съм, че бях проверил стаята, но тя някак се беше промъкнала вътре. Толкова бях възбуден, че въобще не се раздразних.

След тази неочаквана среща с ИНСПЕС започнах да гледам по друг начин на моята цел да служа на човечеството. Това бе идеята ми в продължение на много години — да помагам на хората да постигат върховете на съвършенството като човешки същества, не дори проектирани от настоящата култура. Да добавя някаква цел извън тази бе, разбира се, вълнуващо нещо. Различният ми Мироглед бе главният фактор, насърчаващ това.

Затова сериозно се Огледах. Да помогна на някой друг да заживее по-добре, докато е във физическа форма, е откриване на сериозни възможности и мотивация. Заплетените повърхности, на които едно такова действие няма да помогне, а по-скоро ще опетни с нагони, които аз намирам за Животинска Подсъщност, са наслоени от съществуването при Системата за Живот на Земята. Нова е самата есенция на процеса. Съблазънта на Човешкия Мозък е почти неизбежна.

Дадох си сметка, че основната заблуда се намира в прост факт. Каквото и да съм направил, каквото и да съм написал, каквото и да съм казал, това би имало малък, за да не кажа никакъв, ефект върху човешката съдба. Хубаво би било да бъда в служба на онези около мен, но то не е нищо повече, освен да задоволявам егоцентризма си. Само след две поколения всичко би било забравено, като отпечатъци в мокрия пясък, размити от приливите на времето.

ИНСПЕС бе прав. Трябва да има други, по-широки цели. Моето търсене на по-обширна цел, която кара всеки човек да изтъква онова, което и без туй си е съвсем очевидно. Носталгията, копнежът за връщане у Дома. Би могло да бъде материалното място, където си роден и израсъл, къщата, където си живял, градчето, огромният град,

провинцията. Това не е нищо повече от носталгичния инстинкт, който се представя по различен начин на практика у всички животински същества. Или пък той би могъл да представлява многото форми, изтикали напред в подобрените религиозни убеждения.

Този инстинкт може също да е и в постоянните ни научни усилия, които са вдъхновени несъзнателно от такъв мотив. Обосновката, че изразходването на милиарди за астрономия, космически апарати, радиотелескопи и подобните им ще се отрази конструктивно върху нашия живот в предвидимото бъдеще, е твърде тънка уловка. Несъзнателната мечта да намерим Дома си е нещо реално.

Жадно поех онова, което за мен бе Познато. Паметта ми бе много жива, като мой източник. Моя нова цел стана да отида и да бъда в това, което свързвам с Дом. Преди много години два пъти бях ходил там за кратко. Всичко, което бях научил, докато съществувах като човек, може би щеше да бъде от безкрайна полза, ако се върнех. Такава информация, разбира се, би могла да окаже голямо влияние за основни промени. Бе щастлива теория и аз ѝ се предадох.

Моментално пожелах да споделя това откритие с моя ИНСПЕС приятел. Късно тази нощ излязох от фаза с тялото си и се устремих към обичайното място за срещите ни, точно до М-Банд. И там на ясното светещата фигура чакаше в нашата контактна точка. ИНСПЕС узна мислите ми мигновено.

— Желанието ти е да се завърнеш у дома. Да, това е различна цел.

— След този живот аз ще бъда у Дома и ще се върна към човешкото за последен път след хиляди или повече години от сега. И после ще се върна у Дома.

— Добре е, че разбираш разликата между това ти да посетиш Дома и да се върнеш, за да бъдеш човек, както го наричаш.

— Да. Но не съм сигурен. За това да не бъда човек, искам да кажа.

— Когато започнеш да помниш повече, ще ти стане ясно. Ти си човек, когато основният ти фокус остава фиксиран върху тези теории на съзнанието. Ако промениш тази основа, ти повече не си човек.

— Ясно... По този начин продължавам да бъда човек, буден или заспал, в или извън тялото, физически жив или умрял, дотогава, докато

отправната ми точка е човешка.

— Правилно.

— Но аз запазвам цялата си човешка памет и опит в каквото и състояние да се намирам.

— Да. Ти си научил много. Това преживяване и опит е от огромно значение, когато престанеш да бъдеш човек. Това е една от основните цели на твоето ежедневие. Ти ще се доближаваш до нея по много нечовешки начини, но вниманието ти ще бъде в друга посока. Наученото от човешкото преживяване се цени високо навсякъде.

— Това означава ли, че в онова, което помня като, Дом, аз повече няма да бъда човек?

— Ще бъдеш такъв, какъвто си бил преди, но ще се прибави и човешкият опит.

— Излиза, че ще съществувам в горещото и познато място, където аз наистина принадлежа.

— Желанието ти е много силно.

— Да.

— Искаш ли отново да се върнеш там?

— Понякога ме обземат чувства към това място. Но знам, че все още не съм завършил цикъла тук, така че това ще стане, когато му дойде времето.

— Така, както си сега, времето не съществува.

— Това да не би да е намек, че мога да отида у Дома сега? На кратко посещение? Правил съм го преди много време.

— Ако желанието ти е такова. Искаш ли да го направиш?

— Да. На посещение, да!

— Ще научиш много. Готов ли си?

— Да!

— Протегни съзнанието си до мястото, което познаваш като свой Дом. После се освободи от *тук* и ще бъдеш *там*. Ще наблюдавам и помагам при нужда.

Мислех за Дома толкова усилено, колкото ми бе възможно, и се освободих, както ми бе казал ИНСПЕС. Имах усещането за движение... звук, наподобяващ бушуващ около мен вятър. Пред мен... около мен... чувството се превърна в гледка... а ето я и музиката... многоцветни облачни кули, точно както помнех, само че те не бяха облаци... плуващи в сенките на искрящи цветове, всеки цвят, за

каквото не бях и помислял, а някои си спомнях, но не можех да опиша... нека само да спра в облака и да гледам, усещам... не гледане, а усещане... а ето я и музиката... хиляди инструменти, хиляди гласове... мелодия, втъкана в друга ...изящен контрапункт, хармоничните следи, които познавам така добре. Само да се изтегна и да оставя облаците да ме обгърнат, а музиката е навсякъде около мен, вътре в мен... хилядолетието е мигновение... само миг... толкова отпускащо и проникващо, точно както го помня. Колко прекрасно ще бъде, когато се върна и остана завинаги... завинаги... да... малко горещина се промъкна в екстаза ми... Има ли нещо не наред? Не, това не е сигнал за връщане в моето тяло. Ами какво? Какво им е на облаците? Вгледай се внимателно... там, огромният яркосин, последван от два по-малки жълти... Познато е! Другите, и те са познати също... Какво? Това е точно същата облачна рамка... и другите, те са все еднакви! Продължава да се повтаря, отново и отново — същите следи по затворената верига!

... Горещото, моето аналитично горещо, става все по-голямо. Музиката, провери музиката... не може да бъде... ами да, тя се повтаря... същата, която почувствах преди час или преди вечност... съвсем същата. Нека опитам от друга точка, от друга перспектива... да се придвижва към друга част на Дома...

... Тук е достатъчно добре... това ще го направя различно. Но не... същото е, както си беше... въобще не е различно! Достигнах твърде далече... далече... но все още в моя Дом...

Ето, тук трябва да стане. Но все още е същото... нищо ново, нищо различно. Същият модел, същите облаци, същата музика... Нека отида по-дълбоко...

... Ето ги, букет от спирали, енергийни спирали, играещи игрички. Това е то! Аз също бях такова детенце някога... хайде да се присъединя към играта! Наоколо и наоколо... нагоре и надолу... вън и вътре... наоколо и наоколо... нагоре и надолу... вън и вътре... Играта е като безкраен затворен кръг... наоколо и наоколо... горе и долу... Стига толкова, достатъчно ми е, достатъчно.

... Какво ще кажеш за една нова игра! Какво ще кажеш...? О, щастлив си с това, което си постигнал! Не искаш да се промениш? Добре, прави това, което си правиш...

Къде отивам сега? Къде...? И това е всичко! Няма нищо повече. Аз обаче не бих искал да се излежавам завинаги в едни и същи облаци, със същата музика непрекъснато... Не бих искал да участвам в едни и същи игри... Как съм могъл да мечтая за...?

Тук няма нищо за мен сега... съвсем нищо. Сега си спомням... това ми се е случвало преди. Ето затова напуснах... и не мога да се върна! Не искам да се връщам!

По-добре да си тръгна... Знам как... Аз знам как да го направя...

Имах усещането за движение, чувствах вятъра около себе си. После тишина... след това лесно прибиране към физическото ми тяло. Отворих очи и погледнах през сълзи. Нищо в осветената от луната стая не бе се променило. Но аз бях променен.

Не бях в състояние да заспя в продължение на няколко часа, много възбуден, твърде депресиран.

---

[1] От началните букви на Интелиджънт Спесиз — разумни същества. (Бел. прев.) ↑

[2] Познание, съкратеното на Рилейтид Органайзд Тот Енерджи — Свързано организирана мисловна енергия. (Бел. прев.) ↑

3. ПО МАГИСТРАЛАТА

Необходими ми бяха няколко седмици, за да свикна с идеята, че няма да мога повече да си ида у Дома. Бях си представял, че ще се върна към посрещането като за герой, донасяйки обратно полезна информация от Дома, за да променя и усъвършенствам Тук. Но не стана.

Повече не направих опит да се върна у Дома. Накрая тъжно признах, че този избор повече не съществува за мен. Получих го някак си като спомен от детството — да запазиш нещо скъпо, каквото си е било, но не да го изживяваш отново. Ясно бе, че са включени твърде много егоизъм и задоволяване на собственото аз.

Но едно познание все пак се появи. Вече знаех защо съм напуснал.

Едно бъдещо посещение с моя нов ИНСПЕС приятел помогна много. Той — а дали бе тя или и двете — ме чакаше, позната ярка точка в безкрайната тъмнина.

— Чувството на загуба ще премине. Не е загубено, защото ти си спомняш.

— Сега вече не принадлежа там. Всичко си бе същото, такова, каквото е било винаги. Но аз не можах да се вместя. Бе сякаш да опитвам да си облека палто или ръкавица, която отдавна ми бе станала тясна. Ме бих могъл да отида там и да бъда — прекалено съм различен.

— И това те натъжава.

— Да. Нещо повече. Сякаш една част от мен повече не съществува. Мислел съм си за него толкова пъти... да се върна у Дома.

— Всъщност не съществува реалността на завръщането. Нуждаеш се от осъществяване на илюзията, че би могъл да го направиш.

— Направих го. И мисля, че зная каква всъщност бе разликата. Бе точно като че съм сито спомнил. Нищо не се е променило. Предполагам, че очаквах някакъв прогрес. Но онова, което видях, бе

повторението. Ако достатъчно дълго гледаш, ако прекалено дълго слушаш, всяко нещо се повтаря. Няма възбуда, нищо ново.

— Енергийната следа... ти не си научил това, докато си бил човек.

— Не. И ватова именно напуснах Дома, ограничаващия фактор на повторението. Няма развитие, нищо ново за научаване или преживяване. Докато живееш на Земята, непрекъснато се учиш. Промяната и новите знания продължават непрекъснато. Но фактът, че повече не мога да се върна у Дома, ще ми отнеме време, за да свикна. Не е лесно да се справя.

— И все пак ще свикнеш. Точно както ще стане, когато стигнеш до точката, когато приемаш, че повече никога няма да се върнеш, за да бъдеш човек. Може би така е по-добре. Ти не само не можеш, но и не се нуждаеш да го правиш, когато вече си надраснал това, което наричаш човешко палто и ръкавици.

— Това ще стане ли? Че аз няма да искам да бъда човек? Как ще успея да се справя с него?

— Когато наближи тази точка, ще бъде много по-лесно, отколкото сега можеш да възприемаш.

— Е добре... щом ти го казваш, вярвам, че ще бъде така.

— Ти ще знаеш, вместо смътно да го вярваш, както обичаш да казваш.

— Благодаря ти за помощта... което е слаб начин да го...

— Ние разбираме. Няма защо.

Светещата фигура започна да избледнява и изчезна.

Връщането ми към физическото бе без произшествия.

След тази среща за мен настъпи огромна промяна. Разбрах, че съществува и друга, по-широка цел: да раста и да се развивам, превръщайки се в предизвикващо благоговение, макар и горещо същество, което аз радостно наричах моя ИНСПЕС. С тази мечта и решение приех любезното поощрение, което ми бе предложено. Резултатът бе странна смесица от мир и възбуда, едновременно просто и объркано, форма на познание и принадлежност, неподлежащи на описание.

То показателно се усили, когато бях придружен на кратко посещение до границите на космоса от моя ИНСПЕС, след като го помолих. Въпреки че бях способен да възприема твърде малко нещо

друго, освен огромната симпатия и любов, които проникваха през мен, съществуваше също и силното впечатление за множество щастливи същества. Имаше също поток от новодошли, присъединяващи се към това общество, което аз напуснах като ЛАЙФ^[1]. Странното бе, че аз сякаш намерих своя нов дом, и като че ли вече познавах жителите. Все пак това бе повече от познание. Като че ли аз бях част от тях, а те от мен.

Комбинацията от възбуда и спокойствие там ме омаяха. Защо не съществуваше някакъв начин, който да помага на хората, живеещи на Земята, да съществуват в същата хармония? При следващата ни среща зададох този въпрос на моя ИНСПЕС приятел, докато се реехме извън външните краища на кръговете, които образуваха онова, което аз по-късно осъзнах, че е Територията на Системата от Убеждения, части от спектъра на М-полето, съседни на Системата за Живот на Земята, където множество човешки умове се настаняват, след като са приключили физическия си живот. Можаме да усетим Земята в центъра с полупрозрачни излъчващи сфери около нея, всяка по-голяма и по-тънка с увеличаване на разстоянието. Трябваше да положи известно усилие, за да разпозная, че ние „виждаме“ нематериалните енергии в една по-скоро електронна и молекулярна структура.

— Интересно е, че вашата цивилизация не знае нищо за тези аспекти на структурата, както ти каза.

— Чудя се дали някога ще разберат.

— Не в тази цялост, в която ти би желал.

— Ако те го знаеха, цялата бъркотия можеше да се изясни. Толкова много неща изглеждат безцелни. Болката, страданието, насилието. Много трудно е да се възприеме този хаос като някакъв план.

— Може би ти ще имаш онова, което наричаш Различен Мироглед, когато ти се предостави възможност.

— Моята възможност? Ти искаш да кажеш, че бих имал шанса да направя нещо по този въпрос?

— Да... ти и приятелите ти. Сигурно ще Ти бъде от полза да посетиш потенциала от състояния на съществуване, които са твърде различни от онова, което ти в момента преживяваш. Например да посетиш една епоха, в която човешката организация е различна и подходяща повече на начина, по който ти смяташ, че трябва да бъде.

— Мога ли да го направя?

— Ако това е твоето желание.

— Ще може ли ти да ме придружиш?

— За мен ще е удоволствие. Готов ли си?

— Ако се движиш бавно, може би ще успея да усвоя техниката.

— Ти вече я знаеш. Тя е същата, която използваш, за да стигнеш до онова, което наричаш Дом. Само посоката не е част от твоето познание.

— Прав си. Ако ме водиш, ще те следвам. Светещата фигура започна да се движи. Следвах я близко, докато тя изведнъж започна да намалява. Отговорът ми бе автоматичен. Енергийният модел на Земята се стопи в тъмнината... после от нея започна да се очертава ландшафт. Точно пред мен светещият ИНСПЕС чакаше неподвижно.

Бяхме на около 300 метра над широка долина, която изглежда беше около 10 км дълга и около 5 км широка. Покрити със сняг върхове заобикаляха долината от три страни. Извън отворената ѝ част имаше гори и полета, простиращи се до хоризонта. Ярко слънце висеше на синьо небе, опръскано с малки кълбести облачета.

Точно под нас имаше нещо, прилично на голямо селище, разпростряло се до полите на планината. Имаше множество дървета с различна форма и размери с разнообразни листа във всяка възможна отсянка на зеленото. Между дърветата имаше сложна и просторна мрежа от пътеки, но нямаше къщи или други сгради, нито пушек или смог. Въздухът бе напълно чист и ясен.

Обърнах се към ИНСПЕС.

— Никакви къщи? Няма и сгради?

— Местата за спане са под земята, също и местата за упражняване на занаят.

— Къде са хората?

— Те са между дърветата. Всеки изпълнява отделна функция.

— Колко са те?

— Малко над два милиона, според нашите сведения.

— Два милиона?

— Точно така.

— Колко селища има като това? Планетата е нашата Земя, нали?

— Наистина е тя и е единственото такова място. Тези са единствените хора, които я населяват.

— Единствените на цялата Земя?

— Точно така.

— Няма да питам какво се е случило, за да се намали броят им от милиарди... Значи, това трябва да очакваме в бъдеще?

— Мислиш в погрешна посока, приятелю. — Какво искаш да кажеш?

— Това място е от миналото, според вашия навик да обозначавате времето.

— От миналото? Няма нищо в нашата история, което дори отчасти да съвпада с това! Сигурно е твърде отдавна.

— Така е. Почти един милион години от вашите.

— Населението... това хора ли са? Такива като мен?

— Малко различни, но определено хора.

— Може ли да слезем долу?

— Разбира се, можем. Това е целта ни.

— Те ще могат ли да ни видят? Ще можем ли да контактуваме с тях?

— Да, без никаква трудност.

— И те няма да се възмутят от нашето натрапване?

— Напротив. Ще ни приветстват.

Спуснахме се долу към дърветата и после към едно открито пространство с размерите на футболно игрище. Беше парк или може би огромна цветна градина със спретнати гнезда за цветя и растения с различна форма. Нито едно от тях не ми бе познато. Широки, покрити с трева алеи обикаляха около цветните лехи. Аз дори почувствах тревата под краката си.

— Ти наистина я чувстваш Точно както си способен да я видиш, във физическия смисъл на думата. Но ти не си материален.

Обърнах се. Светещата фигура на ИНСПЕС бе зад мен. Бързо крачейки, към нас се приближаваха четирима души. Изглеждаха около 1,50 м високи, всеки с различен цвят на косата и кожата. Косата им бе еднаква по дължина, точно под ушите им. Лицата и телата им бяха на хора, извършващи активна дейност, на около тридесет години, но без издути мускули. Двама мъже и две жени. Лесно бе да се определи, защото не носеха дрехи.

— Нямам нужда от дрехи.

— А как ще се затоплят? Или ще се предпазят от студа?

— Всеки притежава индивидуална контролна система за тази цел.

— Не виждам нищо.

— Всичко е в съзнанието, както ти би се изразил. — Разбирам, че и преди си идвал тук.

— Правилно... казано с думи.

Четиримата пристигнаха и застанаха пред нас, усмихвайки се щастливо. Имаха красиви тела, в отлична форма. Чудех се как щяхме да общуваме — какъв език използваха? Можеха ли дори да ни видят?

Един от мъжете пристъпи крачка напред и кимна.

— Да, можем да ви видим, Робърт. И (общуването е лесно. Ще си служим с вашия английски. ОК?

Това, което достигна до мен, бе ОК. Нещо не беше наред тук. Откъде той щеше да знае американски жаргон от бъдещето?

— Ние го приехме от твоето съзнание. Няма проблем. Тогава забелязах, че устните му не се бяха раздвижили и видях хитрите пламъчета в очите му. И двамата се разсмяхме — наум. Бях открил нов приятел, който можеше да чете мисли, може би и най-последната частица от онова, което мислех и чувствах. Оттогава нататък целият разговор бе мисловен — обмен на мисли, както бихте го нарекли.

— Красиво място — започнах пръв.

— Времето е много приятно. Възбуждаме гръмотевична буря всеки следобед, за да почистим листата и да доставим вода за растенията.

— Със светкавици ли?

— Да, но ние насочваме силата ѝ там, където трябва да направи контакт. Електрическият, *това* е жизнено важен за целия живот, основан на въглерода.

— А вятърът... контролирате ли го и него?

— Вятърът? Да не би да искаш да бъде по-силен?

— О, не, всичко е наред... добре е... Той широко се усмихна.

— Чудиш се какво ядем.

— Вие всички приличате на добре хранени и здрави.

— Здрави?

— Никакви болести или рани и други подобни.

— Ти идваш от странен свят! Наистина ли имате трудности да поддържате физическото си тяло?

— Това е основната ни трудност.

— Колко жалко. В нашата история има записани такива проблеми преди много хилядолетия.

— Няма ли буболечки? Никакви вируси? Никой ли не е убит или ранен?

— Разбирам какво ми казваш. Буболечките и вирусите работят за нас, Робърт. Нямаме неприятности. Колкото до убитите... ние прекратихме онова, което наричате смърт, преди много години.

Хиляди въпроси кръжаха из главата ми. Един се пръкна на повърхността.

— В такъв случай вие трябва да контролирате и раждаемостта?

— О, да. А колкото до останалата част на мисълта — ние все още се наслаждаваме на ритуала!

— Но няма и деца...

— Ние имаме много деца. Искаш ли да видиш някои от тях?

— Да, бих искал. — Ще ги повикам.

Серия от различни подсвирквания зазвуча в главата ми, като птичи песни, почти някаква форма на музика. Откъм дърветата дойдоха няколко вида животни, големи и малки, и всички се поклониха на четиримата, които ги чешеха и галеха. Някои наподобяваха котки, други влечуги, като малки алигатори и огромни змии. Трети приличаха на маймуни, а пък четвърти би трябвало да са елени, но с дълги муцуни и опашки. Рояк от гигантски пчели излетя като вълна от едно дърво и като се гмурнаха и игриво пикираха, минаха покрай нас. Над главите ни двойка грамадни, брилянтно зелени птици, описваха кръгове, като ни наблюдаваха. Малка синя птичка кацна на рамото на приятеля ми и започна да чурулика в ухото му. Той се обърна към мен.

— Нашите деца.

— Бих искал и аз да повикам толкова лесно моите собствени животинчета.

— Само трябва да запомниш звука и като потренираш, ще успееш.

— Цялата Земя ли е такава? Имам предвид животните?

— Само тук в долината. Останалите повече приличат на онова, което ти очакваше от четенето на книгите ви. Знаеш ли за системата на хранителната верига?

— Знам. Така умират животните.

— Да, при естествен ред на събитията. Така правят и тези, нашите деца. Постигнат е баланс и ние не го прекъсваме.

— Тогава вие какво ядете? Зеленчуци?

— Да ядем? Ще ти покажа.

Приятелят ми се обърна към една от жените в групата, която пристъпи към градината и загреба нещо, което приличаше на обикновена черна пръст. Тя донесе пълна шепка и застана до нас. Изведнъж аз разбрах какво щеше да се случи.

— Искате ли някой от любимите ви видове пшеница, „златна кралица“, както я наричате?

Кимнах с глава. Жената се взря в мен напрегнато, после обърна, другата си длан надолу и покри тази, в която държеше пръстта, като все още зорко ме следеше. Знаех, че четеше в съзнанието ми. След миг тя повдигна ръката си и разкри един чудесен миниатюрен чисто бял клас пшеница. Тя мито подаде.

— Той не може да го вземе — каза приятелят ми. — Той няма физическо тяло със себе си.

Почувствах смеха на момичето, когато се обърна и го предложи на един от малките кафяви елени, който го подуши с предубеждение. Те наистина имат смях, значи притежават и чувства, отбелязах аз.

— Ние сме опитали всички чувства, за които можете да се сетите, Робърт. Ние колекционираме емоции, но те ни контролират само когато им позволим.

Усетих прилив на благодарност.

— Много ви благодарим за горещото посрещане и за това, че ни позволихте да ви посетим. Много благодатно е. Никакви конфликти, никаква ярост, никакво съревнование...

— Ние имаме съревнование. Но никога не се увличаме дотолкова, че да забравим, че това е само една игра.

Не попитах за любов. Нямаше нужда. Излъчването от четиримата бе достатъчно доказателство. Но-имаше искрица тъга, смесена с радостта.

Приятелят ми се засмя отново.

— Посещението ви е добре премерено по време, защото скоро ще напуснем. Ние трябва да привикнем да бъдем без нашата долина и децата ни.

— Ще напускате ли? Защо?

— Получихме Сигнала, преди близо сто години. Чакахме го няколко хиляди години и той накрая дойде.

— Не разбирам.

— По-скоро не си спомняш. И ти ще го получиш, когато дойде времето за теб и твоите хора. Ние сме преживели и познали всички следи от промяната в нашата част на тази материална вселена. Ходихме до звездите и обратно, движейки се по същия начин, както и ти. Не открихме нищо, което да си нямаме тук, наистина нищо ново.

— Мисля, че го имам. Вие знаете, че има повече...

— Може би има един начин да го кажем. Другото е... любопитство, да, любопитство.

— Да, случвало ми се е. Но всички ли си отивате?

— Защо да оставяме някого след нас? Ти би ли оставил ръката си или дори пръст?

— А къде ще отидете?

— Сигналът ще ни води.

— Какъв е този Сигнал? Можете ли да ми го опишете?

— Съставен е от ангажимент.

— Ангажимент с кого? Или какво?

— С един от нас, който тръгна пръв. Те всички се съгласиха да ни изпратят специален Сигнал, когато и за нас настъпи моментът да го последваме. Най-накрая един го направи след всичките тези много години.

— Той беше... вие сте... като изследователи, търсещи нови светове за побеждаване.

— Не за побеждаване, Робърт. Да бъдем там и да разберем.

— Откъде знаете къде да отидете? — Въпросите продължаваха да извират.

— Ние просто следваме Сигнала.

— Сега получавате ли го?

— О, да. Той е с нас непрекъснато, откакто го усетихме за първи път.

— Аз защо не го усещам?

— Това аз не знам. Може би твоята настройка е различна.

— Твърде дълго сте чакали. Защо е това?

— Необходимо е да обучим нашите деца-животни да свикват да живеят без нас. Сега, след като вече сме свършили тази работа, сме в процес на раздяла с всички тях. Ние не можем, нито пък ще ги вземем с нас.

Разбрах, че за мен е вече време да си ходя.

— Радвам се, че дойдохме. Някак си ми се струва, че пак ще се видим.

— Ще се срещнем, мога да ти кажа и нещо повече... но това би могло, както вие му казвате, да помрачи радостта.

Махнах за сбогом, а всичките четирима ми махнаха, когато започнах да се издигам над тревата. Не можах да видя мря ИНСПЕС приятел и придружител, но в най-лошия случай знаех обратния път. Постепенно излязох от фаза и се гмурнах в мрака. Тогава светещата фигура на ИНСПЕС се появи до мен.

— Смяташ, че са интересни, нали?

— Те много приличаха на хора от бъдещето, които вече съм срещал и преди. Освен че онези живееха от другата страна на Земята, а не на нея.

— Заради твоята любов към животните ние решихме, че ще усетиш близост.

— Усетих. Сега има ли друго място, което можем да посетим?

— Какво е желанието ти?

— Някъде, където има нечовеци. Но разумни. И нематериални.

— Имаме богат избор, ако те ни позволят.

— Да позволят? Не ми звучи приятно.

— Някои ще гледат на теб като на напаст. Да, като на чума.

— Но ти ми беше казал, че аз съм ненакърним! Не мога да бъда наранен.

— Това е така.

— Мисля, че се нуждая от нещо не така спокойно, нещо по-възбуждащо. Това глупаво ли звучи?

— Не, не ако това е желанието ти.

— И този път ще останеш ли с мен?

— Аз винаги съм с теб. Следвай ме близо.

Светлата фигура започна да се гмурка бързо, а аз бях точно зад него, използвайки метода, който бях научил, за да не го загубя, и пазейки неговото енергийно поле. Може да е било вечност или пък

само миг — този период в тъмнината, с точилата светлина пред мен. После имаше експлозия от яр-ки цветове от миниатюрни точки, които оформяха нещо като няколко неправилни форми... първо светлозелени... после жълти... и после аз бях дръпнат в едната, която бе ярко оранжева. Чаках неподвижно, докато оранжевото се притисна около мен, държейки ме в яка прегръдка. Не направих опит да се боря, нито пък бях уплашен. Бях научил много.

Изведнъж серия от удари започна да бомбардира съзнанието ми като канонада от електрически шокове. Те бяха спокойни, но натрапващи се, настойчиви. Мога да ги представя само като компютърни, бинарни кодове. Но онова, което комуникираше, бе жив организъм, за което съм сигурен.

Ударите продължаваха, отеквайки тъпо в главата ми. Не можех да ги разчета, затова се опитах да изпратя моята слаба версия на несловесно общуване. Мислех за вътрешен модел на нашата Слънчева система, после мислено пуснах една стрела, излизаща от трета планета и завършваща където бях аз. Това произведе в отговор една дълга серия от удари — те ми напомняха за примитивна форма на Морзовата азбука, но не се превеждаха с букви. Но когато умът ми привикна с тях, започна да се оформя една картина... огнено слънце, с една стрела, която сочеше не от него, а към него. Това ли бе мястото, където бяхме сега?

Ударите спряха. Приличаше на спасение. Създадох и изпратих картина за себе си във физическо тяло, последвано от увеличаваща се крива. Това произведе различна следа в отговор — отрицателна, предположих.

— Това означава ли не? Не сте срещали моите същества? Нека ви покажа. — Предадох картина на група от мъже и жени, най-добрата, която бях в състояние да създам.

Отговорът бе отрицателен.

— Интересувате ли се кой съм? Ново отрицание.

— Но нали ме разбирате?

Този път потвърждение, ако го превеждах правилно.

— Обаче аз не мога да ви разбера. Само да и не. Отрицание.

— Искате ли аз да ви разбирам?

Отрицание.

— Тогава ме пуснете и аз ще изляза от вашата енергия. Скоростта и обхватът на ударите се увеличиха и после заглъхнаха. Почувствах бързо и насилствено движение — и отново бях в дълбока тъмнина заедно с моя приятел ИНСПЕС, който светеше до мен.

— Ти успя да общуваш с твърде малка част от цялото.

— Искаш да кажеш, само с пръста от ръката?

— Това е добра представа.

— В един пръст има твърде много личностни елементи.

— Но все пак съществуват някои, които осъществяват връзка с тези същества.

— Чудя еж дали някога ще бъда в състояние да го направят.

— Вярвам, че ще можеш, ако наистина така желаеш.

— Имам си този проблем — любопитството. Кажете ми, има ли някакви материални нечовеци, които бих могъл да срещна, и колко биха общували с мен?

— Ти предполагаш, че аз не съм материален и все пак съм човек?

— По някакъв начин усещам, че ти си притежавал физическо тяло, но не понастоящем. Ти също си свободен. Ти никога не си казвал, че някога си бил човек, но аз подозирам, че си бил. Поради една причина — ти притежаваш чувство за хумор. Злобничко и сатирично, но все пак го имаш. А това е съвсем човешка работа.

Настъпи пауза. Светлината на ИНСПЕС сякаш за миг затрептя.

— Усещам, че сега трябва да се върнем във физическото [???

— Да, мисля, че е по-добре да го направя. Благодаря за помощта при пътуването!

— За мен бе удоволствие.

Върнах се във физическото, за да изпразня пълния си мехур. Сигналът — моят сигнал — бе съвсем познат! Колко малко е да бъдеш човек, но колко радост носи това!

---

[1] ЖИВОТ, съкращение от Леъд Ингелиджънс-Форминг Енерджи — Наслоена Разумна Енергийна Система. (Бел. прев.) ↑

4. ДОБРЕ ДОШЪЛ И СБОГОМ

Любопитството ми все още не бе задоволено. Чувствах се напълно погълнат от себе си, нетърпелив и готов за повече нови преживявания. Въпреки че установих — не всичко, пожелано от мен, можеше да ми се предостави. Един човек, който живееше в съседство, почина. Или напусна, както предпочитах да разглеждам този акт, вследствие на сърдечен удар, и семейството му ме помоли да го откроя и да осъществя контакт с него. При следващото ми посещение при моя приятел ИНСПЕС аз го помолих да ми окаже помощ за това, но ми бе отговорено, че такъв достъп по това време не е възможен. Сведение във формата на Роут бе всичко, което можеше да се получи, и аз го приех като задоволително при създадите се обстоятелства.

Внезапно ми дойде наум нов въпрос. Той бе твърде важен за собственото ми физическо преживяване ТУК. Попитах ИНСПЕС дали би могло да ми се покаже едно нематериално нечовешко разумно същество, с което лесно бих могъл да разговарям. За мое учудване приятелят ми предложи да ме заведе при едно такова и ние се установихме в тъмнината. Почти мигновено сякаш профучахме в пространството, изпълнено със звезди. Точно под нас бе *нещо*, което разпознах, че е нашата Луна, и съвсем близо до нея бе огромният мраморен глобус, оцветен в синьо и бяло — Земята.

Поогледах се. Къде ли беше този супернечовешки разум? Прочитайки въпроса, ИНСПЕС ме посъветва да погледна назад и нагоре.

Бях удивен. На около пет метра над мен и на разстояние около километър имаше огромен кръгъл обект, като плитка котловина, типична „летяща чиния“, както често я описват, но хилядократно по-голяма. Прекалено голяма, за да повярвам, че е именно „летяща чиния“. Но тъкмо си го помислих и тя мигновено се смали до някакви си 50 метра в диаметър.

Вратата в дъното се отвори и фигура... мъж... твърде човешки изглеждащ мъж, се появи и тръгна, да, тръгна към мястото, където аз

се реех. Когато ме приближи, аз го познах. Нисък, набит и топчест, облечен така, че едва прикриваше мизерията си, със сива шапка, носът му изглеждаше червен и подут, на устата му бе изписана злобна гримаса. Той бе точно копие на звездата от толкова много комедии, на които се бях наслаждавал в материалното, когато бях млад — У. К. Фийлдс!

Това копие, проекция, хо дограма — каквото и да бе, говореше точно като Фийлдс, със същата интонация и повторения. Той ме покани на борда и ме разведе из онова, което приличаше на огромна куполообразна стая със снимки по стените на всеки комик, който някога бях познавал, и много повече на онези, които въобще не знаех, заедно с хиляди надраскани шеги и карикатури. Той описа всичко това като свой багаж.

Оформих въпроса в съзнанието си.

— Корабен товар? Какво искаш да кажеш с това „карго“? Можеш да се отървеш от превъплъщението. Мога да те приема точно какъвто си.

— Е, щом наистина го искаш... Но ще ей запазя ролята, ако нямаш нищо против. Помага ми да мисля като човек. Или би предпочел някой друг? Може би Гручо Маркс?

— Не, не. Остани какъвто си. Каж ми, какво правиш, докато се мотаеш около Земята?

— О, момчето ми. Аз съм износител.

— Така ли? Какво от това, от което ние имаме нужда, притежаваш освен този космически кораб?

— Може би употребих израза по неправилен начин. Аз изнасям от тук, а не за тук, приятелю.

— Какво е онова нещо, което ние бихме притежавали и има някаква стойност за вас? Ти очевидно имаш по-напредничава технология. Използваш мисловното общуване. Ние нямаме нищо, което вие да искате или от което да се нуждаете.

Той започна да мачка носа си.

— Ами, господине, не е лесно да се намери, но аз го направих, да, господине, направих го. Ние си нямаме никак, а вие не можете да си представите колко скъпо е онова, което липсва.

— Какво си нямате?

— Събирам го от много години. То е изключителна рядкост, но сега вече имаме повече.

— Съвсем ме обърка.

— Нещо, което трябва да знаете за цивилизацията, за да я разберете, това е един от проблемите.

— Все още не разбирам...

— Вие, хората, го имате. А то е много рядко и скъпо за останалата част от разумните същества в онова, което наричате материална вселена, а и където и да е. Много рядко срещано и твърде скъпо струващо, господине. Аз съм специалист по събирането му. Ти все още не разбираш, нека ти обясня.

— Моля те, направи го.

— Това е стока, която се среща едно на един милион, а вие, хората, я притежавате. Чувството за хумор! Шегите! Смехът! Това е най-добрият тонизатор за пренатоварените мисловни системи. То автоматично заличава напрежението и налягането почти всеки път, когато се употреби!

— Така значи... ти си пътешестваш между нас, търсейки най-новото и най-последното...

— Съвсем точно! Вие, хората, от време на време съглеждате някой от апаратите ни за колекциониране и си вадите грешно заключение. Ние дори измислихте НЛЮ-ви-цове за нас! Всичко, което искаме, е да гледаме и слушаеме, нищо повече. Отделно от случайните „номера“ — само да си пазим формата. А сега, ще ме извиниш, господине, трябва да продължа пътя си.

Изведнъж се намерих извън кораба, който бързо изчезваше в далечината. Приближих се до моя ИНСПЕС приятел, който ме чакаше в дълбоката тъмнина. Сега вече знаех, че хората притежаваха само едно уникално качество.

— Добре се справи. Но има още нещо, което занимава съзнанието ти. Имаш една скрита мечта, която се опитваш да изразиш.

— Да... има някой, когото бих желал да посетя. Знаеш какво искам да кажа.

— Най-зрелият и съвършен човек на материалната Земя, който живее по едно и също време с теб.

— Точно така. Може ли да се осъществи?

— Да. Но резултатът може и да не е какъвто очакваш.

— Бих искал да опитам все пак.

Последвах блещукащата спирала от светлина през тъмнината не знам колко време. Изведнъж се оказах в една стая, съвсем нормална, оскъдно обзаведена с няколко стола, маса, фотьойли и люлеещ се стол. Два големи прозореца позволяваха на слънчевите лъчи да проникват. На-: вън сякаш имаше прави, високи дървета. Би могло да е навсякъде по Земята.

На бюро в едната част на стаята седеше някой. Не можех да определя дали е мъж или жена — конструкцията на лицето и тялото можеше да бъде и мъжка, и женска.

— Лицето бе почти безлично, косата — светлокафява, стигаща до ушите — възрастта — някъде между тридесет и петдесет, доколкото можех да определя. Облеклото бе просто — бяла блуза и черни памучни панталони.

Но онова, което ме зашемети, бе излъчването. Сякаш стоях на ярка пролетна светлина, която бе изпълнена с всяка съществуваща човешка емоция. Бе почти смайващо и все пак познато. Бе точно балансирано. В един миг бе мъжко, а после бях сигурен, че е женско. Истинско равенство — Той\тя. Тойтя!

Излъчването се заключи. Тойтя — нали трябва да има някакво име — ме погледна. Очите бяха бездънни. Не можех да открия изражение или излъчване. Контролът бе перфектен, макар че не можех да разбера причината за съпротивата.

Устните не се движеха, но чух. Очаквах го сега. Имаше горещо злорадство в онова, което разбрах.

— Тойтя, никога преди не са ме наричали така.

— Не изразявам неуважение. Просто не зная как да те наричам.

— Всяко име е добро като останалите. А сега, наистина ли вярваш, че мога някак да ти бъда от полза?

— Винаги съм се надявал, че можеш.

— По какъв начин?

— Като отговориш на няколко въпроса...

— Какво добро ще ти направят моите отговори?

— Ами... не знам...

— Ти настояваш останалите сами да достигат до отговорите си. Защо трябва да бъдеш различен?

Това удари в целта. Сякаш моят блъф бе разкрит.

— Прав си. Онова, от което наистина се интересувам, си ти, а не отговорите на въпросите ми.

— Аз (пил само една от твоите статистически единици. Един от онези, срещащи се на един милион. Приятелят ти направи добре, като ме намери.

— Усецам те като западняк, въпреки че никой на Земята не вярва, че ти съществуващ. Но... ние сме се срещали преди... само веднъж... нали?

— Виждаш ли? Ти сам отговаряш на собствените си въпроси.

— Въпреки че... си преживял само един човешки живот. Ти не си бил рециклиран като останалите от нас. Но... откъде знам всичко това?

— Ти четеш в съзнанието ми.

— Само една част от него, и то с твое разрешение. Сигурен съм. Само един продължителен живот за осемнадесет хиляди години! Как продължаваш да си толкова млад?

— Непрекъснато си сменям дейностите. Това запазва всекиго млад. Това добър отговор ли е?

— Великолепен. Какво удоволствие да те срещна по този начин! Сега какво работиш? Ако може така да се нарече?

— Можеш да ме наречеш организатор или човек, който създава удобства, както искаш.

— С твоите способности мисля, че можеш да правиш нещо повече точно в този момент.

— Непрекъснато съм зает.

— Какво...? Не, мога да го прочета... ти караш линейка, ти си среднощен барман, шеф на психиатрия... и тъкмо си започнал да преподаваш история в университета. И дори има още нещо.

— Обичам хората.

— Почакай... ти веднъж летя с безмоторен самолет в Харис Хилз... Мисля, че те помня. Ето какво било!

— Само си направих майтап.

— Къде се храниш и спиш?

— Престанах да го правя преди много години.

— Сигурно водиш прекрасни лекции по история.

— Опитвам се да забавлявам и да засрамвам хората чрез спорове.

— Следващата ти работа... каква ще бъде?

— Естествено, да организирам. Да въвеждам Разнообразие, точно както и ти. Като тази книга или програми за промяна на съзнанието, които разпространяваш. Всички те прибавят Разнообразие в живота на онези, които го познаят. Сега, вместо всичките тези въпроси, защо не прочетеш от какво се нуждае организирането и целите, които трябва да се постигнат? Бих могъл да ти дам това, което наричаш Роут за плана, който не включва нито комунизъм и социализъм, нито капитализъм или пък диктатура.

— Те казват, че това не може да се постигне.

— Именно затова си струва усилието. Има нужда от унифициран световен стремеж. Ще се случи по пътя на признатата необходимост, а не чрез религията, надпреварата, политическите убеждения или трупане на оръжия.

— Необходимостта е нещо неясно. Светът би трябвало да е в суровата си форма.

— Това е причината за чакането. Ще му дойде времето.

— Но в световен мащаб човечеството никога не би по-стигнало общо съгласие по който и да е въпрос.

Почувствах огромна вълна на енергия, която бях усетил преди. Като отшумя, знаех, че Роут е на място, готово да бъде изучено, когато му дойде времето. Имах само още един въпрос към Тойтя.

— Какво ще кажеш, когато имаш време, да организираш енергията, където ние работим? Имаме нужда.

— Вие в действителност не се нуждаете от това, но ще направя всичко, на което съм способен.

— В материална форма ли ще бъдеш?

— Разбира се. Но ти няма да можеш да ме разпознаеш.

— Знаеш, че ще се опитам.

— Разбира се, Ашанийн. И аз ще бъда готов за теб. Ти не би могъл отново да ме откриеш, освен ако аз не поискам това. А сега трябва да отивам във Вселената.

— Толкова съм ти благодарен. Ще мога ли скоро да те видя пак?

— Не. За известно време няма.

Тойтя, Организаторът, се обърна и излезе, без да по-б гледне назад. С неохота започнах да търся моя ИНСПЕС-приятел, на не можах да получа дори капчица излъчванел Знаех, че трябва да се връщам във физическото, което и направих без никакви трудности.

Вече на място, седнах, протегнах ръце и изведнъж си дадох сметка, че отговорът ми е бил даден. Тойтя ме бе нарекъл Ашанийн. Или пък е било погрешно указание, само за майтап?

Вече внимателно се вглеждам! във всеки непознат, който идва да ни посети. Може би трябваше да се хвана на бас!

* * *

След това преживяване знаех, че се нуждая от добра, солидна информация повече от всякога. След няколко нощи отново фокусирах на моя ИНСПЕС приятел в контактната ни точка и използвах обичайната техника. Ярко светещата фигура бе вече там, когато пристигнах. Можех да усетя излъчването, сега познато и приятно, същото, което ме бе изумило при първата ни среща. Спомних си чувството на преклонение и как почти бях повален от почит онзи първи път.

— Но все пак не падна възник. Вместо това ние се здрависахме.

— Така беше. Не знаех какво друго да направя.

— Ти вече добре се справяш с процеса на настройването. Повече не е нужно регулиране на вибрациите. Ти ме разбираш точно и мислите ти са решителни и свежи.

— И най-накрая мога да се справям с твоята ярка светлина, без да се отдръпвам.

— Това е интересно. За мен ти имаш същата радиация.

— Четенето в съзнанието, ти четеш мислите ми. Това изисква известно време за привикване.

— Със сигурност. Макар че, както ти би се изразил, това не е нашият отдел.

— Но как да адресирам тези събития? Моята собствена система се нуждае от обяснение, ако не и от разбиране. — Ти вече започна да намираш сам отговорите. Въпреки че изглежда трудно, възнаграждението ще бъде огромно.

— Ти очевидно знаеш повече от онова, което мога да получа от теб. И по някаква причина ти не можеш или няма да ми кажеш. Защо?

— Разбира се, че има причина. Според вашата терминология онова, което ти предаваме, става единствено и само твое убеждение.

Вместо това решаващо е ти да знаеш какво търсиш. Ние не можем да ти предложим такова познание.

— Искаш да кажеш, че сам трябва да го преживея, каквото и да е, и сам да достигна до собствено познание.

— Съвсем правилно.

— Но ти наистина имаш познания за всичко, което усещам и ще възприемам?

— Само до определена точка. Извън нея информацията за нас е без значение. Съвсем скоро причината ще ти се изясни.

— Предполагах, че знаеш всичко за нея. Грешал съм.

— Защото ти търсиш друг вид познание, пътеката ти се променя. Ти ще се движиш в нова посока. Ние повече няма да можем да те срещаме, както правим сега.

— Какво... какво означава това?

— Че онова, за което мечтаеш, може да бъде постигнато в друга форма. Ти си добре-подготвен за това.

— Но... нищо не разбирам... Да не би да съм направил нещо грешно... неточно?

— Точно обратното. Това палто и тази ръкавица, както ти ги наричаш, повече няма да ти стават за онова, от което имаш нужда.

— Да не би да казваш, че вече съм ви надраснал? Това е невъзможно!

— Ние винаги ще бъдем с теб. Това няма да се промени. Но ти ще изменяш своите противоположности. Такова общуване повече няма да ти бъде необходимо.

— Да си променя противоположностите? Но не знам как да го направя.

— Вече си го направил. Завръщането ти от онова, което идентифицира като Дом, бе извършено единствено от теб. Ти се научи, след като реполяризира, да постигаш промяна. Помниш, нали? Ти вече го използва.

— — Искаш да кажеш... този метод за излизане и връщане обратно във физическото? Като на забавен кадър? Онова, което наричам бързо включване?

— Правилно. А има и нещо повече. Има още и основа, основно познание, както ти би го описал, които ти сега трябва да откриеш и изследваш. Пожелаваме ти всичко хубаво по време на пътуването.

— Но... ще се срещнем ли отново?

— Да. Но не както сме в тази точка.

— Не знам какво да кажа... какво да мисля...

— Нищо няма нужда да се казва или мисли.

Ярката светлина изчезна. Чаках сам в огромната тъмнина на безкрайността, тъжен и засрамен, решавайки да се върна.

Усещането за загуба бе зашеметяващо. И... отсъстващата Основа? Нова посока? Но в моята самота нямаше къде да търся.

5. КОМПЕНСИРАНЕ И ПРЕГРУПИРАНЕ

Първоначално разбрах, че ми е невъзможно да взема връх над загубата на моя приятел ИНСПБС. Опитвах много пъти в отчаянието си да го срещна в нашата контактна точка, но нямаше никой. Просто беше празна. Липсваше дори и лек полъх на енергийно излъчване. Чувството на изоставеност и липса на посока бе зашеметяващо.

Беше трудно да се предпазя от получената в резултат на това депресия от ежедневието си, но сякаш в по-голяма или по-малка степен успях. С изчезването на връзката с ИНСПЕС целта ми да стана член на тези същества стана мъглява. Но тя наистина не бе забравена. Постепенно постигнах отново баланс, тъй като ежедневните въпроси изискваха отговори. И тъй като не познавах никого, който би могъл да ми е от полза, запазих проблема за себе си.

Очакваше се да поема в „нова посока“, но и понятие няхах или пък решение какво означава това. Във връзка с това бе и въпросът: какво бе Основното, което ми липсваше? Въпреки това имаше един въпрос, по който бях сигурен: каквато и да бе посоката, тя бе неделима част от учебния процес, независимо дали го харесвах или не.

Отново се обърнах към Основното. Какво ли можеше да бъде?

Дадох си сметка, че нещо не достигаше и на собствения ми Различен Мироглед. Единственото предложение, за което можех да мисля, бе да се върна обратно към Основата в опит да разкрия какво точно липсваше. Няхах избор.

Имаше нужда от солидна основа на добре изпробвано „познание“, преди да поема авантюрата към непознатите области, където се надявах да разкрия липсващото основно. За да започна, трябваше да установя приоритета — ясно разбиране на понятията „тук и сега“, на материалния живот, точно какъвто е, без философски и емоционални обяснения и оцветяване. Това би направило откритието устойчиво. И така, имайки предвид всичко това, аз се приготвих да сложа в ред мислите си.

СИСТЕМАТА ЗА ЖИВОТ НА ЗЕМЯТА

Когато основаният на въглерода живот започнал да се появява и разраства в разнообразни форми, всяка форма е имала като първична директива оцеляването. В подробности това означавало физическо оцеляване във високо организирана и балансирана система на противоположности и симбиоза. Оцеляването на индивида гарантирало оцеляване на съществата.

На друго ниво самата Земя е получила подобна инструкция, което хвърля нова светлина върху феномените, като например вятърните и океанските течения, земетресенията и вулканите. По този начин майката Земя среща много от критериите за съществуване на формите на живот. Това вгражда умствено съзнание, много по-различно от онова на доминиращите същества на въглеродна основа, които не са имали и сега нямат познания за този аспект на системата.

Оцеляването е било и е първият закон на системата. С цел оцеляване всяка форма на живот се е нуждала от приемането на нейните собствени дневни дажби храна. Онези, които по някаква причина не са могли да го направят, или са мутирвали, или са изчезнали.

При разширяването на елементарните форми на живот в различни същества се е появил и модел. По-големите, по-бързите форми са открили, че по-малките или неподвижни форми са добра храна. В отговор по-малките форми са се научили да се движат по-бързо, да се възпроизвеждат по-често и обилно, или са били изчиствани от схемата на нещата. И обратното, по-бавните големи форми открили, че дребните, но по-бързи форми се явяват с остри зъби и способност да действат в съгласие. В действителност нито една 4юрма на живот не е в абсолютна безопасност от останалите. Опасност, криза, стрес или смърт станали основният модел. Страхът от индивидуалното неоцеляване, след като опасността се появявала всяка минута, дръпнал спусъка на действието — борба или излитане — при типичните участници в Системата за Живот на Земята. И доколкото

целият модел и процес се разширявали, се появило равновесието, балансът, който ние днес познаваме като хранителна верига.

Системата за Живот за Земята е била и все още е идеално саморегулираща се, самонастройваща се, самогенерираща се организация на енергия. Колкото повече изследваме взаимодействиите симбиозни взаимоотношения, които се съдържат там, толкова по-привлекателни и комплексни стават те. Цялостната конструкция е една от противоположностите, въпреки че всяка част е взаимосвързана.

Като се вгледаме в Системата на Живот на Земята, виждаме, че лежащото в основата съревнование сякаш е продукт на заповедта за оцеляване. Всяко и всички живинки се състезават за основата на физическото оцеляване — храна, вода, кислород, топлина и слънчева светлина. Често това се пренася в живия космос, но и в земята, във водата, във въздуха. Имаме различни наименования за него: териториални претенции, стая, дом, леговище, кошара, ловни резервати, частна собственост, имот, градове, нации. Живите форми се борят за тях и умират пак за тях.

Срещу това е установено деликатното определяне на живия свят на основата на възможностите. Всяко същество може да оцелее само в подходящата за него околна среда. Във водата, въздуха — системата остава в постоянен баланс само ако хранителната верига действа ефективно, често до точката, когато промените не са нищо повече от малко преместване или настройка. На земята обаче поддържането на баланса било по-трудно. Въпреки това разнообразието на живи форми се развивало по-бързо, с впечатляваща изобретателност, която била използвана за разрешаване на проблемите с възпроизводството и оцеляването.

Сега основата, от която действам в момента, включва следните позиции:

1. При навлизането си в Системата за Живот на Земята на всяка жива форма е втъплено — вероятно чрез Дезоксирибонуклеиновата киселина (ДНК), — че най-важната мисия е оцеляването! Това е и подмолният нагон, стоящ зад всяко действие, предприемано от участниците. Целта е оцеляването на съществата, изразено първоначално като оцеляване на индивида. Тази директива е специфично свързана и ограничена до физическото съществуване, без

други заключения. Успехът се равнява на физическото оцеляване. Провалът означава неоцеляване или физическо несъществуване — смърт. Страхът е равнозначен на възможността за неоцеляване.

2. Системата за Живот на Земята е обективна поради това, че всяка форма на живот се съревновава с останалите за животоподдържачите хранителни вещества. Това състезание съществува както между съществата, така и вътре в самите същества. Сдружаването между съществата е стандартно действаща процедура. Системата често подтиква към сдружаване като необходимост за оцеляване. Цялото е система от предшестващи.

3. Всяко познание, което не се отнася до физическото оцеляване, се охулва. Всяко чувство, което се изразява, е отклонение, тъй като няма връзка с първичната директива за оцеляване. Страхът не се приема като чувство.

4. Основният модел на системата се променя. Статичността е ентропия. Ентропията означава смърт. По този начин дисбалансът е постоянен, което създава адаптивен и стабилен отговор на всички нива. Поляризацията или разделянето са интегрална сила в действие през цялата система.

За нашия Различен Мироглед Системата за Живот на Земята се разглежда като хищническа хранителна система, макар че рядко се възприема като такава. Може да се стори хаотична и преплетена, но тя е организирана и действа в съответствие с няколко прости правила:

Раста и съществувай толкова дълго, колкото можеш.

Вземи това, което е необходимо за съществуването.

Поддържай своите създания чрез възпроизводство.

Няма ограничения или условности в прилагането на тези правила. Силата, скоростта, лъжата, острата възприемчивост и бързият отговор — всички те са силни активи. Симбиозните и паразитните партньори са високо уважавани. Чест, етика, съчувствие и други подобни не съществуват. Всеки участник е хищник и процесът не може да бъде променен, докато Системата за Живот на Земята съществува. Оцеляването е трудно, ако не и невъзможно, без хищническо действие.

НЕСВОЙСТВЕНОСТИ

Сред гладко протичащия ефективен процес на Системата за Живот на Земята проблеснала една необичайна форма на живот. Би могло да се случи на всяко от хилядите други същества, но защо точно на това създание се е случило, никой все още не знае. То е дало като резултат не ново оформление, а модификация на старото. По този начин частта от вътрешната енергия на едно тяло или система от тела, която не може да се извлече и съответно е неизползваема (Бел. изд),

чин всички първоначални модели на Системата за Живот на Земята останали здрави и само частично под контрола на това ново същество.

За да стане тази нова мутация издръжлива, тя би трябвало да се е случила на повече от едно същество, а и на различни места. Разкритите от археолози и антрополози доказателства показват, че във времето, когато системата е започнала да действа, това е станало почти мигновено и едновременно в различни области.

Тези по новому модифицирани същества са били много затруднени с оцеляването в ранните етапи: тяхното оформяне ги е принудило да развият собствени уникални методи. Съществото е било сравнително обезкосмено, освен по главата, което означавало да предприеме специални мерки за предпазване от студа, горещината, челюстите и остриетата на другите. Не е притежавало нито остри зъбни, нито здрави челюсти, което е било и главното неудобство при самопредпазването и агресивното събиране на храна. Нямало е опашка, което означавало, че не могло да се катери по дърветата, за да избегне атаките, и нещо по-важно, липсвали му тези способности за изразяване на чувства. Двата крака вместо четири довели до липсата на равновесие, тромавост и несръчност, в добавка и вертикалният гръбначен стълб, който първоначално е бил оформен като хоризонтален. И накрая, то притежавало допълнение към животинския си мозък, нещо приличащо на тумор, което наистина изразява разликата.

Другите животни били по-големи, по-бързи и по-силни. Те можели да се катерят по-добре, да плуват естествено и да издържат на условията много по-лесно. Трябвало да минат много поколения за новодошлите, за да си представят защо и как биха мргли да оцелеят с това непохватно и неефективно физическо тяло. Постепенно те си дали сметка, че са различни от всички останали животни. Стотици хиляди години минали, преди те или поне някои от тях да узнаят, че те, разбира се, са нещо повече от друг вид животно. Но някои и сега гледат на себеподобните си като на разумни животни.

Този нов фактор в Системата за Живот на Земята се оказал разрушителен и обезпокоителен. Той имал същите нагони, мотиви и ограничения, както и останалите форми на живот, плюс забраните от размерите на тялото и възможностите. Въпреки че новото същество започнало да доминира над останалите в относително кратки срокове. Единствената област, която продължавала да се съпротивлява, била самата енергия на Земята. Основните модели на земя, въздух, вода и огън останали в по-голямата си част неконтролируеми и неразградени.

Победата имала значителна и жизнена цена. Посвещавайки фактически цялата си енергия на Системата за Живот на Земята, новите същества не обърнали внимание или отхвърлили всяко директно познание по въпроса какво би могло да бъде извън нея. И затова те станали плътно затворени в действителността на теорията на Системата за Живот на Земята. Но в пряк конфликт с масивното поглъщане и преосмисляне на земното познание била най-съществената характеристика на съществата — мисловна осъзнатост, чужда за самата система. Това бил развиващият се ум, който предвидил начините за завладяване на всички останали същества, които продължават да приемат първоначалната „команда за оцеляване“ до крайности и абсурди, напълно несъстоятелни и извън онова, което дори смътно е обяснено, както е необходимо.

На някой от етапите новите създания сами си дали названието Човек: Човешки „Същества“. „Хомо сапиенс“.

От самото начало Човешкият Разум научил много от своето наследство. Той открил, че животинското стадно чувство за сдружение върши добра работа. Възприел познанието за съвкуплението, придобито от животните, които се грижат за своите малки, докато те сами не станат способни да се грижат за себе си. Същото станало и с

отборното действие при ловуването. Организираното сдружение му позволило да се справя успешно с другите животни. Така че съществата се развили като най-големите хищници, които Земята някога е познавала. Те създали процеса на изкуството и науката, че дори и спорта.

Животинската теория за лидерството била призната отрано. Първоначално най-силният поемал водещата позиция. После били прибавени качества като сръчност, интелигентност, възможности на ума. Лидерът пръв имал право на избор върху жените, пещерите, най-добрата част от лова. Така съревнованието се обърнало навътре кой ще вземе връх. Хищничеството и противопоставянето между съществата станало норма, така както в зоологическата Градина или стадото.

В цялата история, когато и хората да са се организирали в големи групи от някаква забележителна стойност, теорията за появата на Бога винаги е ставала фактор от първа величина: Едно просто обяснение защо това се е случвало е, че когато Човешкият Разум преминава в зряла възраст, за него повече няма бащински напътствия, които да учи, обвинения, предоставена помощ или установяване на правила. Нуждата от бог или богове затова би могла да има прости, разумни източници. Като деца ние растем под влиянието на баща и майка — непосредствените представители на мощта и славата, които са ни създали. Когато самите ние станем възрастни и родители, ние търсим или измисляме един по-голям Баща или Майка, които да изпълняват тази роля. Богът на теория е задоволителен начин да обясним непознатото и да освободим човешкото същество от най-различни нежелани отговорности. Някои развиващи се човешки същества, които поддържат теорията, че никой или нищо не е по-велико от тях, трудно могат да приемат това.

За да се изяснят и поставят Неизвестните в категорията на Известното, Човешкият Разум също се е придвижил в друга посока. Той взима директни повтарящи се преживявания и, като използва правилото за причина и следствие, ги обръща в Известни, което се предава от баща на син, от майка на дъщеря, после от говоримото към писаното слово и вероятно към онова, което става познато в училище. Съвсем относително доскоро съществуваша необмислени и прекалено опростени процеси за търсене на Познатото, на които бе дадено названието наука.

С течение на времето новите доминиращи човешки създания развили хищническия процес далече извън основата на „Убивай за храна“. Те определили свои собствени правила и закони, които често са в конфликт със Системата за Живот на Земята. Страхът все още бил главният инструмент на търговията с алчността, егото, сексуалността и други толкова важни компоненти. Независимо от изкривяването и затъмнението обаче, различното мислене се проявявало.

Отново и отново противоположният Човешки Разум започнал да изразява и демонстрира елементи, напълно несравними със Системата за Живот на Земята. Такива са били: първо — заинтересуваност и съчувствие към други членове на съществата; второ — заинтересуваност и съчувствие към други видове същества; трето — нарастващо любопитство и неудобно подозрение по отношение на ограниченията, поставяни, очевидно върху всички участници в системата. Историята и философията са пълни с любопитни търсачи и съмняващи се Човешки Умове. Винаги е имало, както има и днес, един много тънък слой от Човешки Съзнания, които имат времето и енергията да поседнат и помислят. Те са минали покрай неотменната нужда от усилие за оцеляване.

Колко са те? Един на хиляда? Един на десет хиляди? На сто хиляди? Вместо да планират и организират експлоатацията на приятелите си — останалите същества, — или да извличат богатства от земята, тези любопитни и съмняващи се Човешки Умове проправят моделите извън Системата за Живот на Земята, у самите себе си и у останалите. Те смятат за достатъчно да дръпнат струните на съчувствието в техните собствени създания и да предават нататък онова, което са открили. Съобщението им бе, че човешките същества са нещо повече от обикновени животни, живеещи и умиращи в Системата за Живот на Земята.

Въпреки че досега като резултат е постигнато малко, освен такива познания като надежда, упование, вина, проста вяра и слабо определена колекция от намеци и предположения под общото заглавие на любовта. Така че като цяло съществата остават незадоволени и без почивка.

Тогава това е Системата за Живот на Земята, където и ние сме сега, както и състоянието на Човешките Умове. Тези са Познатите и оттук Започваме, в съответствие с нашето настоящо научно мислене.

Но... липващото Основно? Дори когато светлината се увеличава, аз все още не мога да го разпозная!

6. ВЪН И ВЪТРЕ

И ТАКА... Къде е липсващото Основно? И каква е новата посока?

И двете май са добре скрити. Можели ще ни помогне в търсенето, ако първо открием и посочим какво сме ние всъщност.

Като Човешки Умове ние сме това, което мислим. Ние също сме и онова, което другите мислят. Повечето от това има твърде малко общо с нашите материални тела, когато слезем под повърхността. За да се запознаем с това по-отблизо, хайде да създадем модел на Човешкия Разум, какъвто е и какъвто действа на практика — прагматичен модел, ако ви се харесва. Представете си го като изграден на пластове, нещо като лук, и нека започнем да работим „отвътре навън“.

СЪЩНОСТ НА ЛИЧНОСТНОТО

Това е присъщият оригинален Човешки Мозък. Като започнем рт тази вътрешна същност, ние сме есенцията на сбора от нашите преживявания без ограничения. Вътрешната сърцевина е съставена от следното:

- преживяното и съзнателно помисленото от нас до днес;
- преживените от нас чувства;
- любовта, която сме изразили и преживели;
- преживените от нас сънища, независимо дали ги помним или не;
- болките и удоволствията;
- бляновете, желанията и надеждите;
- всичко горепосочено по време на нематериалната ни дейност (например сън и т.н.)
- всяко от горепосочените по време на всички предишни жизнени дейности;
- неидентифицирани елементи.

ЖИВОТИНСКА ПОДЛИЧНОСТ

Това е слойт или елементът, който е най-труден за контрол. Всичките изражения на Човешкия Ум преминават оттук и получават данни в Системата за Живот на Земята също оттук. Ето тук става филтрирането, обезцветяването и затъмняването. Проблемът е, че ние си мислим, че се нуждаем да се облегнем на него или не можем да останем физически човеци. В психологическо отношение то включва пласт, съдържащ мозък на бозайник, мозък на влечуго и нервна система. Неговите сигнали оставят следа върху почти всяка страна от човешкия живот, почти, но не изцяло.

СЪЗНАТЕЛЕН РАЗУМ

Следващият слой може да бъде определен като онова, което вие си мислите, че сте, което е съвсем различно от това да знаете кои сте. Причината е, че рамо част от вътрешната същност е валидна за съзнателното вие; заради това има повече изкривяване, тъй като изражението трябва да мине през Животинската Подличност. Съзнателният Разум може да бъде напълно точен, но в някои области местни схващания и обичаи дават противоположна интерпретация от тази на Вашата Личностна Същност.

Въпреки че голямата част от този пласт е съзнателно скривана от другите, значителна част се изразява в нашата външна личност. Защото тя е толкова силна, че-ние нямаме избор върху това. Този слой понататък се усложнява от системата на убеждения; за много от нас сложността прераства в бъркотия. Не е учудващо, че повечето от нас не намират ясен път навън.

ВЪНШЕН ЧОВЕШКИ РАЗУМ

Следващият външен слой е онова, което ние мислим, че другите си мислят за нас. Това е огромна смесица, защото част от него е интуитивна — несловесно общуване, което се обърква с онова, което нашите сетива и аналитични приемници ни казват. Този слой е в състояние на постоянно течение, непрекъснато се променя при всяко ново преживяване и възприятие.

В тази секция, която строго се контролира от културния контекст, ние развиваме неестествени и синтетични нагони и мотиви? което, може би води до повечето умствени и физически болести. Опитвайки се да се крепим или като водим напълно обратно съществуване, а това правят много хора, този начин на живот може, ако му позволим, да надделее, да доведе до същински ад-на Земята.

РОЛЯ НА ЧОВЕШКИЯ РАЗУМ

Движейки се навън, стигате до външния слой: онова, което искате другите да мислят за вас. Това обикновено е сравнително лесно. Най-често то се установява от възприемчивостта и нуждите на света около вас, положен отгоре надеждно от вълни и импулси, изтласкани от вътрешната ви същина. Представянето на личността внимателно и обикновено е покрито с измамен блясък. В трудни моменти никога не се появява следа от вътрешните пластове, дори и при голям стрес. Такива случаи умират заедно с фалшивите си лица, непреклонно и стоически.

ИЗЛЪЧВАНЕ НА ЧОВЕШКИЯ МОЗЪК

Лай-външният слой, доста по-голям от вашите очаквания, е съставен от чуждите мисли за вас. Представете си, че съществувате когато и където някой друг човек или същество мисли за вас, дори и само понякога. Бихте могли да добиете представа за степента, като си спомните за всички онези, за които вие мислите, дори и само от време на време. Прибавете (само като убеждение в тази точка) всички онези, за които вие все още мислите, въпреки че те вече не населяват физическото си тяло — те сега са „някъде другаде“ — плуе онези, които ви познават от някое друго съществуване, където и каквото би могло или е било могло да бъде.

Твърде малко от тази радиация, излъчена от вас, като възприета от другите, ясно осъзнава вашата вътрешна Същност. Действат прикриването инфилтрацията. Но един проблем наистина ни създава голямо безпокойство, и той е — какво мислят другите за нас.

* * *

Достатъчно за този модел на Човешкия Разум. Сега може би изглежда, че бихме успели да изострим Различния си Мироглед, ако се концентрираме единствено върху знаците на Вътрешната ни същност, докато те си проправят пътя през множеството пластове на това, което сме ние.

Но трябва да се пазим от имитациите — онези, които са посветени на Системата за Живот на Земята и могат да възпроизвеждат огромно количество симулирани Вътрешни Същности, така умно направени, че биха могли да замаскират действителното действие и мотивация на Системата за Живот на Земята. Лесно е да бъдем заблудени.

Може би ще бъде от полза да възприемем, докато убеждението се превърне в Познание, че ние като Съзнателен Човешки Разум притежаваме едновременно и индивидуални цели, и цели като

биологичен вид или цели за съществуване в Системата за Живот на Земята, което не е обичайно разбрана част от нашето познание при физическа будност. Възниква конфликт, когато Човешкият Разум изисква някакво действие, а Системата за Живот на Земята сама по себе си не може да откликне. Появява се нарастващо подозрение, че мнозинството от нашите умствени и физически грешки е резултат от този конфликт. Най-малката част от този конфликт е външна, по-голямата се намира в навика и мотивацията в рамките на Човешкия Мозък.

А ето и няколко от общите признаци на Личностната Същност, които биха могли да се появят през пластовете Те не са съвсем точно Системата за Живот на Земята и са неживотински, и не са записани по реда на тяхната значимост.

ЕМОЦИЯ

Всеки израз на чувство: мъка, радост, яд, злоба, екстаз, омраза, екзалтация, депресия и т.н. — е все субективен и спонтанен: Решението е чувствата да бъдат преживени и впоследствие да ги поставим под контрол и да ги насочваме по наше желание.

В Системата за Живот на Земята няма чувство извън задълженията за оцеляване, като тези за опазване на малките, а те са напълно агресивни задължения, или пък отбранителни по своята мотивация. Най-близките симулации са желанието за притежание, надмощие, ревност, гордост и т.н.

СПОСОБНОСТ ЗА РЕАКЦИЯ НА ПРЕЖИВЯНОТО (ЕМПАТИЯ)

Емпатия е чувството на признателност и дори разбиране, без да е необходимо да притежавате някакви лични спомени или преживявания. То е признаването на единството извън материалните същества. То също е отражение на познанието, че такава опитност е съществена за индивидуалния процес на обучение. Затова нищо не може, а и не трябва да се направи, за да опитваме да променим проблемите, с които другите трябва да се справят. Съчувствието и състраданието са специфични видове, които са оцветени от емоции с разнообразна степен.

Системата за Живот на Земята не притежава познание или разбиране за тази област. Най-приблизителното решение може би е инстинктът на стадото или глутницата, който стриктно се базира на нагона за оцеляване.

Вероятно съвременните изследвания на делфините в случая са уместни.

НЕЖНА УСМИВКА

Това е пряк информационен поток на ниво Личностна Същност. То е форма на онова, което може да се нарече несловесно общуване — многократно и напълно едновременно предаване/приемане, което не може да бъде изразено с думи. Изражението на лицето е автономен отклик: „Получих го, силно и ясно!“

Системата за Живот на Земята не притежава нищо сравнимо с това. Най-близко би могло да бъде отношението, развито между Човешкия Разум и любимите животни — близване на ръката или мъркане. Но симулациите са навсякъде!

ШИРОКА УСМИВКА

Друг тласък директно от Личностната Същност. Това излъчване не може да бъде преведено с думи или графики. „Радост“ и „удоволствие“ са твърде земни. Съществуват много имитации и понеже е твърде подкупващо, индикаторът широко се използва за манипулиране.

И отново няма нищо сравнимо в Системата за Живот на Земята. В тези рамки всяко подобие е признак или встъпление към хищничество.

ЗАБЕЛЯЗВАМЕ НА КРАСОТАТА

Това е чиста Личностна Същност. То е непоквареното възхищение от вдъхновението и създанието на изграденото не само в Системата за Живот на Земята, но и на моделите на Човешкия Разум, от устремите нависоко мостове и сгради до акапелните хорове и представления на Човешкото Съзнание. То е процес на събиране на информация/ опитност, на който Човешкият Разум не може да устои.

Системата за Живот на Земята не притежава схващане, нито пък нещо сравнимо за него, и затова не съществуват имитации.

НОСТАЛГИЯ

Тя извира от нашия Личностно Същностен източник на спомени, който най-добре е осмислен като емоционални стойности от предишна опитност в сегашния ви живот. В тази посока е възможно да има отклонение от лежащите в основата ѝ косвени принципи: „Покажете ми пътя да се върна у Дома.“

Системата за Живот на Земята няма схващане или сравним модел, който да не е систематично обоснован. Най-близки са мигриращите птици и съомгата, но техните мотивации са практически систематични модели.

НЕЖЕН ДОПИР

Много прост израз на Личностната Същност. Допир вместо прегръдка, потупване вместо удар с юмрук, замахване вместо блъскана Дори и животните разбират и знаят разликата.

В Системата за Живот на Земята животните наистина научават грубата разновидност. Но всичко, което те могат да направят, е да ближат или да се отъркват, което може би е достатъчно.

АНОНИМЕН ДАР

Истинска демонстрация на Личностната Същност в действие. Алтруизмът и агапията^[1] са действащи илюстрации. Служба на другите без каквато и да е компенсация или признание, освен от собствената същност на Човешкия ви Разум.

В Системата за Живот на Земята това е напълно извън разбирането. Ако се сеца, то е случайно, а не планирано.

МИСЛЕНЕ

Човешките Мозъци са мислители до степен, неизвестна където и да е другаде в Системата за Живот на Земята. След като веднъж преминем покрай примамките на системата, ние откриваме поток от идеи, просветления, интуиция, инвенция, нововъведение, всичките сортирани за нас от нашия великолепен процесор — ума. Те са произведения на заповедите на Личностната Същност и често пъти са проблеснали благодарение-на любопитството, един голям катализатор за промяна.

Няма нищо дори далечно наподобяващо в Системата за Живот на Земята. Всичко, което откриваме, е някакво елементарно обработване, някакви инстинктивни процеси, които обикновено се приписват на енергична възпри-емчивост на физическите сензори. Някои животни наистина притежават любопитство, което често води до фатални последици.

ОГРОМНИЯТ КЪС САМОРОДНО ЗЛАТО

Поради това, че този въпрос на универсален интерес е толкова неразбран и Зле тълкуван, налага се специално разширено изследване за редуцирането му до някакво близко до разумното ниво. Следващият РОУТ ми е предаден от приятел и е едва началото. След като веднъж е възприет, той ще се разшири, както е проектиран.

Любов не се учи и не може да се купи. Любовта не може да бъде научена. Тя се образува у индивида а отговор на външни стимули. Индивидът няма контрол върху образуването. Щом веднъж е започнало, то може да бъде на-слоявано или сублимирано, но никога разрушавано. Физическата смърт няма влияние върху неговото съществуване, защото толкова много енергия нито е зависима, нито пък е част от време-пространството.

Това е излъчване, което не може да бъде сграбчено или задържано. Вместо това то се усеща, преживява и преминава през индивида, който му добавя онази допълнителна порция, която се е генерирала от това преминаване. Поради това енергията е увеличената индивидът се превръща в един постоянен предавател и приемател оттук нататък.

С това твърдо подчертаване на сексуалното пробуждане и мита за романтиката не е учудващо, че толкова много хора претендират да са преживели това, което можем да наречем щршата Л в техните отношения. Не е така. Единственият начин, по който можете да го придобиете, е чрез споделени житейски-преживявания и опитност, а дори и тогава няма гаранция, От друга страна, то ще нараства у вас. Не трябва да работите по него, напук на казаното в книгите. Времето не е фактор от жизнено значение. Колкото по-дълбоко и по-интензивно е споделеното преживяване, толкова по-малко време е необходимо.

Други видове привличане не винаги са деструктивни или без стойност, но те не са от тази категория. Разликата е, че Голямата Л е неразрушима и безкрайна и никога не зависи от местните обичаи и навици. Приятелството например може да бъде описано като сянка на Голямата Л или в най-добрия случай като целувка от братовчедка.

Най-големият проблем е в грешната идентификация. Ние падаме в капана на увереността, че сме открили Голямата Л, много често с ужасяващи резултати, когато идеалът и любимият не съвпадат.

Най-важният и видим аспект на Голямата Л е може би майчинската любов. Тя се справя с теста възхитително, въпреки че често получава дълбоки наслоения от протокола.

Мъжете намират Голямата Л у други мъже, а жените у други жени обикновено като резултат от дълбоко преживяване в определен период от време, въпреки че разширената опитност не възбужда автоматично Голямата Л. Въпреки че когато се случи, понякога без усилие и без съзнателно усещане, тя е постоянна в пълния смисъл на думата. Ако работите заедно, играете заедно, живеете заедно, борите се, страдате, смеете се и сте от един отбор, вероятността нараства.

Главната характерна черта на Голямата Л е, че тя не изчезва с физическата смърт и вие не можете да я потушите през физическия си живот. Извън необходимост, притежание или по причини, неконтролирани от вас, вие можете да я пречистите, макар че тя винаги ще бъде там кротко тлееща у вас. Защо изразът „Докато смъртта ни раздели“, станал част от нашата култура, е мистерия? Може би е включен, за да може физически оцелелият човек да се почувства свободен и да се ожени отново и да създава повече деца, за да подсигури бъдещото продължение на човешкия род. Иначе си губи смисъла.

Голямата Л е най-чистата форма на Личностната Същност.

Споделяйки всичко това, аз мисля, че източникът на липсващото Основно сега вече е ясен — Личностната Същност. Но как стана така, че вие наистина се познавате?

---

[1] Прехласване. (Бел. прев.) ↑

7. ЕКСКУРЗОВОД

Докато продължава търсенето на липсващото Основно, ние като посетители и участници в Системата за Живот на Земята можем сега да оценим и съберем наученото от нас така, че да можем по-добре да направим преглед и тогава да тръгнем по пътя напред. Нашият Различен Мироглед започва да укрепва, но все пак въпросът отново възниква: Защо се безпокоим? Защо продължаваме трудното пътуване, когато просто, можем да се отпуснем удобно в подходяща система от убеждения?

По-късно ще видим дали пътуването ще ни поднесе своята награда. В настоящия момент нека се огледаме къде се намираме и какво открива нашият Различен Мироглед:

Системата за Живот на Земята, независимо от всичките си недостатъци, е една изискана машина за обучение. Тя съсредоточава вниманието на всеки един от нас поотделно върху широко разбиране на енергията и вместо това контрол и манипулация, които най-общо не са на разположение, освен чрез конструирана околна среда, като време-пространство. Системата за Живот на Земята е комплект от инструменти, а ние се научаваме да ги използваме.

В Системата за Живот на Земята ние научаваме мерките. Средата е поляризирана и са възможни сравнения. Ние разбираме какво е горещо и студено, силен и слаб, гладен и сит, бърз и бавен, тъжен и весел, мъж и жена, приятел и враг, любов и омраза — списъкът продължава.

Ние се запознаваме с приложенията на енергията по един полезен начин в много различни форми. Ние работим с физическата енергия едновременно вътре и вън от нашите тела. Ние преживяваме и насочваме умствената енергия без въобще да познаваме подробно как, защото това става съвсем естествено за нас.

Прилагайки нашето Човешко Съзнание, ние се научаваме да създаваме по начини и методи, които не знаем, че съществуват, защото те са уникални за време-пространството, а някои са особени и валидни

само в тази система и не съществуват никъде другаде. Те обезпечават широки пространства на изява, която не подлежи на описание.

По подобен начин ние се научаваме да се възхищаваме на красотата. Откриваме я в незначителния камък, във величествената ела, в гръмотевичната буря, в океанската вълна, в нежно, изречената дума, в обагрения с облаци залезг в пълзящия към небето небостъргач, в музикалния акорд, в скока на леопарда — и отново списъкът е безкраен. И най-вече го откриваме в това, което другите хора мислят и правят, в техните и нашите чувства. И ние се научаваме да се смеем и радваме.

Всяко отделно нещо, на което ние се научаваме, независимо колко дребно или очевидно е, има безкрайно значение Там — извън време-пространството. Това напълно се разбира, когато някой се запознае с образователния процес на Системата за Живот на Земята, да бъдеш човек, който „живее“ Там. Тогава вие знаете, а не само вярвате, че си струва да се плати всяка цена, да бъдеш човек и да се учиш.

А сега, за да изпълните най-голямата промяна във вашия миروглед и да осигурите една проста и разбираема цел за съществуването тук в Системата за Живот на Земята, има нужда от специфичност. Това включва да се вгледаме отблизо в нещо уникално за Човешкия Разум — в нашия мисловен процес.

Съвременните теории твърдят, че освен нашата животинска дейност мисленето ни е разделено на две основни категории, които ние идентифицираме като ляво и дясно мозъчно полукълбо. Имайте предвид, че това идентифициране е само символично и разделението съвсем не е така ясно.

Процесът на лявото ни мозъчно полукълбо е частта от нас, която върши нещата. Тя е интелектуалната, аналитичната област на действие. Тук се намират нашите математически и говорни центрове, нашето логическо мислене, научните ни методи, Организационните ни таланти и способност за обучение и много повече. Именно дейността на лявото мозъчно полукълбо ни прави различни от животните. Тя е източникът на нашия оптимизъм, че мога да го направя.

Дясното ни мозъчно полукълбо е точно обратното. От него идват способностите ни за възприемане на формата и пространството, красотата, интуицията, чувствата, плюс всичко друго, което лявото полукълбо на мозъка не може да разбере и категоризира, включително

любов, приятелство, вдъхновение и т.н. Дясното мозъчно полукълбо се ужасява от идеята, че произведената от лявото полукълбо формула може да се използва за количествена и качествена оценка на любовта и приятелството. Това е свещена територия на дясното полукълбо. И — парадокс — нашето дясно мозъчно полукълбо е генераторът на нашите отрицателни чувства.

Повечето от съвременните теории твърдят, че нашето човешко съзнание трепти напред-назад между лявото и дясното полукълбо на мозъка при възникването на различни ситуации в ежедневието ни. Когато извършваме изчисления, доминиращо е лявото полукълбо. Когато слушаме музика, надделява дясното. Изявата е върховна, когато лявото и дясното полукълбо мислят заедно, унифицирано, синхронизирано.

Нещо като културна подмолна война продължава от векове за да излезе на повърхността едва в последните години. Хората, при които доминантно е лявото мозъчно полукълбо, смятат, че тези, при които надделява дясното полукълбо, са основно неспособни да съществуват в Системата за Живот на Земята и се стремят да гледат на тях с презрение и недоверие. Онези пък, при които доминантно е дясното мозъчно полукълбо, смятат другите за хора без въображение, тъпи, свръхматериалиец безчувствени и с недостиг на „духовни стойности“.

Време е да обявим мир в тази битка и да осветлим правилно това опасно неразбиране.

Нашата най-главна цел, освен да се учим чрез преживяното, докато сме хора, е да постигнем и развием това, което наричаме интелект: съзнанието на лявото мозъчно полукълбо. Не се нуждаем да действаме по подобен начин със способностите на дясното си полукълбо, защото вече си ги имаме. Ние си ги носим с нас, те някак си са ни вродени.

Именно способността на лявото полукълбо е от изключително значение, когато отиваме да се връщаме от Там, извън време-пространството. Именно лявото полукълбо премахва ограниченията за нашето развитие, които са съществували преди да се появим тук. Само дейността на лявото полукълбо може да превърне неизвестностите в Познания, да премахне страховете, да увеличи опитността, да открие нови хоризонти, да разчисти отказа на фалшивата система от убеждения. Лявото полукълбо приема всяка идея, информация или

вдъхновение, което се поражда от или чрез дясното полукълбо, и го пуска в действие. По всеки стандарт нищо значимо не може да стане действително, освен ако и докато лявото полукълбо не надделее.

През хилядолетията дясното полукълбо не се е променило. То не се е развило или усъвършенствало. То е същото, каквото винаги е било. Обратно на него, лявото полукълбо на мозъка стабилно се е усъвършенствало или по план, или от необходимост. През миналия век това развитие е станало по експоненциална крива, не само у един или два индивида, а направо у милиони хора през периода. В днешно време левият мозък задълбочено е изследвал феномена време-пространство и сякаш са останали съвсем малко области за проучване без рециклиране и повтаряне. Енергийните полета там са узрели за изследване. Но съвсем естествено левият мозък не може сам да се включи в конструктивно остойносттаване и приложение. Десният мозък го насилва да направи това — и десният мозък е отговорен.

Онова, което се е случило, е, че лявото полукълбо напълно е укрепнало и е оправдано за това в предоставянето на методи за оцеляване в Системата за Живот на Земята и затова се съпротивлява на всеки и всички, които могат да окажат влияние или да прекъснат процеса. Това, което става извън време-пространството — Там, не може да бъде изчислено с обичайните стандарти на Системата за Живот на Земята. И нещо по-важно, оказва се, че информацията, която пристига от Там, няма никаква стойност за жителите на Системата за Живот на Земята. Само когато лявото ни полукълбо признае, че такова познание е най-жизнено необходимо средство за развитие Там, ще се генерира специфичен интерес.

Нашият Различен Мироглед включва най-категорично най-зрелите таланти на лявото ни полукълбо. Както вече бе казано, ние дойдохме тук, за да постигнем това. Хората с доминиращо дясно полукълбо намират, че е трудно, ако не и невъзможно, да го приемат.

Понеже е господарят, дясното полукълбо често, принуждава лявото да действа по начин, който се стреми да разруши хиляди години на еволюция. Междувременно нашето ляво полукълбо продължава да събира използваемите идеи и вдъхновения от дясното и ги превръща в нещо стойностно. То толерира непродуктивното дясно полукълбо и създадените от него модели, докато те не влязат в правия път. То също трудно изкривява някои модели на дясното полукълбо, за да ги

възвърне към оцеляващо-хищническа-та организация на Системата за Живот на Земята.

За нашия Различен Мироглед има две определения:

Ляво мозъчно полукълба = Човешки Разум, модифициран от Системата за Живот на Земята.

Дясно мозъчно полукълбо — Изразяване на Личностната ни Същност, нематериалната част от нас, която е извън времето недокосната и без да ѝ е оказано влияние от Системата за Живот на Земята.

Въпросът е и дясното, и лявото мозъчно полукълбо да бъдат доведени в едновременно и синхронно действие, като заставяме лявото да взима все по-голямо участие в дейността Там. Никога не бихте занемарили едното заради другото.

* * *

След като вече всичко си е по местата, можете да решите, че следващото ще ви бъде от полза:

1. Винаги знайте и помнете, че вие сте „повече от физическото си тяло“. Това ще ви предостави мигновена перспектива за всякаква дейност в Системата за Живот на Земята. Агонията става поносима, екстазът — по-задълбочен. Възникналите на места страхове се изпаряват.

2. Запознайте се и контролирайте нагона си за оцеляване. Използвайте го, вместо да му позволявате той да използва вас. Ето и няколко предложения:

а) Една част от формулата (Физически живот == Добро) е нужна за Системата за Живот на Земята и е приемлива по време на вашия престой. Другата част (Физическа смърт = Лошо) можете да отстраните, защото ще я познаете по-добре;

б) Помнете, че крайната ви цел не е физическото оцеляване. По този начин, докато е валидно, че вие сте тук, за да свършите определени неща, че съществуват и дейности, които вие трябва да извършите, за да сте тук, вие не трябва да сте отчаяни. Могат да възникнат нещастни случаи, но вие не можете да загубите, вие вече сте имали опитността да бъдете човек;

в) Сексуалният възпроизводствен нагон, е най-силният животински инстинкт в Системата за Живот на Земята. Предназначен специално за физическо оцеляване на създанията, той контролирали е манипулиран да контролира повечето аспекти на човешкото поведение. Наслаждавайте му се, но няма нужда да живеете и умираете заради него. И се наслаждавайте на действията заради онова, което те са, поддавайте се само с ваше знание;

г) Физическите неща (материали, храна, инструменти, играчки) са чудесни за местна употреба, но притежаването е всъщност само временно удобство. Вие не само не можете, но и няма да искате да ги вземете с вас — дори и физическото си тяло.

3. Поддържайте преходното си положение. Вие сте човек по ваш избор в най-точния смисъл на думата. Това право на избор остава в сила по време на вашето посещение. Може да опаковате опитността си и да отидете когато и където пожелаете, без цензура или наказания от всякакъв източник или вид. Ако Човешкият ви Разум е доволен, вие ще го направите, независимо от местен навик или нечие усилие. Пристрастените към Системата за Живот на Земята вероятно няма да разберат, но това си е техен проблем.

4. Наслаждаващи се на живота си в Системата, направете максимални възходите и паденията си — но не се пристрастявайте. Издигнете се над яростта за това как работи системата, за очевидните несправедливости, нечестните преимущества, бруталността, безсърдечността, измамата. Този свят по план е хищнически, но той е изключителен учебник.

5. Тренирайте Човешкия си Разум толкова пълноценно, колкото е възможно, като знаете, че това е само упражнение. Стройте красиви сгради, разрешавайте „проблеми“, миришете цветята и наблюдавайте залезите, композирайте музика, изследвайте „тайните“ на материалната вселена, вкусете входящата информация от петте щ сетива, погълчайте нюансите на близко приятелство и ситуации, чувствайте радост и мъка, смях и съпричастие, съчувствие — и напъхайте цялата си емоционална памет в пътната си чанта. 6. Най-важното, позволете на Вашия Човешки Разум да търси, преживява и да прибавя, към Вашия поток от съзнание, когато и където да го усетите. Пийте го, наблюдавайте, но бъдете нащрек за тенденцията да го обичате, дължаща се на спомена за Дома вътре. Пазете се от илюзии и

споразумения, които понякога правят трудно подреждането на истината в средата на Системата за Живот на Земята.

7. Вашият Човешки Разум има естествена й нормална склонност да се опитва да прави неща в Системата за Живот на Земята по-скоро по начин, към какъвто е привикнал Там. Историята е пълна с такива опити, но накрая системата винаги побеждава. Ръбът може и да е протрит, но хищническият анимализъм просто се връща, понякога малко по-прецизен отпреди, но винаги надделява. Това не означава да не се опитвате в проявата на Човешкия си Разум, а е възможно дори да промените част от него, но вие никога няма напълно да го промените. Ако постигнете цялостно преразглеждане; системата няма и не би могла да съществува. Макар че кой знае колко дълго все пак ще съществува тя?

Всички горепосочени точки са Познания за другите и са лесни за проверка от ваша страна чрез директна логическа дейност на лявото ви полукълбо по всеки въпрос или убеждение. Затвърдете вашия Различен Мироглед, като го доказвате за себе си и единствено за вас самите.

В този момент темата за Системата за Живот на Земята изглеждаше завършена, но не бе. Друга част от мен, която познава задълбочено от различен аспект Системата за Живот на Земята, изисква да бъде изслушана:

... Бе дълъг преход през гората, докато стигнем океана. По пътя бе тихо, освен бръмченето на насекоми и понякога крясък на гарван във високите дървета, Само лекото пращане на сухи листа в буйната трева говореше за дребни създания, ако някой се заслушаше внимателно. Под свежия аромат на растящата зеленина се напластяваше дълбокият мирис на влажна земя и загнила растителност, и двете — леки сигнали за развиващия се жизнен процес.

Духаше слаб вятър, докато мекият тътен на вълната постепенно нарастваше. После гората свърши й сиво-зеленото море се разпростря до хоризонта. Величествени кули от къдрави облачета плуваха над главите ни в чистото, ясно и синьо небе. Тревистият бряг, където започваше белият плаж, ни канеше без съпротива да се отпуснем и легнем, за да, отдъхнем. Вълните бяха нежни и спокойни. Бризът — хладен и мек, слънцето — топло и свежо.

Всичко се свежда до това — началото й краят — вечно продължаващият период от време. Тази жива маса от въздух, вода и земя — която взима и която дава, която произвежда.

Това е нещо повече от познание, повече от съзнание, повече от преживяване. То е повече от интелигентност, знание, истина и разбиране. Цялото е много по-голямо от сумата на отделните части.

Това е великолепен процес на обучение. Да се научиш да отделяш това от онова, различията и сравненията: горещо от студено, светлината от мрака; шума от тишината, силата от слабостта, болката от удобството, тънкото от дебелилото, грубото от нежното, равновесието от нестабилността.

Там се научава причината и следствието, действието и противодействието, цена и плащане, власт и отговорност. Признава се и правото на избор: да спреш или да тръгнеш, да държиш или да отпуснеш, да потънеш или да плуваш, да се смееш или да плачеш, приятел или враг, награда или отмъщение, успех или провал, победа или загуба, организация или хаос.

Така се научаваш да мислиш: да координираш, да пресмяташ, да оценяваш и общуваш; да помниш, свързваш, планираш и да имаш идеи; да мечтаеш, създаваш, да вярваш, да се надяваш и да знаеш. И способността да преживяваш и изразяваш чувства: радост и екстаз, мъка, съпричастие, самота, взаимност, добродетелност и раздражителност, както и възхищение от красотата на формата и движението.

В това е научаването да се учим: думи и числа, писане, правене на опити, познание и мъдрост, предавани от родител на дете, от поколение на поколение, без травма от възстановяването. Учене да се създават системи, закони и правила, които дават сигурност, че това учене ще продължи и ще се разширява.

И всичко това е там — близо до гората. То е в зреещите житни класове, в говедата, в мултимилионните редове от хранителни растения и в заводите, които преобразуват веществото в по-удобна за употреба форма. То е и в многото различни подслони, наречени домове, високите и стройни кули, устремени към небето, моторните превозни средства, заместващи тялото, корабите, плаващи около света-над и под океанските вълни, крилатите носачи, които чертаят бели линии в небето, и металическите птици, реещи се в небето, които

обикалят около земното кълбо стотици, хиляди километри над неговата повърхност и всеки донася неизброимо количество информация всяка секунда, ден и нощ. То е също и в невидимата, макар и измерима, мрежа от контролирана радиация, която служи за общуване и локално намиране на посоката.

А има и нещо повече, например усилване на възприема-йехо с помощта на лещи и огледало и електронните уши за търсене на сигнал във вселената, само един сигнал за смекчаване на самотата, търсене през звездите, съзвездията, галактиките, новооткритите мъглявини и черни дупки. Ето и нелогичното упование встрани от нашата синя планета до близката луна, където в праха бе оставен неизличим отпечатък. Ето и странстването и разказите на набедени изследователи да разглеждат и се приземяват на други планети и оттам да се придвижват към тъмнината на дълбокия космос.

Научаваме също за постоянното разгръщане на моделите, които някога изглеждаха ненакърнени, в земя, въздух и вода: на сплави, компоненти, елементи, атоми, молекули, ядрени частици, радиация и форми на вълната; на гравитацията, инерцията, момента, центробежната сила, поляризацията; на органичната и неорганичната природа, живите материални структури и техните процеси.

Учим за изследването на разум и създател; за вярата, спането и сънищата, проникновенията и виденията, философии и системи за убеждение.

Учим също и Любов.

Тогава това е удивителният пакет от постижения през хилядолетията на еволюционно усилие, което с лекота, но триумфално можем да носим при нашите далечни пътувания в отвъдното; наследство с неоченима стойност, което ще бъде остойностено и приложено Там.

Въпреки че... и все още... между облаците и глъчката има едно неприятно чувство за липсващ фактор, жизнено значим. Обърнете внимание, появява се малко лице между огромната маса от други знания. То е оформено не толкова като човек, а повече като маймуна. Очите греят от чувство.

То е там, цялото е в очите. От безкрайността на безвремието, носителят на първата искрица интелигентен разум, предтечата поглежда и наблюдава с тиха гордост и радост, с благодарност и

възхищение, но не и с пълно разбиране, с благоговение нарастването на искрата. Това е прародителят на блудния син.

Ето тук, видян чисто и ясно, е един липсващ фактор — животинската основа. Нищо от това не би се случило, ако не беше неговото присъствие и обезпечаване. Това е *било* живото доказателство, от което да учим, осигурявайки мършата за консумация, млякото за пиене, кожата за топлина, по-силният гръб за споделяне на бремето, газта за осветление, бижутата и амулетите от бивни и рогове. Съществувала е също лоялност и форма на приятелство, докато е имало някои, които са открили, че голата човешка кожа и животинската си приличат и са развили по-нататъшните пътеки на разбирането далече извън всякаква представа.

Животинската енергия била движещата сила зад искрата. Тя е предоставила не катализатора, а нуждата, мотивите и суровата физическа сила. Тя не трябва да се крие или обезличава, но да се включи топло и сигурно като основен пласт от сърцевината, без която нищо не би се случило. Трябва да я извисим с гордост, така че всички да знаят.

И знаейки това, малкото личице се усмихва леко, нежно и дори с копнеж, а после изчезва.

Време е да продължим. Връщането назад по пътеката през гората е изпълнено с поздравления. Катеричка на ниско клонче гледа надолу и цвърчи. Тъмнозелена муха кацва на ръката и се наслаждава на нежното погалване с пръст. Три костенурки застават настрани и наблюдават с любопитство, но без да се безпокоят. Сива лисица обикаля по пътеката и сядва долу в нерешителност къде да насочи вниманието си. Дрозд се спуска бавно надолу настанява се на рамото и чурулика нежно в ухото, докато приближи края на гората. С последно почукване по бузата той раздвижва крилата си и се връща на средните клонки.

Сбогом, приятели мои: Но аз непременно ще ви взема с мен.

ПРИПОМНЯМЕ И ПРЕРАЗГЛЕЖДАНЕ

На този етап ми се струваше благоразумно, преди да продължа напред, да потърся нова посока и отсъстващото Основно в областта, където изразходвах голяма част от усилията си. Все пак аз бях свързан дълги години с тази работа за лявото и дясното мозъчно полукълбо. Съществуваше ли нещо, което бях пропуснал — нещо, което дори да не отговори на въпросите, би могло да посочи пътя? Може би преразглеждането на онова, което сме правили, а и все още правим, ще бъде от полза.

Споменах и преди за моето първо пътуване извън тялото през 1958 година, което преобърна живота ми. По това време Отделът за Изследване и развитие на корпорацията, ръководена от мен, чиято специалност бе производството на звук за радиопрограми, бе създаде ефикасни методи, с помощта на които звукът можеше да се използва за предизвикването на сън, лесно и приятно. През същата година бе направено откритие, което промени цялостната посока на изследването и вероятно на самата корпорация. Определени модули на звука създаваха различни състояния на съзнанието, които не бяха обичайни за човешкия мозък.

През следващите десетилетия различни изследователски програми непрекъснато прибавяха допълнителни потвърждения за ефектите, произвеждани от тези състояния, и за специфичните звукови комбинации и честоти, необходими за целта. Бяха открити методи и техники, даващи възможност на индивида да поддържа и контролира различни модели на съзнанието. За допълване на изследователските усилия през 1971 година бе създаден институтът „Монро“. По-късно Институтът стана независима образователна и научна организация. Благодарение на сътрудничеството и приноса на стотици специалисти и доброволци, включително учени, лекари, психолози, преподаватели, компютърни програмисти, изпълнителни сътрудници, художници и много други, сега Институтът е международно признат за работата му в тази област.

Би трябвало да е ясно, че първоначалната работа и разходи за изследователската дейност не бяха посветени на подобряването на човешкия род, нито пък бяха предназначени да усъвършенстват някоя част от научното общество или света като цяло. Това просто бе опит за контролиране на учебния процес по време на сън, а по-късно да се вникне в отношенията между мозък, разум-тяяо и съзнание като феномени. И така чак до днес не бяха публикувани никакви академични трудове. Ортодоксални научни методи, макар и използвани, когато бе приемливо, често пъти бяха игнорирани, щом се докажеше, че са безполезни. Развитите методи не съдържаха догми и ритуали, нито бяха ръководени от някоя определена ценностна система, религия, политически или социални принципи. Не се употребяваха наркотици или лекарства, нямаше хипноза иди подсъзнателни внушения или каквото и да е друго, макар и далечно подобие на промиване на мозъка. Те не бяха насилнически, а индивидът винаги носеше отговорност, упражнявайки волята си, без да е под командата на другите. Използвайки резултатите от многохилядни часове на изследване, обектите могат да се научат да контролират съзнателно най-различни продуктивни състояния на мозъка. Ре-зултатът от това проучване на съзнанието оказва огромно влияние върху множество други области. Те включват физическото и умствено здраве, обучение и памет, физическа координация, съзидателност, разрешаване на проблеми и справяне със стреса. Процесът, известен, като Синхронизация на полукълбата, или накратко Хеми-Синк, снабди потребителите си с инструмент за самоконтрол при постигане на собствените им цели, чрез облекчаване и поддържане на целенасочено концентриране, високо продуктивно, ясно състояние на мозък-съзнание.^[1]

През годините в Института бяха отбелязани нови постижения в начините на мислене. Взети заедно, те оформиха, така наречения Различен Мироглед.

СЪЗНАНИЕТО Е ЦЯЛОСТ

По време на нашето съсредоточено будно състояние ние като Човешки Разум използваме онази част от спектъра на съзнанието, която е ограничена във време-пространството. Това е станало възможно чрез устройството, идентифицирано от нас като физическо тяло с неговите пет сетива. Това физическо тяло ни позволява да изразяваме външно нашия разум-съзнание чрез физическа дейност и общуване.

Когато по някаква причина се осъществи концентрирането, нашият разум започва да се рее из спектъра на съзнанието, вън от възприятието за време-пространство, съзнавайки все по-малко непосредствения материален свят. Когато това се случи, ние ставаме разумни под друга форма. Фактът, че ние често се затрудняваме да си спомним правилно участието си в онази друга част от спектъра на съзнанието; не отрича съществуването на неговата реалност. Проблемът е във възприятието и превода, променени и изкривени, каквито те са при употребата на сегашните системи за анализ и измерване на време-пространството.

Спектърът на съзнанието обхваща очевидно безкрай-ностите извън време-пространство в други енергийни системи. Той продължава също и „надолу“ през живота на животните и растенията, вероятно и на податомно ниво. Всекидневното човешко съзнание е активно най-вече само в един малък сегмент от цялостта на разума.

ТЕОРИЯТА НА НАСТРОЙКАТА

Методите и техниките на Института могат да се идентифицират като способности за установяване и контрол на фазите в развитието на разума. В будното физическо състояние нетренираното съзнание извършва тези етапни промени, често всеки ден, често с малко или въобще без контрол.

Първичното Развитие се осъществява, когато съзнанието е напълно концентрирано върху информацията, постъпваща чрез физическите сетива или дейността им. Всяко отклонение от това състояние може да се разглежда като периодично развитие, когато някоя част или процент от съзнанието е до определена степен възприемаща под друга форма. Един пример е невниманието, когато входната информация от сетивата остава силна, но част от разума „блуждае“. Това, което наричаме бленуване, е друг пример. Самонаблюдението, при което вниманието е отстранено от физическото възприятие, е по-преднамерена етапна промяна, каквито са и определени съзерцателни състояния. Спането е средство за промяна към друго състояние на съзнанието, когато се получава съвсем малко възприятие от физическите сетива.

Поглъщането на алкохол и някои опии предизвиква разделяне на фазата на промяна. Част от съзнанието е „тук“, а друга част е в друга област на целостта. В тези случаи, когато стимулаторът се премахне, промяната отшумява. Психозите и слабоумието са непреднамерени случаи. При тях може да се използват опии или химикали за отслабване или премахване на нематериалната сфера.

За да бъде разбран по-ясно процесът, можем да приемем, че физическото тяло е настройващ се механизъм, чрез който човешкият разум може да действа в материално съзнание. Като такъв той се състои от индиректна процедура, която превръща моделите на физическите сетива във форми, които могат да бъдат възприети от разума по-скоро като радио или телевизионен приемник, настройван на определена честотна лента в електромагнитния спектър. В тези приемници има; разпределителна секция, която филтрира най-голямата

част, от разсейващи или изкривяващи сигнали или хармонии от други части на спектъра. Точно както настройваме радиоприемника си постепенно от една станция или честота на друга, като един сигнал заглъхва, а друг започва да се чува съвсем отчетливо. Приемникът излиза от фазата на първоначалната станция и се премества до точката, където друга станция може мигновено да бъде слушана. Докато продължаваме пренастройването, първоначалната станция повече не се чува, а надделява друг сигнал.

Човешкият мозък, който също има достъп до разпределителя, действа по подобен начин. Необученият в настройващия процес мозък бавно се понася без контрол от една фаза на съзнанието към друга. Докато го прави, се получават сигнали частично от физическия механизъм и частично от различни сегменти на цялостното съзнание. Входящият сигнал от физическото състояние отшумява, докато никакъв такъв сигнал вече не достига до мозъка, който се придвижва към състоянието, най-общо познато като спане или безсъзнание.

Учебните програми, създадени в Института, предлагат способи за прилагането на тези промени във фазата при волеви контрол на индивида. В ранните етапи на обучението разумът напълно се успокоява и почти не чувства страх или отрицателна възбуда от получените в резултат изменения. Причината за това е, че тези състояния на съзнанието са позната територия. Представянето в нова и организирана форма е онова, което е различно, когато всякакви промени се правят целенасочено от самото съзнание.

СИМВОЛИ МА ЛЯВОТО/ДЯСНОТО МОЗЪЧНО ПОЛУКЪЛБО

Изследванията на Института доведоха до следа, водеща в посока, противоположна на следваната от някои други изследователи на разума. Почти цялото усилие бе и е насочено към методологията за употребата на лявото мозъчно полукълбо, на интелектуалната, аналитична част на мозъка, която да използва дясното полукълбо — интуитивната, абстрактна част.

При използването на съзнанието повечето от изследванията бяха провеждани чрез поставяне на обекта в кабина, осигуряваща напълно изолирана среда. Чрез методи и техники, използващи разнообразни модели на звука, на обекта се дават способите да навлезе в различни състояния на съзнанието. Извън кабината един техник ръководи различните аудио и други електронни измервателни уреди и записва мозъчните вълни и други материални отговори на обекта, докато наблюдателят общува словесно с обекта в кабината. Стереослушалките, носени от обекта, създават ефекта, че наблюдаващият техник е в кабината, зад главата на обекта. Нещо повече — наблюдателят се превръща в заместващ лявото полукълбо на обекта, помагайки му да използва повече от неговия собствен интелект, jЗа да знае или разбере повече от Онова, което той прави.

Чрез този метод доброволецът се научава да бъде обективен в своето преживяване и става възможно да се събира информация и подробности, които обикновено не са на разположение в чисто субективни състояния на познанието. В резултат целият мозък мисли до краен предел, свързан, интегриран, без доминираща част. Всички наши системи на обучение, независимо на живо или на запис, не са нищо повече от заместител на механизма на лявото мозъчно полукълбо, което дава възможност на ползвателя-участник да достигне и задържи своите аналитични способности по време на необикновени и дори екзотични състояния на съзнанието. Те позволяват развитие чрез познаване и разбиране, и дават възможност да се преодолее най-голямата преграда — страхът.

Ние разкрихме, че територията на дясното полукълбо без ограничения е богата и изобилстваща почва за разработване от лявото, полукълбо. То е свързващото звено на цялото мозъчно съзнание, което произвежда безценни хранителни вещества.

В края на краищата работата бе напълно завършена. Институтът все още разработва начини за производство на обратни физиологични данни, които идентифицират форми на човешкото съзнание, основно неизвестни или непризнати от съвременните културни стандарти. Да вземем един специфичен пример: Ние търсим начини и способности да доведем до приемливи нива разнообразните изключителни човешки способности, които се появяват тук очевидно случайно през цялата ни история.

Продължителното изследване на тези и подобни линии предлага възможността за довеждане до разбираема и приемлива форма на истинската природа на неортодоксалните феномени на мозъка. Включването им към съвременния културен контекст може да се превърне в знаменателно събитие в човешката история.

Но като погледна своята работа и тази на Института, чувам тъничко гласче, което настоява да му бъде обърнато внимание. „Е, добре — казва то, а аз не мога да кажа, че се чувствам удобно, като го слушам. — Ако в този момент това е цялата работа, която си свършил, тогава наистина нещо липсва. Ето ти например показваш на хората как да използват целия си разум и да имат така наречения Различен Мироглед, но не изглежда да правиш нещо, за да ги подготвиш за онова, което наистина има значение. Тази работа със Системата за Живот на Земята наистина е много добра, но те не остават тук завинаги. Те очакват повече и аз трябва да ти кажа, че го очакват от теб. Е, какво ще кажеш за това?“

Да, разбира се, какво бих могъл да кажа...

---

[1] Списък на методите и техниките на Института и практическото приложение на технологиите ще намерите в Приложението. (Бел. прев.) ↑

9. ТРУДНИЯТ ПЪТ

И дейността на Института „Монро“, и Системата за Живот на Земята сами по себе си бяха за мен неоспорими Познания. Въпреки това имах неприятното усещане, което оставяше следи у мен, а и очертанятията на моето липсващо Основно си бяха там. Аз просто не бях способен да ги усетя.

Отново се обърнах към моите лични дейности. Едно от Познанията, породено от повтаряща се опитност, бе, че придвижването към състоянието извън тялото за мен вече не представляваше „движение“. Изследваните обекти в Институтската лаборатория бяха докладвали много пъти това, но то не бе част от моя личен модел, докато не започнах онова, което нарекох метод на „бързото превключване“. Оттогава всичко, което се случваше, бе заглъхване на едно състояние на мозъка и настройване към друго. Изглежда по-точно ще бъде то да се впише като „излизане от фаза“, а и повече задоволява системата за класификация на лявото ми полукълбо.

И така, това стана повтарящ се модел. Въпреки това бях започнал да забелязвам, колкото и плавно да се развиваха нещата, че една главна промяна набираше скорост. Предчувствието бе винаги толкова смътно, че можеше да се долови само при ретроспекция.

Този път онова, което ме извади от самодоволството ми, бе серия от инциденти, които започнаха да се случват все по-често, когато излизах извън фазата на тялото си по време на спящо състояние. Те бяха забележително сходни с „тестовите“, които бях преминал в предишните години. Тези тестове бяха учебни процедури, докато бях в състояние извън тялото. Дадено преживяване се повтаряше няколко пъти, докато у мен не се породеше определен отговор. После преживяването не се повтаряше.

Тези тестове бяха несловесни и очевидно бяха водени от нематериален, евентуално моя ИНСПЕС приятел. Ние се срещаме скоро след като напусках физическото състояние и обикновено бях запитван дали съм готов. Аз се съгласявах, изпълнен с упование. Почти

веднага се чуваше силно прещракване и аз откривах себе си напълно потопен в преживяването. Отминал и забравен бе фактът, че това не е „реално“, а аз трябва да го изживея напълно. В кризисна ситуация, когато трябваше да се вземе решение, аз бях този, който го правеше. После се чуваше друго силно прещракване и аз отново бях с ИНСПЕС. Ако се бях представил задоволително, този определен тест повече не се повтаряше. Ако пък не, трябваше да се върна обратно и да се опитвам отново, докато се справя.

Никога не ми се бе случвало да попитам защо именно мен подлагаха на тест и кой отсъждаше какво трябваше да бъде правилното решение. Повечето, ако не и всички тестове изглеждаха напълно неотнасящи се до този материален живот, макар че много от тях бяха: в основата на ситуации на човешката Земя. Предположих, че някой по-умен от мен се нуждаеше от моя начин на отговор и аз понякога с колебание и радост поемах това задължение.

Тази нова версия изглеждаше почти същата, освен че вече нямаше поддържащ ИНСПЕС, когото можех да определя. Епизодите се случиха месеци след нашата последна среща и нямаше и следа от присъствие на ИНСПЕС, независимо от продължаващите ми надежди. Както и преди, една и съща ситуация се представяше в разнообразни форми и винаги имаше нужда от вземане на решение. Би било лесно да ги отстраня, все едно, че са просто съновидения, ако те не се представяха в модалност, построена от ИНСПЕС. Нещо повече, аз не бях имал обикновени сънища или кошмари от дълги години.

Тези инциденти ставаха толкова силни, че не можеха да бъдат пренебрегнати. Промяната в посоката се бе случвала много преди това. Бурята, която привлече вниманието ми, бе разкритието, че различни психологически и умствени състояния започваха да се отразяват на физически будното ми съзнание, като резултат от тези дейности. Във всички мои предишни пътувания извън тялото не бе имало подобни на тези последствия. Появяваха се възбуда и оживление или тъга и радост след завръщане в моето спокойно и отпуснато тяло. Но никога не ми се бе гадело, нито пък бях имал болки в ръцете и краката, ускорен сърдечен пулс, нито цялата ми нервна система се бе опъвала до краен предел. Тези ефекти често продължаваха петнадесет-двадесет минути след завръщането.

И така не любопитството, а нуждата ме подтикна отново да търся отговори — същата причина, която преди, години ме бе накарала да изследвам опитността извън тялото. Но този път имаше разлика. Аз не бях пренатоварен със страх, а притежавах инструменти и приятели, с които да работя. Освен това имах най-малкото началото на картата на територията.

Първата крачка бе да направя преглед на събитията и действията от миналото, за да се опитам да определя какво бе причинило тази промяна в посоката. И може би, докато правя това, да достигна до решението, както и до липсващото Основно.

Както описах преди, точно обратно на предположенията ми, цялата история на опитността извън тялото ми бе доминирана от лявото мозъчно полукълбо. Това ясно потвърждава значимостта на придобитите от лявото полукълбо способности по време на Човешкото ежедневие в t Системата за Живот на Земята. Всеки автоматично би предположил, че ОИТ е дело изцяло на дясното полукълбо, защото не бе от време-пространството и затова нямаше отношение към процеса на логическото и аналитично мислене.

Но това предположение бе неправилно. При всяка от моите ОИТ дейности разумната част от мен присъстваше до някаква степен. Нещо повече, колкото по-голяма бе тази участваща част, толкова по-голям бе напредъкът ми. Прогресът в тези случаи може да бъде формулиран като „разбиране, водещо към осведоменост, завършваща с приложение“. Без тази придобита способност вероятно аз все още щях да се рея из въздуха над леглото или щях да съществувам само чрез предписаната ми дневна доза успокоителни.

Ето и една типична илюстрация: В ранните дни аз тайничко се връщах към физическото си тяло от някое „локално“ пътуване извън тялото, като всичко бе под контрол и действаше както бях сигурен, че трябва да става. Изведнъж се сблъсках с преграда и бях, принуден да спра. Опитах се да мина през нея, но тя бе твърда като стоманена повърхност. С положителност знаех, че физическото ми тяло бе от другата страна на преградата и затова бе жизнено важно да я преодоля. Преминах огромно разстояние нагоре, но не можах да намеря пролука в стената. Тръгнах надолу, но резултатът бе същият и наляво и надясно. Нямаше път през нея. Бях ужасно изплашен, представяйки си как ще прекарам вечността, плъснат върху тази

непроницаема стена. Опитах всяка молитва, за която можех да се сетя, скимтях за помощ и накрая се свлякох, треперейки като загубено дете — каквото всъщност си бях.

След цяла вечност, както ми се стори, когато треперенето ми премина от само себе си, аз се облегнах и започнах да мисля разумно. Ако не мога да проникна през бариерата, ако не мога нито да мина отдолу или отгоре, или пък да я заобиколя, единствената ми възможност е да се върна в посоката, от която бях дошъл. Независимо от онова, в което вярвах, това би могло да е единственият отговор.

Така и направих... и няколко мига по-късно бях вече във физическото си тяло с абсурдна лекота — благодарение на логиката на лявото мозъчно полукълбо.

Всяка следваща бариера, с която случайно се сблъсках, даваше път на събирането на информация, опитността, силогистичния анализ на онази обучена на Земята част от мен. Въпреки огромните различия в ситуацияте и условията, които трябва да се имат предвид, процесите на изследване и обучение бяха съвсем същите. Независимо от всичко, след като веднъж ситуацията се случеше, отговорите и решенията не се появяваха с магическа пръчка. Аналитичният инструмент, както наричаме лявото полукълбо, ги предоставяше съвсем точно. Може и да не съм ги харесвал, докато се развиваха, но и не бих могъл да отхвърля тяхната точност.

Това, от което се нуждаем, независимо дали сме в или извън тялото, е да пренебрегнем или разрушим забранителните знаци, табутата, предупреждението, наричащо се „Светец на Светците“, изкривяванията на времето и преместването, неконтрастните „черни дупки“ на еуфорията, мистицизма, митовете, фантазиите за Господ или Светата Майка. После трябва добре да се огледаме с придобитите способности и развитието на левия си мозък. Нищо не е неприкосновено, когато дойде време да бъде изследвано или поставено под наблюдение.

Трябва да сме признателни, че това изисква количествен скок в развитието на нашия Различен Мироглед. Може да се сравни с излизането от локалния трафик с неговия хаос, бъркотия и червен сигнал на светофара и преминаването на широката междущатска магистрала — главният път към Неизвестното. Картата, която ние

разработваме, ще съдържа пътя, доколкото нашите действащи модели на съзнанието могат да го разширят.

Но създаването на картата на Магистралата е едно, а пътуването по широкия път — друго. То не може да се превърне в абсолютно Познание, докато всъщност се прокарва от индивида с неговия ляв мозък в добра форма. Освен ако не започнете да помните на какво прилича то. Все същото, картата и Различният Мироглед може да ви помогнат да си изградите по-точно убеждение, което пък вероятно по-лесно може да се превърне в Познание.

Сега да се върнем към моето ново развитие — проникването на материалната ми същност от отговорите, вследствие на ОИТ. Лявото ми полукълбо настояваше, че физически разсеяните нови сигнали бяха причинени от някаква важна подробност, която бях пропуснал. Чудех се дали това бе указанието или следата към липсващото Основно?

Имах две възможности. Първата бе да се върна към началото, за да уловя онова, което бях пропуснал. Втората — да се излеждавам в един прекрасен облак от любов и да продължавам да се чудя: „Ами какво, ако...?“ Първата изглеждаше по-конструктивна.

След като бях направил избора си, започнах да излизам от фаза приблизително в три часа на следващата сутрин. Използвах метода „бързо превключване“, за да се върна към най-ранната точка от спомените си. Веднага почувствах сигнал, който вибрираше у мен. Последвах го и се оказах на сцена, която добре си спомнях. Зад мен имаше някой — усещаше се като брат. Сякаш бе нервен. Сочех към фигурата на мъж, който лежеше, проснат с лице към пращен път. Беше младеж, не повече от осемнадесетгодишен.

Около него се вихреща битка. Около петдесет или шестдесет мъже в къси кафяви тоги с широки кожени колани около кръста се биеха с приблизително количество чернобради мъже, с дребно телосложение, но сякаш притежаващи неопишуема сила. И двете страни бяха въоръжени с къси мечове, саби и кръгли щитовете. Те крещяха, пъшкаха и стенеха, чуваха се звуци от удар на метал върху метал, облаци прах, шуртяща кръв, хаос. Онези с широките колани очевидно губеха.

Осемнадесетгодишният, който носеше широк колан, се бореше да стане прав. Проблемът бе в копието, което го бе приковало долу. То бе проникнало през гърба му, преминало през цялото му тяло и се бе

забило в калта на пътя. Усилията му ставаха все по-бавни и немощни, докато напълно спряха.

Изведнъж си спомних, че преди години бях почувствал болката от копието в гърба ми, но този път бе различно. Обърнах се към мъжа зад мен. Онзи очевидно страдаше от болка. Попитах го дали разбира. Кимна с глава, после се обърна и се отдалечи. Накрая изчезна.

Не ми оставаше нищо друго, освен да помогна. Наведох се над младежа и му извиках да стане. Видях главата му — не, не физическата му глава. Тя се издигна над тялото му, а аз се приближих, сграбчих я и започнах да дърпам, Той се изплъзна лесно. Казах му да се изправи. Така и направи и погледна към битката. После забеляза, че един меч лежи в краката му. Наведе се и се опита да го вдигне, но ръката му премина през него. Стреснат, той опита отново.

Казах му да не се притеснява. Погледна ме ядосано.

— Трябва да се върна в битката. Приятелите ми умират. Казах му, че е невъзможно, защото той самият е умрял.

— Какви ги приказваш? Силен съм, мога да мисля! Посочих зад него, където физическото му тяло лежеше в прахта, от него извираше кръв. Той се обърна и се взря втрещен. Наведе се и започна втрещено да разглежда мъртвото лице. После погледна нагоре към мен.

— Ама... аз съм жив! Не съм умрял!

Попитах го точно какво се е случило. Отговори неясно. Интересът му все още бе насочен към развихрилата се битка.

— Движихме се бързо по пътя, търсейки врага, жадни да се включим в битката. Чухме крясъци, после нещо ме удари в гърба. Намерих се долу в прахта и не можех да се изправя, нещо ме дърпаше надолу.

— После какво се случи?

— Престанах да се опитвам, защото бях много слаб. Чух те да ми говориш и после нещо щракна. А сега съм изправен.

Посочих тялото му в прахта. Той го изгледа, после се обърна към мен.

— Ама нали не съм умрял! Иначе как ще мога да стоя прав и да разговарям с теб, ако съм мъртъв?

Предложих му да се присъедини към битката, но това беше грешка. Той се втурна към остриетата на мечовете и копията, към глъчката и хаоса. Едно копие се насочи към него, той не можа да се

отдръпне и то премина през него, но без последствия. Той гледаше в захлас.

Миг по-късно нисък брадат мъж го атакува отзад и драмата паднаха на земята, бутайки се и ръгайки се един друг. Трябваше да мине секунда, преди да разбере, че брадатият мъж също бе изоставил материалната си обвивка в битката. Може би все още, векове по-късно, те щяха да продължават да се въргалат в прахта, опитвайки се да се убият взаимно!

Минах зад борещата се двойка и им извиках, че само си губят енергията. Те и двамата бяха физически мъртви, настоявах аз, й нямаше начин да се наранят взаимно. Продължавах да повтарям, докато накрая те схванаха посланието ми, разделиха се и ме погледнаха. Брадатият мъж се изправи на колене, наведе се напред и допря главата си в земята, стенойки неразбираеми звуци. Младежът го гледаше зашеметен, после се обърна към мен.

— Той мисли, че ти си бог. Така ли е?

— Не. Само приятел — отговорих.

Той докосна мястото, където бе проникнало копието.

— Няма дупка, нито кръв... Сигурен ли си, че не си бог? Засмях се, поклатих отрицателно глава и му казах, че трябва да си тръгвам. Около нас битката бе притихнала. Все повече форми се изнизваха от наранените и разкъсани тела. Скоро мястото щеше да се изпълни с бивши материални човеци, всички с объркани изражения на лицата си. Младежът докосна ръката ми.

— Мога ли да дойда с теб?

Забавих отговора си, яр дълбок вътрешен трепет моментално ми отговори. Сграбчих ръката му и се издигнах нагоре. Изглеждаше несигурен.

— Не съм... не съм птица, аз не мога да летя!

Нежно издърпах ръката му и той бавно се издигна над бойното поле. Само след миг страхът му изчезна и ние двамата закрепяхме от радост, докато се реехме наоколо. Наум ударих сигнала за връщане по системата „бързо превключване“. Лумна светлина и ние започнахме да висим неподвижно в светлосивите междинни кръгове. Чувствах ръката на младежа в моята. Въпросът бе къде да го пусна? Тъкмо да го попитам, разбрах, че натискът на ръката му бе изчезнал. Залутах се наоколо. Нищо. Нито младеж, нито някой друг. Какво ли ставаше?

Тази случка бе сходна с предишна при едно от ранните ми преживявания извън тялото преди много години, но с една основна разлика. Тогава на мен ми бе показан умиращият младеж, защото самият аз изпитвах нетърпима физическа болка в гърба. Сега аз бях онзи, който показваше на „предишния мен“ причината. Както изглежда, аз бях отговорил на по-ранния зов за помощ, идващ от самия мен! А младежът? Къде ли бе отишъл?

Тъкмо щях да се връщам във физическото, за да размисля, когато се появи друг по-силен сигнал. Този път го разбрах по-ясно. Приличаше повече на това, сякаш чувах някой да вика за помощ, или телефонно позвъняване, когато знаеш, че е твоят телефон. Не беше трудно да го засека.

Пред мен се появи малка сграда с отвор отстрани и широка стълба, водеща вътре. Внимателно слязох по стълбите, защото сигналът идваше отвътре. Там на едно легло имаше мъж, който се мяташе наоколо диво. На гърба му висяха две деца наоколо четири-пет години. Те го яздеха, бутаха и ръгаха. Мъжът се тресеше от страх и отчаяно се опитваше да свали двете малки същества от раменете си.

Приближих се и нежно отстраних децата от него. Той се отпусна на леглото, хълцайки от облекчение. Погледнах надолу към децата, които мирно лежаха, сгъшени във всяка една от ръцете ми. Това не бяха деца, а котки — домашни любимци, които добре помнех. Котки в ОИТ състояние! Поставих двете стари приятелчета на покрива, качих се обратно по стълбите и когато стигнах върха, използвах метода на „бързото превключване“ за постепенно влизане във фаза.

Върнах се във физическото, чувствайки, че това трябва да бъде премислено логично. За мен бе лесно да си спомня двете преживявания, които бях имал, защото те се бяха повторили, но гледната точка бе различна. Каква бе общата промяна и за двата случая?

Логиката имаше отговор, въпреки че аз не знаех как бих могъл да го възприема.

В първия случай преди много години аз бях заведен от някого и ми бе показана примитивната битка, за да ми бъде обяснена болката в гърба на физическото ми тяло, от която страдах по това време. Аз бях младият боец, прикован към прахта от копието. След като разбрах това, аз се върнах във физическото с облекчение и разбиране.

Този път обаче аз бях този, който показваше. Аз бях този, който заведе изплашения тогавашен „аз“ на сцената на старата битка отпреди стотици, дори хиляди години, за да обясня болката. Значи аз бях този, който „ми“ помагаше. Също бях и младият боец, умиращ в прахта — това е единственият начин за обяснение, който има някакъв смисъл. Това означаваше следователно, че имаше три мои версии на самия мен на едно и също място, по едно и също време.

При втората случка преди години аз бях скимтящият за помощ, опитващ се да свали от гърба си двата малки демона, които искаха да ме яздат като кон, сякаш ме притежаваха.

И тогава един сериозно изглеждащ мъж слезе по стълбите и ги свали от мен, държа ги в прегръдката си и изведнъж изчезна. Спомних си, че ми изглеждаше познат, като един мой братовчед. Но този път аз бях този, който слезе по стълбите, и помогнах, като взех и отнесох двете любими котета. Бях дошъл да помогна, когато сам бях извикал за помощ! Това, помислих си, бе малко по-разбираемо — присъстваха само двама от мен!

Бяха ли всички тези сегашни нефизически случки просто викове или стенания за помощ от други мои „аз“ в различни времена и места? Кое беше това мое друго аз, което имаше смелостта да откликне на тези викове за помощ? Дали сам съм си помагал през всичките тези години?

Очевидното мултиплициране и равностойност на собственото аз трябваше все пак да създаде модел, който бих могъл да възприема или разбере То дори не предложи отговор за неконтролируемите събития, които така тревожеха физическия ми живот. Далите всички бяха викове за помощ? От едно по-ранно аз? Перспективата бе зашеметяваща.

Онова, което ми каза лявото полукълбо, бе, че аз от бъдещето се връщах назад във времето, за да помогна на миналото аз, когато имаше нужда. Сигналите за помощ идваха от една по-ранна моя версия, не само в този, но и в, предишни мои животи. Чудех се дали и при другите е така. Чудех се какво ли е станало с младия воин, който ме бе последвал далече от бойното поле. Защо изчезна той?

Отговорът бе някъде в мъглявината. Ако започнех от Познанията, всички неща щяха да се подредят по някакъв начин по пътя. Всичко, от което се нуждаех, бе да отида в областта на „Там“,

която бе позната, и да се огледам. Въпреки това в настоящия момент аз се мъчех да открия и успявах да държа нещата под контрол.

И тогава, една нощ, няколко седмици по-късно, стигнах до решение. В началото на цикъла на спане аз се изтърколих от тялото си, като се движех по-слабо извън фаза от обичайното и внимавах за това, което правех. Открих, че съм точно където очаквах, че трябва да съм, ако наистина имах нужда да хвана отново нишките — в сивата област, точно до входната точка на време-пространството. Веднага долових сигнал. Бях привлечен от къща в предградията на голям град. Къщата ми се стори смъртно позната, широка и просторна, но необзаведена.

Промъкнах се вътре през предната стена и в антрето усетих жена на около петдесет години, посивяла, дребна й слаба. Тя се движеше безцелно из къщата от стая в стая и когато поставих ръка, за да вляза в контакт с нея, тя изглеждаше учудена, че съм там и й обръщам внимание.

— Да не би да си тук, за да закачиш отново картините? — попита тя.

Отговорих отрицателно и казах, че се интересувам от нея.

— Те са свалили всичките ми картини и са ги изнесли вън от къщата ми. Моята къща! Сега никой дори не желае да ми говори.

Попитах я защо стои там. Защо не си е отишла?

— Това е моят дом. Аз принадлежа на него. Въобще не ме е грижа, че никой повече не ме забелязва.

Попитах я дали не чувства някаква разлика.

— Вече никой не изпълнява онова, което го помоля да стори. Те ме пренебрегват, сякаш не съм била тук. Попитах я дали си спомня как е умряла.

— Смъртта ли? Разбира се, не! Бях болна, но оздравях. Бях болна, а само миг по-късно бях станала и обикалях наоколо!

Отбелязах, че никой не я вижда и че е напълно сама. Тя заклати глава.

— Никой никога не ме забелязва. Те не ми обръщаха внимание и когато Уилям бе тук. Откакто той си отиде, те ме пренебрегват напълно.

— Хващам се на бас, че не можеш да повдигнеш стола в трапезарията. Ръката ти ще премине направо през него. Ще видиш — казах.

— Не може да бъде! — възкликна тя. — Разбира се, че мога да го вдигна. Ще ти покажа.

Опита многократно и всеки път ръката ѝ преминаваше през облегалката на стола. Тя ме погледна объркана.

— Аз... аз не знам какво става. Мислех, че е някакъв вид халюцинация, която получаващ, когато остарееш. Но... ето и ти виждаш.

Показах ѝ, че моята ръка премина през облегалката на стола, точно както и нейната. Изглеждаше озадачена.

— И ти имаш същия проблем!

Обясних ѝ, че хората се сблъскват с този проблем, когато физическото им тяло умре.

— Но... аз съм жива!

Казах ѝ, че тялото е това, което умира. Тялото. Не тя. Притихна за миг, но не изглеждаше шокирана. После ме погледна нетърпеливо.

— Чаках Уилям да се върне, но той не го направи. А и аз обичам дома си толкова много. Той го построи точно за мен. Не искам да го напускам, много го обичам.

Предложих да отидем и потърсим Уилям.

— О, не, няма да можем да го сторим! Той си отиде преди пет години.

10. САМОСТОЯТЕЛНА СВИТА

Това непрекъснато отговаряне на сигналите за помощ, всеки път когато излизах извън тялото си, започваше да се превръща в една никога незавършваща задача, а и със сигурност това бе един неефективен начин да върша каквото и да бе нужно. Бих могъл да прекарам остатъка от периода на физически живот, с който разполагах, правейки само това и нищо повече, и все пак да не постигам значителен напредък в голямата част от тези сигнали.

Въпросът бе: Защо изведнъж бях изложен на тези сигнали след толкова много години? И друг въпрос: Защо те причиняваха страдание на физическото ми тяло?

Изглежда повечето, ако не и всичките тези сигнали, действаша в области извън Магистралата^[1] (както сега бях свикнал да ги наричам), непосредствено граничещи с прекратяването на физическото съществуване или смърт, както ние, хората, го наричахме. Знаех всичко за тези области, но не бях запознат с тях. Бе необходимо по-нататъшно изследване.

Започнах на следващата сутрин, около три часа, като използвах методично, бавно излизане. Чувствайки се отпочинал и отпуснат, започнах да излизам от фаза с физическото и се настроих към тъмнината на състоянието извън тялото, с напълно будно съзнание на лявото полукълбо. Сега бях в началото на междинното пространство или поточно на моята входна рампа към него. И тъкмо щях да се прехвърля над затворените области с техните очевидни изходещи рампи, както обичайно правех, когато един от онези странни сигнали ме дръпна силно. Съвсем целенасочено го последвах.

Сигналът ме доведе до голям град, после до една жилищна кооперация, а после ме вкара в една спалня в апартамент на среден етаж. Имаше огромно легло, като приказно царско ложе, а върху него лежаха трима голи — двама мъже и една жена. Единият от мъжете правеше доста активен секс с жената, другият се опитваше: да се вмъкне между тях, но без успех. Всеки път, щом се опиташе, той

падаше от леглото на пода. Знаех, че той бе подал сигнала и се чудех защо ли не си беше продължил да пада на пода.

Улових вниманието му по време на следващия цикъл от качване на леглото върху съвкупляващите се хора. Той ме погледна с изненада, неговият блестящ пенис в ерекция се люлееше нагоре-надолу, докато той се тресеше от възбуда.

— Кой, по дяволите, си ти?

Отговорих, че няма да му свърши работа. Би било по-добре, ако дойдеше с мен.

— Какво искаш да кажеш с това, че няма да свърши работа? От десет години чакам да се добера до това задниче и вече ще го направя!

Отново посочих, че няма полза. Нещата за него вече бяха различни.

— По-добре ти повярвай, че са различни! Сега съм свободен! Не знам какво се случи, но съм свободен! Веднага щом го разбрах, дойдох тук. Сега само тя да спре да го прави със Сами, аз бих могъл да си го получа!

Попитах го какво прави нещата различни.

— О, това! Тъкмо излизах от подлеза на Петдесет и трета и Медисън авеню, и изведнъж усетих болка в гръдния си кош. Паднах. Не останах дълго на тротоара, може би само минутка, и станах. Човече, по-различен се почувствах! И все пак какво ти влиза в работата?

Казах толкова ясно, колкото ми бе възможно, какво всъщност се бе случило.

— Аз съм мъртъв? Какви дивотии говориш? Да не би да действам като мъртвец?

Напомних му за падането от леглото, без да може да докосне нито мъжа, нито жената. Той погледна ръцете си, а после надолу към другото си тяло.

— Но аз все още съм ей аз! Усещам тебе си! Предполагам, че все още действам като самия мен!

Той се разсмя и аз се разсмях. Отбелязах, че не се променяме твърде много, когато умрем, или поне — не напълно. Той погледна към двойката на леглото, които сега се бяха успокоили и лежаха очевидно задоволени, а после видя и отпуснатия си пенис.

— И на него няма да му хареса, че е умрял! Казах му, Че има компенсации, и той заблестя.

— Значи би трябвало да съм получил сърдечен удар тогава... Но може да не съм имал проблеми със сърцето...

Тъкмо щях да му отговоря и забелязах жената на леглото. Очите ѝ бяха отворени и тя се бе взряла в мен. Дали наистина ме виждаше! Очите ѝ се разшириха от удивление, но тя не изглеждаше уплашена. Тя гледаше право в очите ми и в погледа ѝ имаше знание. Обърнах се към мъжа, стоящ зад мен, и му казах, че трябва да си тръгвам. Той бе шокиран.

— Какво искаш да кажеш с това, че напускаш? Ами с мен какво става? Аз какво да правя?

Предложих му да дойде, ако желае. Отново се разсмях.

— Няма да можеш да се отървеш от мен! Нямам повече работа тук, би трябвало да го знам. Освен това искам да разбера нещо повече за онези компенсации.

Посмяхме се още малко. Хванах ръката му и започнах да се издигам, а той ме погледна с лекота. Тъкмо преминахме през тавана и аз погледнах назад към момичето в леглото. Тя все още наблюдаваше ѝ нашите погледи се срещнаха. Знаех, че няма да има нужда да идвам за нея.

Тя вече бе известена.

Няколко мига по-късно ние леко излязохме от фаза. Усетих човека да се дърпа в ръката ми.

— Накарай ги да се махнат от мен! Махайте се! Погледнах надолу. Огромна маса от бивши човеци се блъскаха и се бореха в един безкраен опит да правят секс помежду си. Тежката-реакция на мъжа бе изменила пътя ни.

Изведнъж той изви ръката си, освободи се и се гмурна в тълпата.

Трябвало е да бъда нащрек за промяната. Б добре, побеждавал! малко, губиш малко — казах на себе си. Отдалечих се, мислейки си, че утре ще го измъкна оттам, ако мога. Но преди да бъда в състояние да се върна към физическото, се появи нов сигнал. Обърнах се и го последвах.

Този бе по-лесен за откриване. Идваше от болнична стая, обзаведена с животоподдържаща апаратура и електронни приспособления. В леглото имаше дребна фигура, жена с прикрепени

към нея всякакви уреди. Беше прегъ-ната в почти ембрионална поза. Косата ѝ бе сива и сплъстена, лицето ѝ — сбръчкано. Изглеждаше много стара. Щом приближих, можах да усетя въздишките и стенанията ѝ, въпреки че чаршафът покриваше лицето ѝ. Наведох се близо до нея и я попитах какво става.

— Не виждаш ли, че страдам?

Попитах я защо.

— Умирам, ето защо. Умирам от години, но никой няма да ми повярва.

Казах, че ѝ вярвам.

— Така всички вие, докторите, казвате, но съвсем не е така.

Отговорих, че не съм лекар и наистина ѝ вярвам.

— Ако не си лекар, не се брой. Лекарят трябва да ми повярва.

— Защо е толкова важно? — попитах я.

— За да ме оставят да си умра. И повече няма да чувствам болка.

Предположих, че въобще не е необходим лекар, за да ѝ вярва. Попитах я дали наистина иска да умре.

— Разбира се, че искам! Защо ми е да продължавам да понасям всичката тази болка?

— Няма нужда от желание за смърт — казах. Всичко бе свършило. Тя вече бе мъртва.

За първи път тя обърна глава и ме погледна.

— Не, не съм. Все още ме боли!

— Болката бързо ще отшуми — казах кротко. — Всичко, което трябва да направиш, е да излезеш от тялото си.

Тя се вторачи в мен.

— Но... аз все още съм жива! Аз съм си точно същата! Отговорих, че да си физически мъртъв първоначално не означава голяма промяна.

— Просто ти повече нямаш физическо тяло, а само си спомняш болката сега, но не чувстваш самата болка. Огледай се — казах. — Разгледай себе си.

Тя, наистина се огледа много бавно. После се обърна към мен. — Всичко е черно... единствено дълбока тъмнина...

— Освен мен — напомних ѝ.

Тя отвори по-широко очи и тялото ѝ бавно започна да се отдалечава.

— Ърни...? Ти ли си, Ърни?

Протегнах се да хвана ръката ѝ и предложих да отидем там, където чакат приятели. Тя се отдръпна.

— Защо не дойде по-рано? Виках те ден и нощ да дойдеш и да ме прибереш.

Казах, че първо е трябвало да умре. Сега вече, когато е умряла, всичко е наред. Протегнах ѝ ръката си и тя нежно я пое.

— Ърни... Ърни!

Тя започна да се движи нагоре и навън бавно. Попитах я за болката. Изглеждаше смутена.

— Болката ли? О, болката. Сега вече не е важна, нали?

— Не, не е — отговорих.

Все повече излизахме от фаза и към областта на Териториите на Системата от Убеждения, защото исках да видя какво става. Опитах се да определя точно къде сме — някъде над средната точка, когато повече не усещах ръката ѝ в моята. Насочих вниманието си колкото бързо можах, но вече беше твърде късно. Тя си бе отишла. Да улавям парченца и после да ги изпускам, тази система със сигурност не бе такава, каквато трябваше да бъде. Тя наистина не бе продуктивна.

Ш-добре бе да опитам отново. Проблемът бе в това, че аз не знаех съвсем точно какво търся, но нямаше да се предам. Няколко дни по-късно имаше нов сигнал, следобеда, докато си лежах отпуснат на леглото и съвсем малко извън фаза. Сигналят бе безумен. Концентрирах се: върху него и използвах моя метод на „бързо превключване“.

Усетих светкавица и се намерих над алея в малък град. Потърсих причината и я открих точно под мен. Той се криеше зад една купчина боклукчийски кофи на алеята. На близката улица имаше две полицейски коли, върху които святкаха червена и синя сигнални лампи. Те бяха спрели под ъгъл. На тротоара пред входа на един магазин лежеше в локва кръв една скупчена форма. Събираше се тълпа от любопитни зяпачи зад една жълта пластмасова преградна лента.

Насочих се право зад боклукчийските кофи. Мършавото момченце, приведено над тях, не беше на повече от седемнадесет, а и вече никога не би могло да стане на повече. Поне не този път. Казах му да се изправи. Направи го бавно, беше нащрек, почти готов да побегне, ако имаше шанс.

— Как позна, че съм тук, човече?

Казах, че искам да му помогна. — Не се нуждая от помощ от никое шибано ченге. Попитах защо се крие, Щом не се нуждае от помощ.

— Какво искаш да кажеш с това защо? Онзи с лайняната глава в магазина имаше патлак и започна да стреля! Посъветвах го повече да не се притеснява за това. Погледна ме с подозрение.

— Ще ме отведеш, нали?

— Не точно — отговорих. — Повече няма да трябва да вършиш престъпления и никой вече няма да стреля по теб. Не трябва да се притесняваш и за затвора дори.

Той ме зяпна.

— Абе, човече, ти си луд!

Казах, че куршумът е засегнал част от сърцето му, което му е позволило да живее само колкото да успее да се измъкне от магазина и да се просне на тротоара. На лицето му се изписа смесица от чувства.

— Какви са тия лайна? Ако съм умрял, как, по дяволите, стоя и приказвам с теб?

Посочих улицата зад мен и му предложих сам да погледне. Все още държейки ме под око, той се пообърка към ъгъла на алеята и се взря в улицата. Напълно ме забрави, концентриран върху онова, което виждаше. Неочаквано се обърна, смъкна се на земята и зарови лице в коленете си.

Усещах риданията му. Наближих го, погледнах надолу и нежно докоснах рамото му.

— Време е да тръгваме — казах. Той погледна нагоре към мен.

— И след като умреш, пак ли те преследват ченгета? — Усмихнах се и поклатих глава.

— Но все пак имаше по-приятни места от задната алея — казах му.

Погледна ръцете си.

— Помня, че си извадих ръцете, за да предотвратя падането, тогава ударих в бетона. А преди това помня, че ми падна пищакът, когато касиерът стреля в мен иззад касата. Затова не можах да отвърна на стрелбата. Сякаш някой ме биеше с жедязналръчка по гърдите. После излязох от вратата и помня падането на тротоара. Сякаш

почувствах силно прещракване в главата си. Станах и побягнах към алеята. Но... кой, по дяволите, си ти, човече?

Казах, че ме е изпратил неговият чичо Бен. Засмя се.

— Бен! Бен пияницата? Хайде, бе, той дори и не знае, че съм наоколо! Той умря, когато бях дете. Знам! Това всичкото е нов номер, който вие, ченгетата ми изпълнихте, за да ме гените! Стегни се, хайде, арестувай ме и престани с всички тия лайна, че съм умрял!

Ако искаше доказателство, предложих му да погледне внимателно тялото на тротоара. Първоначално се възпротиви, затова му казах да се скрие зад мен, така че никой няма да го забележи. Обърнах се и тръгнах по улицата, проправяйки си път през тълпата. Знаех, че е точно зад гърба ми.

Приблжихме се точно когато пристигна линейката. Стояхме точно над тялото. Наоколо бе изпръскано о кръв. Гледахме, докато те не пренесоха тялото, проверявайки дали има признаци на живот. После го вкараха в колата. Покриха лицето с чаршаф, но не преди момчето зад мен да го е разгледало подробно. Сигурен бях, че той може да види лицето, с или без покривалото.

След като качиха носилката в линейката и затвориха вратата, момчето отново започна да се тресе. Леко хванах ръката му и започнах да го водя нагоре над улицата. Сега той не се съпротивляваше. Само плачеше, без да се контролира, докато се извисявахме далече над улицата и все повече извън фаза. Този път, докато преминавахме през средните и горни кръгове, аз го държах под непрекъснато наблюдение. Каквото и да се случеше, смятах, че ще съм готов за него.

Не бях. В определена точка момчето изчезна. В един момент то беше тук, а в следващия вече си бе отишло. Не остана дори и повей от излъчване. Където и да търсех, не го открих.

Каквото и да правех, не излизаше така, както го бях очаквал. Предприемах някакво действие, но то оставаше недовършено. Бавно се върнах във фаза с физическото, като все още търсех отговори.

Имаше само едно решение. През тази нощ имаше по-малко проникващи сигнали. Периодите ми на сън бяха по-малко трескави. Това причина ли бе или следствие? Може би аз поемах по правилния път, но дори и да го правех, лявото ми полукълбо скимтеше за повече данни. Явно не бях скроен за тази работа. Продължавах да губя!

И тогава, няколко седмици по-късно, на повърхността се появи друга промяна. Лежах си и си почивах, когато изведнъж бях ударен от силен сигнал за помощ и доколкото разбрах, това бе моята собствена честота, дори преди да бях извън тялото. Физическото ми тяло откликна със силно усещане за топлина. Много бързо се „претърколих“ и последвах сигнала. Някъде над Териториите на Системата от убеждения сигналът ме поведе надолу към изходната рампа, която само можех да усетя.

Не ми отне много време да открия източника. Радиацията на Системата от убеждения ми представи картина от стръмни назъбени скали с гъста и влажна джунгла отдолу. Чудех се защо бе толкова ясно и реално за мен. Това бе необикновено рядко. Дейността на системата от убеждения в най-добрия случай бе мъглява и неясна за мен.

Дребна фигура на зряла жена стоеше на ръба на скалата. Зад нея имаше петдесет или шейсет различни мъже и жени на всякаква възраст. Те бяха хуманоиди, отчасти облечени в животинска кожа, с тежки неандерталоподобни глави и конструкция на лицето.

Разумът веднага пожела да разбере какво правех в тази особена Система от убеждения. Единственият отговор бе очевидният: в един определен момент аз съм бил част от нея. Сцената ми подхвърли онова, което наричах „примамката на тропическия Пасифик“, която бях наполовина потискал през целия си живот. Зовът на океана се бе отразил по време на моите приключения с лодка и недодялани гмуркания. По онова време бях предприел пътуване до Ха-вай за уикенда, а бях останал три седмици; ходих и до Еквадор за три седмици, а стоях три месеца и почти бях започнал кариера в тропическите равнини. Винаги бях чувствал безкрайна носталгия по тропическите гледки.

Докато се настанявах на издатината зад гърба на жената, групата отзад се обърна и закри очите си. Обърнах се към жената, която бе впила в мен спокоен, оценяващ взор. Чудех се дали щяхме да успеем да влезем в контакт. Щом го помислих, тя се усмихна.

— Ти дойде.

— Да, направих го. Но защо ме повика?

— Спомних си един образ.

— Защо го направи?

— Ти Мигъс ли си? — Тя ме погледна внимателно. — Не, не си.

— Значи си повикала Мигъс. Защо?

— Защото Мигъс не знае, че тук нещо не е наред.

— Ти къде се намираш? Къде е това тук?

— Аз съм тук. В Небесното Царство на Мигъс.

— А знаеш ли как си дошла тук?

— О, да. Когато тялото ми потъна на дъното на дълбоката вода, аз излязох от устата си заедно с мехурите въздух.

— Защо си била в дълбоката вода?

— Това е закон за жена, която не роди дете.

— А после си дошла тук.

— Да. Но нещо не е наред.

— И какво е то? Нещо не е наред с теб или с другите? Тя заклати глава.

— С мен. Когато скочим от хълма в долината, ние трябва да паднем върху скалите отдолу и да умрем отново и отново. Това е законът на Мигъс.

— Кой е Мигъс?

— Мигъс е Небесният Бог. Той се появи при нас преди много слънца и ни разказа за Небесното Царство. Това е, което ни обеща... но нещо не е както трябва.

— Каж ми какво точно не е наред.

— Когато скочих от скалата, аз не паднах и не умрях. Другите умряха, а аз не. Само се нося из въздуха.

Издишах се малко, докато заставах точно над главата ѝ.

— Така ли?

— Да! Да! Ти си Мигъс, наистина! Помогни ми да спазя закона ти! Помогни ми да падна така, че да мога да умра и да живея отново!

Протегнах ръката си.

— Не съм Мигъс, но мога да помогна. Да се рееш из въздуха може да бъде прекрасно. Това е нов закон. Хайде, опитай!

Тя сграбчи ръката ми с нейните две ръце и ние бавно се издигнахме нагоре. Структурата на Системата от убеждения започна бавно да отшумява, когато приближихме Свързващата Магистрала и напълно изчезна, щом влязохме през входната рампа. Извеждах и двама ни все повече извън фаза, когато настъпи промяната. Наблюдавах и насърчавах моята неандерталска приятелка. Тя бе спокойна, отпусната, но в очакване. Размишлявах си защо ли така

натрапчиво повтарях спасителния модел, когато очакваното неочаквано се случи отново. Тя изчезна, отшумявайки към нищото, докато я наблюдавах.

Този път приех феномена без въпрос, но се чудех защо ли бях получил нейния сигнал между всички останали. Самотен, аз бавно преминах покрай други изходни рампи, които смътно ми бяха познати. Знаех, че в някой момент в далечно минало бях излязъл и после влязъл обратно през всеки от тези изходи и бях част от всяка от системите за убеждения, към които те водеха. Но нямаше причина отново да минавам през нещо, което вече бях опитал и евентуално надживял.

Въпреки че чувствах нужда от помощ, не бях потърсил съвет от никой от моите приятели философи и лекари психиатри. Вместо това няколко седмици по-късно направих онова, което те биха ми предписали. След три цикъла на спане за някъде около четири и половина часа станах отпочинал и напълно в съзнание, към три часа сутринта. Струваше ми се съвсем просто да използвам метода на „бързото превключване“, фазата на изтъргуване от физическото и насочването към някой от моите приятели от периода преди ИНСПЕС. Плавна вибрация и всичко би трябвало да се намести.

Но не беше толкова лесно. Някъде дълбоко в териториите на Системата от убеждения един силен и настойчив сигнал ме извика. Съпротивлявах се, но за мое голямо учудване една част от мен отхвърли съпротивата ми. Когато се стабилизирах, установих, че съм в едно легло, намиращо се в ъгъла на малка стая.

Вдигнах се до седяща поза и станах. Бях във физическото си тяло, поне така изглеждаше или пък бе добро копие на моето. Изглеждаше съвсем нормално. В далечната страна на стаята имаше затворена врата. Зад нея можах да дочуя силно гъгнене. Отворих вратата и пристъпих.

Съвсем близо до нея бе напълно тъмно. Малко по-нататък имаше ярко осветена част, а бръмченето идваше някъде оттам. Получаваше се от множество човешки гласове. Те не говореха, а гъгнеха в хармония. Една ръка докосна рамото ми и аз се обърнах. До мен стоеше една жена, красива, без определена възраст, доста позната. Лицето и очите ѝ излъчваха радост.

— Чаках те. Знаех, че ще бъдеш тук, ако всички ние се обединим в едно цяло. Ела.

Тя ме поведе вън от тъмнината към осветената част. После отстъпи назад. Постепенно гъгненето заглъхва. На границата на осветената област имаше лица, които гледаха нагоре към мен. Доколкото можех да усетя, те бяха стотици. Стояха в очакване. Излъчването, което разпознах като, любов, бе зашеметяващо.

Стоях мирно, напълно несигурен в ситуацията. Не знаех какво се очакваше от мен. И тогава, докато стоях там, друга част от мен надделя и аз се отпуснах. После друга част започна да говори.

— И понятие си нямах, че сме толкова много. Това е едно от малкото места, където ние се събрахме като едно цяло. И, както ние всички установихме, необходима бе Система от убеждения, за да ни доведе тук. Затова ние сме някъде на външната граница на териториите на Системата от убеждения. Така ние притежаваме няколко Познания: Ние сме и можем да бъдем тук. Ние не се нуждаем от физическо тяло, за да съществуваме и да бъдем. Това ни освободи от преградите и ограниченията, които всички ние познавахме в ежедневието си на Земята. Дори и в случай, че всеки от нас е запазил малко от убежденията си, ние можем да се освободим по наше желание от тях. Сега ние се пробуждаме от съня. Това, което ни събра, е важното познание. Не само че ние сме нещо повече от нашите материални тела, но можем да се освободим от всяко и от всички натрупани убеждения по време на земния ни живот, без никакво изключение. Тази свобода е вълнуващата част, защото ние сега у нямаме ограничения. Това познание без страх ни дава пълна гама от право на избор.

Моята роля е друго Познание. То не е това на лидера. Водачеството не е нужно в стария смисъл на тази дума. Може би моята роля е била и все още е тази на новобранеца. Но според мен по-добре ми приляга ролята на скаута, събирача на информация, човека, който проправя нов път. И това е бил моят път... през хилядолетията и хилядите ми животи.

Сега, най-накрая, ние сякаш сме дошли до момента на събъждането. Когато отново се срещнем, ще започне движе-нието към разнообразните възможности за избор.

Най-важното от всички Познания е любовта, която ние споделяме.

Моето Аз-Там, ТО, което всеки от нас има, съдържащо всички предишни и настоящи животи, надделя и аз се отделих от пода и бавно

преминах над морето от обърнати нагоре към мен лица. Изневиделица от множеството се протегна една ръка и сграбчи моята. Един мъж се доближи и се присъедини към мен. Един до друг ние се издигнахме в бавна спирала все по-нагоре. Огледах се и видях широка усмивка, докато той ми намигаше. Дали бе Агню? Лу? Родиъс? Ченг? Нито един от тях. Това бе моят стар приятел от най-ранните дни на моята опитност извън тялото — приятелят, когото познавах като ВВ!

Длъжен бях да зная, трябваше да си спомня. ВВ, който ме последва от Дома, от пътешествието, минала бе цяла вечност... Нямах кой друг да бъде.

Настройването във фаза бе завършено и жадните лица изчезнаха. Заедно с тях премина и усещането за ВВ, изчезна и ръката му, която аз Стисках. Погледнах, но той си бе отишъл.

Връщането към физическото бе без произшествия.

---

[1] Междинното пространство. (Бел. прев.) ↑

11. ОБРЪЩАНЕ КЪМ СЪЩНОСТТА

Ако съм стигнал до задънена улица, може би по пътя ми се е случило да тълкувам погрешно или да изкривя нещо. Някакъв сигнал бе пропуснат или останал недоразбран. Поел съм в погрешна посока — съществуваха много вероятности. Може би някакъв дребен детайл бе останал незабелязан.

Ето как се случи. Все още получавах сигналите за помощ, уроците за обучение чрез съществуване, и особено моите собствени сигнали от миналото — те все още настояваха да им обърна внимание. Това ли трябваше да бъде „новата ми посока“?

Усетих, че бях загубил контрол. Някаква част от мен, която не познавах, бе надделяла Със сигурност не я разбирах.

Реших, че далечните пътувания в безкрайността могат далючатат. Най-важната нужда бе недвусмислено да опозная себе си. Колкото повече опознавах самия мен, толкова повече щях да зная какво представлявам като нематериално изражение и все повече щях да се доближавам до причината, която ме караше да поемам по този път.

Опитността е най-великият учител. Сега моето преживяване отново влизаше в конструктивна употреба, със способностите на лявото ми мозъчно полукълбо на преден план. Пътят или достъпът към нематериалното Аз, за което сега аз мислех като за Аз-Там, се появи на повърхността почти мигновено.

Започна се преди повече от двадесет години. Разстроен от очевидната ми липса на каквато и да е способност да изследвам нещо повече от целостта на време-пространство-то, аз се обърнах към вътрешната си същност и потърсих помощ. От този момент се появи съвсем нов спектър на съществуване и работа. Бях свободен.

През всичките следващи успешни години аз вървах щастлив по този път. Не си бях давал сметка, че вместо моето видимо егo онази част от мен, наречена Аз-Там, бе извършвала ръководството и навигацията от този момент нататък. Нито веднъж не си бях направил

труда да погледна под повърхността, както би трябвало да ме накара да направя нормалното любопитство.

Сега, вместо да правя обичайните стъпки, преследвайки липсващото Основно, след като се настройвах във фаза извън тялото, започнах да задържам всички спешни сигнали и насочих изследванията си навътре вместо навън. В продължение на година извърших множество такива опити, за да доведе информацията до една полезна и работеща форма.

Именно това открих.

Излизането от фазата на физическото към тази на моето Аз-Там бе бавно и внимателно. Съставих си мнение за себе си като за един всемогъщ и всезнаещ гигант, който удивено гледа как един от пръстите му започва независимо и по своя воля изследване на останалата част от тялото му. Не почувствах страх, поради Познанието: Аз бях Аз-Там, Аз-Там бях аз. Може ли някой да се страхува от себе си?

ПЛАСТЪТ НА ПАМЕТА

Обръщайки се към вътрешната си същност и прониквайки в частта от мен, наречена Аз-Там, мигновено разпознах очакваното: пласт или файл, библиотека или главна рамка, съдържаща всеки миг от настоящия ми живот, с обилен порой информация за онова, което бе равнозначно на мислите и действията ми, докато извършвах проучването. Все още постъпваха други сигнали от физическото тяло. Това бе доста повече от памет, както ние съзнателно мислим за него. Това бе приемната точка на главната брънка от настоящото Аз-Там, аз, който функционирам във физическия свят — сега само действащо физическо тяло без съзнание.

Изследвах неколkokратно и с голямо удивление складовата система. При избирането на определен момент от миналото аз преживях събитието с всеки негов детайл, чак до ежеминутната входяща информация от сетивата, мислите и чувствата. Скоро си дадох сметка, че такава свръхпамет не винаги доставяше удоволствие. Правейки такава интензивна ретроспекция, човек с голяма болка и тъга узнава за множеството погрешно взети решения, глупави грешки, изпуснати възможности. Вълнуващите случки повече не бяха вълнуващи, защото вече знаех резултата. Радостните моменти често ми се струваха инфантилни, а инфантилните — тъжни и забавни.

Например, имах спомен как като дете се крих в един голям храст, точно до предната веранда на баба ми. По-късно въобще не можех да си спомня защо се бях крил. Не бях уплашен, но нещо ме задържаше там. Имах изпражнения в панталоните си и не исках Бабчето да разбере. Страхотен миг за едно четиригодишно дете!

Могат да бъдат намерени лесно и много уместни и показателни събития, а между тях инциденти, които го свой начин са били ранни предсказатели, но лесно са били отхвърлени. Такъв един се случи през 1934 година, когато изхвърчах от Държавния университет в Охайо като второкурсник със среден успех не повече от 2,5. Това отчасти се дължеше на тежко лицево изгаряне, което значеше прекарване на известно време в болница. Започнах да пътувам в търсене на работа,

когато се оправих. След като започнах да се движа на автостоп, може би една седмица по-късно установих, че хората не биха качил? в колата си мръсно изглеждащо момче. Наложих ми се да стана безделник, който се возеше на товарни влакове от място на място.

В средата на декември в Сейнт Луис готвачът в един вертеп ме видя как жадно гледам през покрития с пара прозорец към готвещата се на печката храна. Той ме покани с пръст да вляза вътре и ме нахрани безплатно. Тъй като не бях ял от два дни, храната ми се стори чудесна. По-късно (Тъщата нощ в един нощен приют на Армията на Спасението един старец кротко издъхна на съседното до моето легло. Никога не съм бил толкова близко до умиращ. Онова, което почувствах, бе не страх, а любопитство.

След близо година аз се върнах в Охайо, молих и бях условно възстановен в Колумбийския университет. В трети курс драматичният състав на университета „Стролърс“ обяви награда за най-добра едноактна пиеса, написана от студент: Първите три бяха поставени и представени пред студентската аудитория. Може би върховният момент в който женската ми кариера настъпи, когато стоях в едно от страничните крила зад сцената, докато мъртва тишина бе обхванала залата отпред. А там над петстотин души седяха и следяха със затаен дъх кулминацията на едноактната ми драма. Критиците казаха, че трябва да бъде класирана на първо място.

В основата на пиесата бе точно онова, което се бе случило в приюта за бедни, с изключение на добавения кулминационен момент. Какъв бе той? Малко преди да умре, старецът предава на момчето Специална Задача, една Цел, един План — доста извън рамките на обичайното човешко мислене. Момчето се преобразува в нещо или някой друг.

И това го сътвори един осемнадесетгодишен хлапак, който никога не бе посещавал философски курс и не бе религиозен, както и всички негови приятели по онова време. Е добре, откъде му е дошла тази идея и защо? Този случай очевидно дълго време е бил скриван като маловажен. Стана така, че преди около двацет години ми се случи нещо твърде подобно на ОИТ.

По същия начин отхвърлен в категорията на незначителните бе и един дълго скриван спомен, който вероятно по-рано съм считал за някакъв вид халюцинация. Мястото на случката бе в една стара ферма,

която ние притежавахме в Дъчис Каунти, щата Ню Йорк, в края на четиридесетте. Кладенецът пресъхна. Това не беше модерен кладенец, а ръчно изкопан преди сто и повече години. Бе широк око-ло метър, пет дълбок и заграден с кръгли камъни, подредени един върху друг, без да са измазани с хоросан.

Ако се заслушаше, човек би могъл да чуе течащата в кладенеца вода. Любопитството ми бе привлечено и затова измъкнах въжето от кофата, завързах го за близкостоящото дърво и се спуснах вътре в кладенеца като планински катерач, който слиза по скалата.

Когато стигнах до дъното, веднага открих причината. Нивото на водата се бе понижило и краят на тръбата се намираще над повърхността. Интересната част бе, че на дъното не бе само вода, но течащ поток под земята. Ако няколко камъка бяха преместени на правилното място, нивото на водата щеше отново да се издигне.

После погледнах нагоре и ме обзе паника. Далече, далече над мен имаше мъничко кръгче светлина. Между мен и тази спасителна точка имаше пет метра хлъзгава стена, от която сигурно бях отчупил някакво парче, докато се спусках долу. Всеки миг това парче можеше да падне и да предизвика срутването на цялата стена върху мен. Имаше доказателство за тази възможност върху скалистото дъно, където бях застанал. Няколко камъка с големината на баскетболна топка лежаха на дъното, паднали отпреди.

У мен нахлу силно чувство на клаустрофобия. Ако не можех бързо да изляза, имаше вероятност да бъда затрупан в петметров гроб и никой нямаше да разбере. С известно усилие започнах да установявам контрол над паниката си. Знаех, че трябва да бъда свръхвнимателен при обратното изкачване, за да не бутна някой от камъните от стената. Седнах върху голям паднал камък, за да размисля. Достигайки до потока с шепа, успях да пийна няколко глътки от течащата вода. Тя бе студена и прясна.

Докато седях върху камъка, заслушан в тихия ромон на водата, очите ми се бяха приспособили към смътната светлина. Започнах да се отпускам. Имаше нещо много спокойно и безоблачно. Почувствах се удобно там, където се намирах. Дори погледнах нагоре към кръгчето светлина там някъде далече над главата ми и чувството на успокоение не бе нарушено. Повече не усетих паника. Затворих очи и се облегнах назад върху скалистата стена на кладенеца. Сега вече нямаше нужда да

бързам. Отпуснах се още повече и за миг помислих, че съм заспал, но можех да чувам водата и да усещам камъка зад гърба ми. Бях в пълно физическо съзнание.

Тогава нещата се промениха. Бавно сякаш започна да ме заобикаля усещането за топло разумно същество. Чувството започна нежно да изпълва тялото ми. То сякаш проникваше във всяка моя част, тяло и съзнание. Станах част от този разум или разумното същество стана част от мен. Струваше ми се, че няма никаква разлика. И се получи съобщение. Мога да го предам съвсем грубо.

„Сине мой на синовете на синовете, ти откри радост в моите ветрове и небе. Ние споделихме едновременно възбудата и спокойствието на моите води и дълбоко в тях. Ти се наслади на красотата и сръчността на другите ми деца, разпрострени върху повърхността ми. Но едва сега ти улови един миг да бъдеш в лоното ми, да стоиш мирно и да слушаш. И докато си неподвижен, запомни тази песен завинаги. Ти си роден от мен, обаче твоята съдба е да станеш повече, отколкото аз някога ще бъда. Наслаждавам се заедно с теб на това развитие. Моята сила е твоя сила. По този начин ти вземаш със себе си величието ми, за да го изразиш по начини, които аз няма да разбера. Въпреки неразбирането, аз не по-слабо ще подкрепям и споделям щастливо онова, в което ти ще се превърнеш. Отиди си с тази истина, пропита в теб, сине мой на синовете на синовете.“

Това беше. Топлината продължи още малко и бавно отшумя.

Станах, хванах люлеещото се въже и без усилие се изкачих на върха на кладенеца, излизайки към светлината на слънцето. Бях учуден, че съм прекарал повече от два часа в кладенеца.

Сега си спомням това специално Основно. Майко Земя, обичам те! Как съм могъл да забравя?

По-нататъшно проучване в пласта на спомените разкри почти идентичен сън, който поне веднъж в месеца ми се присънваше в продължение най-малко на няколко години. По това време летях активно на моторни и безмоторни самолети. В този сън аз довеждах самолета до края на пистата, подавах мощност на двигателите и започвах засилването. Щом се отделях от земята, пистата се превръщаше в улица, оградена е високи сгради от двете страни. От единия до другия ѝ край над главата ми се кръстосваха кабели и жици, много подобни на тези, които все още се срещат в търговските

центрове на по-старите градове. Колкото и да се мъчех, не можех да открия дупка или цепнатина в тази кабелна мрежа, през която бих могъл да преведа самолета. След един период на притеснение и тежест обикновено се събуждах. След като започнаха моите ОИТ, този сън повече не се появи.

Един психолог, с който обсъдих съня, предположи, че гледката на тази централна градска улица е символ на моя ангажимент към света на бизнеса. Други пък решиха, че мрежата от възпиращи проводници представлява системите ми от културни схващания. Всички се съгласиха, че това бе една добре скроена логическа метафора, отразяваща онова, което бях по същото време.

Продължавайки да търся, намерих решението за онова, което би могло да възбуди механизма или да дръпне спусък на случилото се по-късно. Фирмата ми, търсейки нови области за разпространение, започва да проучва дали звукът може да се използва за обучение по време на сън. Като професионалисти в сферата на звука, произвели неколкостотин радиопрограми, ние опитахме няколко различни звукови модела с различни обекти, за да изучим ефекта на тези модели по време на сън; Започвайки през 1956 година, аз бях главният обект на изследванията и бях подложен в най-добрия случай на поне сто сесии — лежащ в затъмнена кабина и слушащ през слушалки. Но двете ми деца, а и много друга хора, също преминаха през тези експерименти, макар и с не особено голям ефект. Това ли бе спусъкът на моите ОИТ?

Така аз преминах през пласта на паметта, знаейки, че пълното припомняне би могло да бъде валидно, ако и когато има нужда. И все пак повторното преживяване на миналото без розовите очила на носталгията съвсем не бе идеалът ми за приятно прекарване на следобеда.

ПЛАСТЪТ НА СТРАХА

Движейки се навън към-следващата секция на моето Аз-Там, открих област, която напълно определено не бях очаквал. Разкрих, че, разбира се, съм доста далече от безстрашието. Може би съзнателно не съм мислил за тези страхове, но те си бяха там, огромни, грозни пластове от сурова енергия, поставяща ме в неудобно положение със своята интензивност. Имаше стари грехове, а и един постоянен поток от нови. Те обхващаха както незначителни неща, като например притеснението от ефекта на един дъждовен ден върху нашия строителен план, та чак до големите притеснения за настъпващите световни промени: Дори и страхът от физическата смърт си беше там — не от процеса или от отвъдното, но от онова, което може да остане недовършено тук във време-пространството. Дадох си сметка, че трябва да предприема някакво действие, за да сложа ред в този хаос.

Моето Аз-Там вече имаше по-добра система на действие. Тестът, на който бях подложен през последните пет години, където аз нефизически преживях интензивно събитие, пораждащо познат страх всеки път, и се повтаряше, докато страхът се разсееше, все още действаше. Нещо повече, битката почти бе спечелена. Много повече страхове бяха елиминирани в сравнение с новопоявяващите се вследствие на текущата ми дейност.

Това усещане ми донесе пълна наслада: Аз-Там бях пуснал в действие този процес и задвижвах-операцията по отстраняване на страха, когато бе необходимо. Никакъв външен източник не ми предоставяше каквато и да е помощ, както погрешно бях предполагал. Аз сам помагах на себе си!

Така пръстът се превърна в ръка. Предпочитам усещането на ръката.

Моето любопитство бе привлечено от начина, по който това ставаше. Осъзнавайки, че Аз-Там снабдяваше мен {Аз-Тук\} с нещо повече от обикновена връзка, започнах да търся в същността на настоящия си разум други доказателства за продължаващото участие на моето Аз-Там. Много лесно бе да се движа по-надълбоко, но

първоначално ефектът бе почти ужасяващ. Научих какво съм аз! А за да привикна към действителността на „какво съм аз“, ми бе необходимо повече време за адаптация.

ПЛАСТЪТ НА ЧУВСТВАТА

Това бе следващият по-вътрешен слой от енергия, когото срещнах. Познавах всички емоции — не тези, които бяха потискани, а онези — минали и настоящи, които бях изживял и съхранил, и радостни и тъжни, а и неразумните ядове, които сега ме удивяваха. Колкото до страховете, съществуваше непрекъснато постъпващ поток, имитирайки онова, което чувствах във всеки момент. Интересното бе, че този пласт изглеждаше строго организиран.

РАЗРУШЕНАТА ПРЕГРАДА

Той по-скоро приличаше на нащърбена дупка в сива стена. Когато направих опит да премина през този привлекателен отвор, имаше слабо съпротивление и после бях оттатък. Докато прониквах през дупката, структурата на енергията, източник на съпротивлението на стената, ми бе абсолютно ясна.

Разбрах също, че онова, което бе направило дупката в стената, бе същото, което бе станало в моя собствен модел. Удивителната част бе, че поради моя копнеж аз никога не бях се спирал, за да забележа действителното съществуване на преградата.

От какво бе изградена бариерата? Пристрастеността към Системата за Живот на Земята и огромното множество системи от убеждения, възникнали в нея. Очевидно, след като вече веднъж се бях промъкнал през една пукнатина инцидентно или по друг начин, и продължавах да разширявам отвора, като го използвах — вероятно чрез събиране на информация и увеличаваща се опитност, — докато тази част от преградата се бе срутила.

СЪКРОВИЩНИЦАТА

И така... Какво съм аз? Зад бариерата имаше стотици сякаш люлеещи се лъчи от разноцветна светлина. Изпълнен с несигурност, аз се приближих и докоснах най-близкия. Богат мъжки глас звънна в съзнанието ми.

— Добре, добре! Отново плащаш дан на любопитството, Робърт!

Дръпнах се бързо назад, но мърморенето остана с мен. Веднага се доближи друг ярко светец лъч, бледоморав на цвят. Този глас бе женски.

— Разбира се! Да не би да съществувате само вие, мъжете, Боби!

И това бе само началото. Процесът непрекъснато се повтаряше. Всеки път ставаше все по-лесно. Дадох си сметка, че всеки лъч светлина бе един от мен, една от личностите на моето Аз-Там, завършена с различна жизнена опитност. Вътре в рамките на моето Аз-Там бе приятен съответен жизнен модел на всяка от личностите с големи подробности. Давам си сметка, че това не е адекватно описание, защото всяко е разумно, чувствено същество с индивидуални възприятия, разум и памет. Комуникацията, бе лесна, защото аз разговарях със себе си! Въпреки това имаше толкова много, че аз само се плъзгах по повърхността. Емоционалните елементи бяха толкова много и така силни, че не можех да се задълбоча.

Когато настройвах фазата си с тази на моето Аз-Там, откривах, че всеки един изисква просто мисълта за този модел в моята сегашна жизнена дейност. Някои ми бяха познати, тъй като знаех за тях като движещи сили в сегашната ми жизнена опитност. Ето и най-забележителните:

АРХИТЕКТЪТ/СТРОИТЕЛ

Това бе ерата на естроителството на катедрали и замъци през дванадесети век в Англия и Европа. Бях попаднал в немилост, докато протестирах срещу ужаса, че приятели-работници заплащаха с живота си, когато огромни камъни падаха от високи скелета и размазваха хората на земята отдолу. Отказах да изпълнявам неразумните прищявки на силните на деня. Емигрирах във Франция, където ми се случиха същите неща в същата последователност, но с различен край. Някой от разярените властници ме обезглави.

Тази част от мен бе рефлектирала в детството ми още преди да навърша десет години, при строителството на дву и триетажни бараки. По-късно се появи и дизайнът и строителството на театрални декори, а после — създаването и чертаенето на планове, инженерната работа и ръководството при строителството на различни сгради в Уестчестър Каунти, щата Ню Йорк. След това във Вирджиния, а то ми достави голямо задоволство.

То също обяснява голямата скръб, която доведе до физическо заболяване, по време на сегашното пътуване до Англия и Франция, когато посетихме различни катедрали и други старинни здания. Ефектът бе толкова забележителен, че се наложи да съкратим престоя са и в Лондон, и в Париж. В моето Аз-Там подробностите бяха напълно значими, но емоциите бяха доста по-големи, за да се задълбочавам.

Опитах се да узная какво е било името ми в онзи момент, но получих само учуден, повтарящ се отговор.

„Ти си бил ти! Ти!“

За известно време не можах да го осмисля, но през 1990 година се получи интересно потвърждение. По време на лятната си отпуска в Европа по-малкият ми брат Емът и съпругата му посетили Шотландия, за да отидат в така наречените Мънро Фийлдс^[1], северно от Инвърнес. Те бяха снимали замъка Лурйс, но връщайки се, не бяха споделили нищо с мен, тъй като мислели, че нб ме интересува. През ноември Емът получил съобщение от нашия Институт във връзка с дейностите

през настъпващата година. Там била и снимката на кулата в Източното крило на Центъра. Удивен от видяното, той направил копие на снимките-на Мънро Фийддс и ни ги изпрати. Отличителна черта на замъка Лурис върху неговите снимки бе кула, напълно сходна без съмнение с нашата. И двете бяха четириетажни, осмоъгълни и разположени отстрани на главната сграда. Най-общите им размери бяха еднакви, имаха същото разположение на покрива, ц дори двете имаха еднакви метални ветропоказатели на върха, макар че на снимките това не е видно.

Въобще не знаех за съществуването на замъка Лурис и неговата кула, нито пък някога съм бил в Шотландия. Брат ми никога не е виждал, нито пък е знаел за-институт-ската кула, защото тя бе построена след последното му посещение във Вирджиния.

Кой е построил кулата Лурис? Според историята на рода Мънро — Доналд Мънро и синът му Робърт — в средата на дванадесети век.

Така че вече имаше някои твърди данни. Въпреки всичко аз си бях аз!

СВЕЩЕНИКЪТ-БУНТОВНИК

Началото на това Аз-Тогава бе поставено в някакво неопределено време, някъде, с участието в един таен ритуал за първо причастие в дълбоките недра на стар каменен храм или църква. Той или по-точно Аз копнеех в очакване на този момент, без да познавам процедурата, доколкото това означава широко одобрение и прогрес в културата.

Ритуалът започваше с оформянето на кръг от свещеници около мраморен олтар, пеещи монотонно. Едно изплашено младо момиче бе доведено, съблякоха дрехите му и го вързаха разчекнато към върха на олтаря. Макар и шокиран, Аз-Тогава не можех да не се възбудя сексуално.

Най-висшият духовник подаде знак на Аз-Тогава да се приближа и да обладая момичето. Послушно пристъпих напред, заставах до момичето и гледайки надолу към застиналото и от страх лице, бях обхванат от нещо в дълбините на нейните очи. След един дълъг миг аз се обърнах, погледнах висшия отец и поклатих глава в знак на отказ.

Мигновено се появи ярка искра от бяла светлина и животът на този Аз-Тогава свърши.

В сегашния ми живот това напълно съвпада с моето отвращение към всеки мъж, който насилствено изпълнява сексуален акт с жена против нейното желание. Винаги бях предполагал от предишни указания, че точно този Аз-Тогава е езекутиран, защото е отказал да изпълнява заповеди. Но описанието на Аз-Там имаше друг подход. „Съблязънта“ бе тест. Ако Аз-Тогава се бях опитал да изнася момичето, щяха да ме спрат и да бъда изхвърлен от свещеничеството. Но отказвайки, аз бях издържал изпитанието и бях допуснат сред привилегированите. Ярката светлина бе символ на моето пренасочване към нов живот.

Коя бе младата девойка? Съпругата ми Нанси. Преди това заключение тя си бе спомнила минало, в което сме се срещали като членове на религиозна секта — тя е била монахиня, а аз свещеник и всичко, което е имало между нас, е бил контактът ни с очи.

ПИЛОТ НА САМОЛЕТ

Времето, мястото и съществата са неизвестни. Този Аз-Тогава бе член на едно много затворено семейство или племе, наброяващо няколко хиляди, чиято основа за действие или дом бе отстриани на огромна скала. Имаше площадка/път, който водеше точно до един вход за нещо като пещера, а единственият транспорт бе малък едноместен самолет. Самолетът имаше къси крила и бе задвижван по начин, който не би могъл да се преведе. Пилотът лежеше проснат по очи, главата му бе леко повдигната, челото му се подпираше на шарнирна подпора. Контролът се осъществяваше чрез научен умствен процес.

Аз-Тогава бях посветил себе си напълно и по своя воля на целите яа групата и прекарвах голяма част от неговия-моя живот, като извършвах разузнавателни или наблюдателни полети над скалистия, ландшафт. Съществуваше дълбоко чувство на приятелство и любов в спомена за този дом на скалите. Имаше и моменти на голямо забавление, когато по време на тези мисии камъни и стрели от „аборигените“ долу се забиваха в долната част на самолета, а ударът резонираше в тялото на Аз-Тогава. Самолетът бе почти неразрушим.

Години по-късно, когато бях тийнейджър в сегашния си живот, направих опит да конструирам такъв самолет, в който летецът трябваше да лежи проснат по очи. По време на Втората Световна война безуспешно се опитах Да продам проекта на този самолет на самолетостроителната промишленост, в отговор на проблемите с натоварването от земното ускорение и начина на действие. Това бе преди да имам и най-слаба представа или понятие за степенята на онова, което сега знам, че съм, и въобще не съм си давал сметка за източника на идеята.

ВИБРИРАЩИЯТ

Бях приел, че тази моя друга част бе изскочила от енергийната система, която бе мой източник, и която погрешно бях нарекъл КТ-95. Моето най-скорошно посещение там — У Дома — нито потвърди, нито отхвърли предположението ми. Това, което тълкуваме като музика, бе, разбира, се, в пълна сила извън системата, макар и не в съзидателните форми, които ние разбираме.

Описанието на Аз-Там разкрива една личност, за която имах съвсем смътна представа. И времето, и мястото са неопределени, а съществата вероятно са нечовеци. Това Аз-Тогавя е главна, но очевидно най-разстроена част от мен, която постоянно прави опити да имитира нещо, което е банално през определената жизнена дейност. Обикновено се опитвах да предам това с музика. Настоящата култура и цивилизация не притежават познание и инструменти да го направят под друга форма.

В този живот пълно и цялостно приложение на вибрирането във всяка форма е толкова естествено, колкото и дишането за нас. То е част от тяхната дезоксирибонуклеинова опаковка. Те притежават и използват способността да манипулират веществото, за да им бъде полезно, чрез ментална вибрационна енергия. „Музиката“, която те създават, е употребата на нефизическата енергия, но не електромагнитното поле. То не само индуцира настроения и емоции от всякакъв вид, но насажда или възпира голямо разнообразие от сетивни модели, приличащи по някакъв начин на нашите физически сетива, макар и съвсем не толкова ограничени.

Повечето от това Аз-Тогавя е извън способността на моето Аз-Тук да го разбере. Сега аз просто признавам присъствието на такава личност и оставям тази моя същност да изразява това, което е възможно и изпълнимо. Нещото, което възбужда най-много любопитството ми, е как моето Аз-Там е могло да се включи в такъв необикновен начин на живот. Описанието не хвърля светлина върху това или най-малкото аз не мога да намеря отговора.

МОРЕПЛАВАТЕЛЯТ

Този жив спомен е за първия, помощник на кораб в ерата на квадратните трансмисии. Само най-необикновените случки са ясни за Аз-Тук. Например преминаването през един тесен пролив, вероятно Магелановия, по време на силна буря. Прекарахме много часове неподвижно свързани с брега, борейки се с вълните и вятъра. Бях поел руля, защото бяхме затънали на около сто и петдесет метра от каменистия бряг.

Сантиметър по сантиметър най-накрая успяхме да преминем през протока, като загубихме трима от моряците си. Въпреки че имахме няколко спасителни въжета на кърмата, никой не се доближи до тях. Ако си бяхме направили труда да ги спасяваме, това можеше да означава повреда на целия кораб. Единият от загиналите моряци бе най-добрият ми приятел.

В сегашния ми живот, макар че съм роден в Средния Запад, брегът и океанът ме привличат като магнит. В Ню Йорк първото нещо, което си купих, когато започнах да печеля, бе малка лодка. В продължение на час аз управлявах лодката като професионалист, без да съм бил инструктиран. Последваха много приключения, включително среднощно плуване с една ръка на петнадесет километра от брега по време на буря. Въобще не се уплаших от морето и понякога се връщах с богат улов. Винаги съм обичал мореплаването и често копнея по океана.

НОВОПРИСТИГНАЛИЯТ

Това бе само блещукащ лъч светлина. Когато се протегнах да го докосна, се появи образът на тийнейджър войник от най-ранни времена, същият, за който си бях спомнил. Не бях учуден, но си мислех дали се е движил с мен по обратния път. Бях объркан от вълната на обожание, която се излъчваше от него. Успокоих я с усмивка и ръкостискане.

ОРИГИНАЛЪТ!

Това е този, с когото се запознах по време на последното ми посещение на КТ-95 и определено не бе материално същество според нашите разбирания. Все още разбирането ми е, че съм проявил любопитство за човешкото съществуване, като „турист“, посещаващ други реалности, включително време-пространство. След едно гмуркане във водите на Системата за Живот на Земята аз се пристрастих. Повтарянето на живота на КТ-95 започна да ми досажда. Но как това първоначално Аз се е превърнало в същество не бе известно нито на мен, нито пък на него. Ние никога не се замислихме достатъчно.

Но сега виждам светлината зад него и мисълта за онази част от мен Аз-Там довежда до гръмотевична буря. За някой, който никога не се е интересувал особено от „предишните животи“? Мигновено тази мисъл възбуди шумен смях. Откъде? От кого? Всичко бе около мен и вътре в мен. Нямаше форма, която да усетя, но имаше излъчване в мен и от мен. Тогава вътре в мен аз чух глас.

„Добре, млади приятелю. Сега вече знаеш. Вземи този РОУТ със себе си и се върни, когато си го разгадал.“

Шокът от гласа и смеха ме върнаха напълно във фаза обратно към Системата за Живот на Земята — във време-пространството и физическото ми тяло. Бяха направени чудеса за моя Различен Мироглед.

---

[1] Полетата Мънро. (Бел. изд.) ↑

12. ВЪТРЕ В ДУШАТА

Не ми се стори лесно да се приспособя към откритието, че аз се противопоставях на една моя част, за която не знаех, че съществува. Въпреки това общуването бе абсурдно просто. Не бе неочаквано, както когато говориш сам на себе си, също няма никаква преграда. „Говоря“ не е точната дума, контактът се осъществява далеч по-бързо, отколкото изречената дума би позволила, а да се нарича обмяната на информация „разговор“ е крайно неуместно.

Онова, което следва, е кратко извлечение или резюме на множество сесии с частта от мен — Аз-Там, започвайки с мигновена среща. Всичко, което трябваше да направя, бе да се настроя внимателно, да премина през разрушената преграда и вече бях вътре в двореца на светлинните лъчи, в сърцето на моето Аз-Там.

— Не бихме употребили термина „Сърце“. Много е материално.

— Тогава в центъра.

— Ние сме това, което се означава с цялото е по-голямо от сумата на частите.

— В такъв случай вие сте цялото на онова, което аз съм бил, когато и където и да е било това.

— Фокусът, върхът на пирамидата ти и нещо повече, включително ти, какъвто си сега.

— Това е по-скоро една каша!

— Не съвсем. Ние сме високо организирани. Ти опозна пласта на паметта, когато мина през него, нали?

— Така е.

— Пластът е съвсем прецизно подреден във формата на отделни части, а също и според категорията. Така са и всички останали модели на съществуване, през които ние сме преминали. Мигновено можеш да откриеш онова, което ни е необходимо.

— Това е добре.

— Размисли за всички този страх, който те притеснява. Лесно можеш да се предпазиш от него. Ние го преобразуваме по-бързо,

отколкото ти го донасяш. Ти трябва да си припомниш на какво приличаше само преди тридесет и пет години. Или се вгледай в някои от хората около теб. И тогава говори за каша?

— Мога да си представя!

— Така ли? Лесно се забравя, когато не е пред погледа ти.

Преминах през огромно количество емоции, които навлизаха в мен. Трябва да съм потискал голяма част от тях, без да съм го съзнавал.

— Предполагам, че аз — ние — имаме система, за да се справим също и с това.

— Наистина имаме. По-малко е, отколкото сме свикнали, но качеството се подобри страхотно. Както и да е, напоследък ти позволяваш на чувствата да контролират действията ти само когато ти пожелаеш да е така. Правиш го добре.

— Кажете ми, съществува ли някаква име или идентификация, която бих могъл да използвам за вас? Представям си, че имате повече от една.

— Притежаваме всичко необходимо в даден момент. Ние сме мозъчният тръст, мисловният резервоар, по-старите братя, всичко. Защо не използваш някой от тези акроними, които най-много ти допада? Какво би казал за Борд на съветниците? Или Изпълнителен комитет — това е, по-близко до нас.

— Ще се спра на това — Изпълнителен комитет!

— Чудесно! Внимавай, след като си направихме труда да пристигнем и сложим ред в действието ти, както би казал ти, сега вече наистина можем да тръгваме.

— Пристигнали сте, за да сложите ред в действието ми? Какво означава това?

— Ти най-накрая сам си проправи път дотук, след всичките тези години. Ние многократно ти помагахме да се справиш и ти никога не погледна назад — сигурни бяхме, че ще дойдеш, за да изследваш. Ти не го стори. Наложих се да използваме по-преки начини, като отзвук от болката във физическото тяло и притегателните сили, които ти наричаше сигнали за помощ.

— Значи сте ги създавали вие?

— Обичайно това са неща, за които ние се грижим, когато ти си заангажиран да бъдеш ти — да бъдеш буден и човек. Решихме, че ако

ти се наложи сам да се погрижиш за някои от тях, може да бъде възбудено любопитството ти. Така и стана.

— Хайде да го кажем направо. Вие сте ми помагали през целия живот?

— Със сигурност го правехме. Понякога ти беше благодарен, друг път не.

— И колко назад във времето е започнало това?

— Преди да се родиш.

— По-добре е да ми кажете. Аз не си спомням.

— Не би могъл. Ти не съществуваше. Ние взехме решението да станеш отново човек. Избрахме времето и мястото и организирахме смесването на ДНК-елементи от материята и елементи от нас. Ние взехме онези части от нас, които изглеждаха най-подходящи, натрупахме ги заедно и ги изпратихме. Ето те и теб — ето ни и нас!

— И какво точно изпратихте?

— Личности, спомени. Какво друго?

— Да... Вече съм открил някои от тях. Това с всеки ли се случва — с всички хора?

— Доколкото ни е известно, да. Някои нямат толкова опитност, колкото ние притежаваме, или толкова, че да има избор.

— Съществуват ли някои, които въобще нямат опитност? Някой, който се появява... чист?

— Мнозина не притежават предишна човешка опитност, макар че имат голямо количество от някои други видове опитност — едновременно физическа и нематериална. Имат опит от това, че са съществували като животни.

— Има ли такива, които идват и си отиват само с един човешки живот?

— Чували сме за такива, но не сме срещали нито един. Или не сме могли да го разпознаем.

— А защо са всичките тези повторения — многократните преминавания през живота?

Досега човешките животи са били използвани и се използват по такъв произволен начин, че не е възможно да се придобие достатъчно богата опитност само през един живот. Затова ние продължаваме да връщаме, докато получим това, от което се нуждаем. Това има ли някакво значение?

— Би трябвало да има и по-добър начин. Този не ми се струва организиран или ефективен.

— Ти би трябвало да знаеш.

— Какво искаш да кажеш?

— Спомни си посещението в далечното бъдеще, когато ние те водехме. Доколкото го видяхме, всичко там бе наистина организирано и ефикасно. Ти пристигаш там, избираш си преживяването, което пожелаеш, и се връщаш!

— Много дълго време ще трябва да чакам.

— Помниш ли, ти си свободен от времето? Само още едно връщане след това, в онзи живот, който ти вече посети, и ще бъдеш свободен.

— Значи моят Изпълнителен комитет вече всичко е планирал...

— Действително, направили сме го вече.

— Комитетът е съставен от части. Ти от коя част си?

— Аз бях придворен шут във Франция през девети век. Бях добър оратор. Затова бях избран да се срещна с теб. Това би намалило всяко напрежение, което би възникнало у теб.

— Аз въобще не съм напрегнат... е, добре, не много. Сега нека се върнем към това, което обсъждахме. Помагахте ли ми в детството?

— Ние поддържахме тясна връзка в първите няколко години. Това става при повечето малки деца. Влиянието е доста силно, докато родителите и другите постепенно не прекратят достъпа. Децата биват приучвани да не говорят за нещо, което не е приемливо. По-късно физическият контакт бързо отшумява.

— Има ли нещо повече?

— Не много. През по-голямата част от времето ние просто те наблюдавахме. Ние те предпазихме от удавяне няколко пъти. А имаше и време, когато ти бе много болен. Ти дори се появи тук и се наложи да те придружавам обратно.

— Трябва да е било, когато боледувах от скарлатина. А какво стана по-късно? Има и други неща — двата долара под дъската, когато бях тийнейджър — вие ли го сторихте?

— Това бе един от номерата на Тало.

— Кой е Тало?

— Един от нас — един от теб, който живее в друга енергийна система.

— Има ли и друго?

— По времето, когато беше седемнадесетгодишен, веднъж ти шофираше по черния път покрай реката. Движеше се твърде бързо през нощта по билото на хълма, а там имаше стар камион. Ти никога не можа да разбереш как успя да го заобиколиш, без да се убиеш, нали?

— Помня! Спомням си, че се чудех какво стана. Значи вие го направихте?

— Не аз, но един от нас.

— Мисля, че започвам да разбирам. Вие сте нещо като мои ангели-хранители — или поне така биха се изразили някои хора.

— О, не. Ние не сме нищо твое. Ние и ти сме едно и също. Ти през цялото време сам помагаше на себе си. Ние сме просто частта, която ти помага да си спомняш. Ти и Тало заедно сложихте двата долара под дъската. Ти и Кае заедно при онзи случай на Хаваите направихте така, че сърфът да се наклони надясно, така че рибарската лодка те спаси. Ти и ние непрекъснато се връщаме назад и организирахме нещата. Искаш ли още примери?

— Да ме вземат дяволите!

— Не, и това няма да стане. Ние няма да позволим. Тази житейска опитност, която сега събираш, е изключително ценна.

— Защо? Какво искаш да кажеш?

— Тя води към свободата. Сега е твой ред — ти си отговорен. Ние не сме нищо повече от кабина със скимтящи пътници, надяващи се, че ще се оправим, и даващи съвети.

— Какво се надявате да откриете?

— Пътя навън. Началната скорост за излизане. Не просто отвъдния живот, а вечността.

— Аз... мисля, че разбирам. Какво се очаква да направя аз?

— Ти си най-добрият шанс, който някога сме имали. Ние ще те подкрепяме и ще ти помагаме по целия път. Не можем да вършим абсолютно всичко, но има много неща, които правим. Окуражавахме те да мислиш за онова, което ти наричаш „Извън тялото“ и ето, че накрая то започна да действа.

— Вие ли го правехте?

— Спомняш ли си онези сънища, преди? Как се опитваше да издигнеш самолет над земята, но винаги над главата ти имаше кабели?

— Помня съвсем ясно.

— Това бяха практически упражнения, които правехме, когато ти идваше тук по време на сън.

— Да... започва да се подрежда...

— Ти бе толкова изплашен, че не забелязваше как те дърпаме — поне не тогава.

— А останалата помощ по пътя. [???] напоследък имам впечатлението, че наистина сам върша някои неща... не вие.

— Не можеш да го представяш по този начин. Ти наистина получаваш малко помощ. Помни, че не сме приковани във времето — нито пък ти, какъвто си сега. Ние можем да се върнем назад десет или хиляда години — все същото е. Но сме напълно съвременни, когато помагаме.

— Тогава аз не съм нищо друго, освен ваш сурогат...

— Когато започна сегашния си жизнен път, ти наистина беше такъв. Но докато прогресираще в опитността, ти се превърна в съвсем нова личност. Сместа, с която започна, постепенно се разтвори в цялото.

— Това е нещо, с което ще трябва да свикна. „Аз“, който помага на „мен“? Свикнал бях да мисля, че помощта е външна... Кажете ми, има ли нещо, което вие-ние не можем да направим?

— Трябва да оставим Аша да се справи с това. Той е добър техник. Ще контактува с теб сега.

— Аша...?

Получи се слаба промяна в честотата.

— Аз съм Аща. С какво мога да ти бъда полезен?

— Аз... аз питах за границите...какво можем и какво не можем да правим...

— Аз не знам каква не можем да направим, но съм запознат с това, което сме в състояние да постигнем.

— Е, добре... често съм се чудел защо сякаш не мога да изпълня някои работи, които други очевидно могат.

— Какви са тези работи?

— Да виждам излъчването от хората, да чета мисли, да притежавам това, което ние наричаме психоспособност. Всичко, което мога, е да се настройвам във фаза извън тялото.

— Желаш ли да изпълняваш и тези други действия?

— Е, сега, като питаш... не, не е нужно.

— Ние не вярвахме, че те са необходими. Но ако ти наистина искаш един от нас да използва тялото ти и да говори, докато ти отиваш някъде другаде, само се отпусни и заспивай.

— Не, не бих искал да служа за канал. Това не е пътят към свободата, както аз го разбирам. Но... Желая да знам отговора на въпроса какво бих правил сега.

— Ние не можем да ти дадем този отговор. Можем да ти дадем поддръжката, от която се нуждаеш, и информацията. Но само ти знаеш какво да правиш. Ние всички сме зад теб. Ти не познаваш собствената си мощ. Хайде, открий я, това именно трябва да сториш. Ако успееш, а ние сме сигурни, че ще го направиш, ние ще бъдем свободни.

— Този нагоя, който имам... да помагам на човешкия род... Той за какво служи?

— Можем да ти кажем за него, въпреки че може и да не ти хареса.

— Имам нужда да знам.

— Службата на човечеството може да се определи като служба на самия себе си, но в твоя случай, понеже ефектът се разпростира толкова нашироко, това определение не може да се приложи. Колкото повече усъвършенстваме човешкия род, толкова повече се усъвършенстват нашите възможности. Едно главно съвършенство е равно на сто по-незначителни.

— Искаш да кажеш, че една висока планина се равнява на няколко ниски хълма.

— Освен че планината достига до по-големи висини.

— Значи тази служба — усъвършенстването — си струва?

— Най-определено.

— Какво ще кажеш за връзката, която ние определяме като любов? Къде се прилага тази енергия?

— Приятелю мой, ние имаме толкова много от тази връзка, изградена, за да ни изведе към безкрайността и извън нея. Ние я взимаме с нас, когато тръгнем, Тя е главната енергийна основа за нашия интелект. Онова, което ти сега възприемаш като любов, изяснява, а не обезсмисля. Тя обединява едновременно болката и удоволствието. Тя е обединение на противоположности за създаване на

цялото. И ти откри много любов през този си живот, щом се освободи от илюзиите си.

— Би трябвало да съществува огромно количество опитност, складирана тук, във вас... в нас. Колко живота има тук?

— Може би хиляда или повече. Престанахме да ги броим отдавна. Тук има всяка възможна ситуация, всяко чувство. Всяко нещо, което ти откриеш по време на земния си живот, се складира тук... по петдесет различни начина.

— Тогава какво правя аз, преминавам през всичко това отново?

— Трябва да откриеш едно последно парче. А ти си много близо. Когато го намериш, ще полетим навън. Ще си отидем.

— Къде ще отидем? Как?

— Ние не знаем. Ти ще трябва да ни кажеш.

— Ясно... Но сигурно ли е, че сте попаднали на точния човек? Имам чувството, че има и друг някой човек тук по това време — някой друг, извън това наше Аз-Там.

— Така е. Той е твоята резерва или заместник, както би казал ти. Подкрепа. Но ти си пръв в редицата.

— Този друг... да не би да е тя — жена?

— Да.

— Мога ли да се срещна с нея?

— Вероятно по-късно. Тя би ти изглеждала като отдавна загубена сестра.

— И така... Сега, хайде да се уверя, че съм разбрал правилно тази работа с възвръщането.

— Съвсем не е нещо необичайно. Много от нас го използват през по-голяма част от времето.

— А те защо де се връщат тук доброволно?

— Ти би ли го направил преди петдесет години?

— Не знам... вероятно не.

— Става така, че някои толкова се затварят в Системата от убеждения, че повече никога не се връщат тук, дори и по време на сън. По този начин ние губим около девет от всеки десет. Те напълно забравят за нас тук. Ние продължаваме да помагаме въпреки всичко, надявайки се, че те евентуално ще си спомнят — и понякога го правят. Ние сме тук, за да ги ловим, когато паднат през пукнатините.

— Това не е успешен резултат! Но не всички, които аз улових, бяха част от нас, нали? Надявам се, не.

— Само един или двама. Другите, които ти освободи, изчезнаха, когато Системата им от убеждения надделя, нали?

— Значи това е ставало?

— Тяхната Система от убеждения е всичкото, което могат да задържат. Затова те отиват там, където вярват, че има някакъв вид сигурност. Но те никога не забравят нашите опити да им помогнем, дори и когато те не съвпадат с очакваното от тях. С течение на времето се появява съмнение, може би след още десет живота, и представител на тяхното собствено Аз да ги освобождава и ги връща-обратно там, където те принадлежат.

— Аз някога бил ли съм изгубен в Системата от убеждения?

— Да, бил си.

— Защо най-накрая откликнах на вашата помощ?

— Бе комбинация от няколко фактора: повече любопитство, по-малко страх, липса на тежко индоктриниране.

— Не ми харесва да питам, но има още нещо, което трябва да узная. Колко живота съм имал аз, искам да кажа ние, колко пъти сме били затворени в Системата от убеждения?

— Никой не знае. Сигурно много пъти.

— Каква загуба! И колко пъти аз — това аз — съм се губел или съм изчезвал по пътя за насам?

— Достатъчно. Не е било загуба, не съвсем. Ние спечелихме много знания от онова, което се случваше. Ние научихме твърде много от онези други животи, така че този път вярваме, че може да се свърши работа.

— Да се свърши работа? Кое може да свърши работа?

— Изграждането на онова, което ти наричаш начална скорост. Така че ние — всеки от нас може да бъде свободен.

— Да... разбирам. Мога ли да достигна до вас, ако се появи необходимост?

— От този момент нататък ние, сме така близко до теб, колкото е твоята кожа. Сега, приятелю, ти трябва да правиш онова, което е нужно. И най-вече — прави го с любов.

Невъзможно е да се опише сумата от енергията на обичта, пречистена през повече от хиляда живота, която, както научих, всяко

Аз-Там е складираше във всеки човек. Нещо повече, откритието и работещото познание за съществуването на моя „Изпълнителен комитет“ вътре в моето Аз-Там, както и конструкцията на моето Аз-Там, радикално преобърнаха моя собствен Различен Мироглед. Откритието запълни много празнини във файла на моето Познание, а те съществуваха от много години.

И сега вече съм сигурен, че всеки човек има своето или индивидуално Аз-Там, допълнено със съответен саморазвил се Изпълнителен комитет. С вашия нов Различен Мироглед, на място и действащ, да откриете вашия собствен, сега вече няма да бъде чак толкова трудно. По-трудното ще бъде да възприемете, че той може и да съществува. Вие трябва сами да потърсите отговорите и когато ги откриете, поставете ги във вашия персонален файл на Познанието. Може би ще можете да разберете защо нашите личности са толкова сложни.

Повече от физическото тяло? Колко много повече!

13. ФИНА НАСТРОЙКА

Голямо предимство е да познаваш добре своя автомобил, особено ако планираш да пътуваш за някъде, където има малко ремонтни сервиси. Новооткритото ми познание за моето „Аз-Там превозно средство“ издигна с няколко нива фактора за доверие към мен. Необикновеното бе, че бях пътувал твърде далече, без да си направя труда да разбера кой му позволява да се движи. По някаква неизвестна причина любопитството на лявото ми полукълбо изведнъж ме бе изоставило.

Това познание създаде задълбочена промяна в моя Мироглед. Съществуваше толкова много потенциал, за който нищо не подозирах, а и толкова много отговорности и Ограничения, че ми беше неудобно да се спирам на тях. Най-важната от тези отговорности бе, че това Аз измежду многото, които съставяха моето Аз-Там, се очакваше да представи важен отговор или решение. Независимо че ми бе казано, че знам въпроса и бях по следата на отговора, теорията все още нямаше смисъл за мен.

Познанието също причини множество промени. Повече не се занимавах с дейностите по време на сън, независимо дали ги помнех иди не. Сега, щом се отпусках и потъвах в сън извън фаза, моят Изпълнителен комитет взимаше нещата в свои ръце и ние работехме заедно. Много от задачите ни включваха помощ чрез физическата смърт или освобождаване след нея. В повечето от тези случаи ние се превръщахме в онова, което се изискваше от нас да бъдем: баща, майка, приятел, който е напуснал, дори и „небесни създания“. Онези, които не бяха част от нашето Аз-Там, се изплъзваха и изчезваха из териториите на Системата от убеждения. В тези случаи ние придружавахме като някакъв кортеж онези, които по някаква причина не бяха посрещани от представител на тяхното собствено Аз-Там или бяха изпуснали входовете към тяхната Система от убеждения. Скоро привикнах към тяхното изчезване, когато ги теглех на буксир. Ако бяха пристрастени към секса, всеки от тях излизаше от фаза, когато

усетехме излъчването на Система от убеждения, с която те влизаха в резонанс.

Главната задача на моето Аз-Там бе да лови предишни живи личности, които са били зашеметени от съблазните на Системата за Живот на Земята или на различни други системи, така че сърцевината на личността бе недосегаема. Когато индивидуалният Човешки Разум разчупеше властта на вярата или намираше пукнатина в системата, един от членовете на Аз-Там тръгваше на спасителна мисия. Времето не беше фактор за нея, освен че всички тези „освобождения“ ставаха в това, което бихме нарекли минало.

Друга постоянна дейност на индивидуалните членове на Аз-Там бе оказването на помощ. Тя включваше внедряването на идеи, мисли, дори физически стимули във физическия живот на другите заселници в Системата за Живот на Земята. Запознах се с огромната помощ, която всеки от нас получава, нещо, което ние дори не предполагахме или просто го приемаме без въпроси. И отново, тази помощ е неограничена от нашите теории и времето. Тя никога не се дава насила, но се предоставя като отклик на вик за помощ, сигнал, който може да бъде преведен като молитва в различните религиозни системи.

Започнах да участвам с разума на моето Аз-Тук в задачи от този вид. Повторението на обучението продължаваше също, често по мое настояване, с цел да разбере дадено условие. Нямах значение дали наистина запомнях процесите, които ставаха по време на „спане“, както и колко е продължил самият процес.

Необходимо ми бе известно време, докато свикна с идеята, че моето Аз-Там не бе спортна кола, а по-скоро автобус или космически кораб, изпълнен с една малка вселена, цялата от самия него. Започнах да гледам на себе си като на космическа совалка или оператор на разузнавателна сонда за кораба-майка или орбиталния кораб.

В часовете, когато бях буден, контактът с Аз-Там бе мигновен. Нужно бе само да помисля за моя Изпълнителен комитет и да посоча необходимата работа. Веднага ехото в паметта ми от подобни събития или ситуации от предишни съществувания минаваше като светкавица през съзнанието ми. Някои доста задълбочени, други достатъчно глупави, за да илюстрират перфектно непогрешимостта на погледа в миналото. Ако имах нужда отговорът да бъде ясен, единственото, което трябваше да направя, бе да изляза леко извън фаза. Все още се

чудя колко много хора са хоспитализирани и натъпквани с опиати, защото „чуват гласове“. От Аз-Там?

Струва ми се, че съм достигнал доста забележителен етап в развитието си. С това познание за съществуването на моето Аз-Там и на Аз-Там на всеки материален човешки мозък-съзнание, и с мигновеността, с която моят Изпълнителен комитет ми е на разположение, бе прибавена една нова перспектива към онова, което преди бе приемано за обичайно и прието. Но ако толкова важно нещо като Аз-Там конструкцията досега е било пренебрегвано, какво ли друго нещо с основна значимост би могло да се изплъзне?

Решавайки да се консултирам с моето Аз-Там, легнах и се настроих във фаза.

— Вярно ли е, че не съществуват други влияния в моя живот, освен вас в моето Аз-Там?

— Ние не сме казвали това.

— Какви са те тогава?

— Едно от най-големите влияния е взаимодействието с други същества.

— Искате да кажете хора? Конструирани като нас?

— Правилно.

— Значи те наистина ни оказват влияние, дори и за нематериалния цикъл?

— Ти го знаеш. Съществува също и цялостният мисловен процес на всички хора, някога съществували, включително и нашият. Ти го наричаш шумът на М-Банд. Той може да те задуши, ако му позволиш.

— Давам си сметка ц се екранирам от него. Но има и нещо друго. Аз все още откликвам с множество чувства от различен вид. Не мога да не го правя. Какво е това?

— Разумът на земния живот в неговите разнообразни форми. Например изпитащ любов. В друг случай всичко, което трябва да направим, е да мислим за малки котенца или дървета, и ти откликваш.

— Не мога да го оспоря. Какво още?

— Дори и самата Земя. Има толкова много влияния. Съществуват също и нечовешки интелекти. Опитвахме се да те пазим от тях, доколкото ни бе възможно.

— Защо?

— Някои по-ранни срещи с някои от нас не свършиха добре. Те не гледат на хората по начина, по който ние си мислим, че би трябвало. Те имат чувството за превъзходство, защото са се развили по различен начин.

— Значи няма големи братя на небето?

— Не както ние, хората, си мечтаем да бъдат. Трудността е в това, че тези интелекти имат способности да манипулират енергията, която ние все още не можем да възприемем. И те ги използват без ограниченията, които ние поставяме пред себе си. Можеш да попиташ Тало. Той е единственият работещ нечовек при нас.

— Това е удивително! Как Тало... се е присъединил към нас?

— Мислим, че беше инцидент. Както знаеш, такива неща се случват. Понякога това, което мислим, че е инцидент или чудо, не е нищо повече от проникването на нечовешки интелект, без да знаем защо.

— Имал съм няколко приключения извън тялото, при крито сякаш имах контакт с тези интелекти.

— Точно такива са били. Но те губят интерес, когато разберат, че ти си твърде разумен, за да забравиш инцидента.

— Разбирам... Има ли много от тези интелекти?

— Твърде много в материалната вселена. Може би трилиони. А има и едни други.

— Други? Други нечовешки интелекти?

— Би ли повярвал, че през цялата ни история — наша и ваша — ние сме срещали само един нечовешки интелект с произход извън във време-пространството? Има други, които сякаш съвпадат с тази категория, но те са много редки-или трудни за възприемане. Във всеки случай ние сме срещали сймо един.

— Нищо чудно, че сме самотни.

— Може би е така. Сега не можем да отговорим на следващия ти въпрос. Той е при теб.

— Сигурни ли сте? Искате да кажете за намирането на правото на избор?

— Точно така.

— Аз все още не разбирам защо трябваше да съм аз. Аз не съм философ, нито дори суперизследовател.

— Ти си най-добрата възможност, която някога сме имали. Ти не познаваш собствената си сила. Но ние я знаем. И много може да се промени, щом ти сега предприе тази стъпка навътре.

— Твърде много вече се промени. Можете ли да ми помогнете за още едно нещо? Можете ли да ми кажете за влиянията, които трябва да наблюдавам — за да ги познавам?

— За нас е удоволствие. Но това е само напомняне. Нека ти го дам като РОУТ...

По-късно аз развих РОУТ, което ми бе дадено. В свободен и концентриран превод, ето какво представлява то: Съществува огромно поле от енергия, което за удобство ще наречем М. Всъщност то не е признато в съвременната ни цивилизация. То е единственото енергийно поле, което е общо и действа едновременно вън и вътре във време-пространството и присъства в различна степен в цялата материя. Поради тенденцията на (М) да се акумулира в живите организми, ЛАЙФ — или Леърд Интелиджънс-Форминг Енерджи^[1] е полезно съкращение за един пласт от спектъра на полето М.

В Системата за Живот на Земята М присъства в голяма концентрация, обхващайки „инертното“ вещество, през микроорганизмите до Човешките Мозъци. Вариантността и спектърът на М-излъчването са изключително широки според местните стандарти, въпреки че те представляват само малък белег в цялостния размах на полето М.

Всички живи организми използват М, за да общуват. Животните са по-запознати с излъчването М в сравнение с хората, които с малки изключения въобще не го познават.

Мисленето е най-използваното отклонение от М, а чувствата са ленти от М, съседни на мисълта. Любовта също е лента от М, близкостояща до мисълта. Феноменът на предизвикване на мисъл — по желание или автоматично — е странично разклонение на М, а мисълта влияе и модули-ра М-излъчване.

Въвеждането от хората на формите за общуване във време-пространството (говорене, писане, докосване) са оказали голямо влияние върху необходимостта от усъвършенстване на информационните системи, базирани на М. Въпреки всичко хората са обект на непрекъснато въвеждане на М-енергия от други източници,

включително и човешки, без съзнателното знание както на изпращача, така и на получателя.

Моето Аз-Там се състои единствено от М, аз съм същество от „Там“ — във време-пространството, но в полето М. Хора, които не са духовно активни във време-пространството, които са извън фаза по време на сън, в безсъзнание или по друг начин, действат в полето М с по-малко фазово взаимоотношение с материалното. С изключение на онези специалисти в процеса, повечето хора са изцяло заети да се справят с полето М и знаят за енергията М не повече, отколкото и в материалната среда. Онези, които са специалисти по отношение на М-техниките, рядко считат, че Системата за Живот на Земята си струва труда. Навсякъде съществува прекалено много възбуда.

Обвързането, получено по време на физическия живот, е стриктен отпечатък на полето М. То продължава и в пластове на личното Аз-Там във всяко състояние на съзнанието и разума. Онези, които изцяло са излезли от фаза с време-пространството, онези, които са умрели, може би първоначално ще пожелаят да запазят контакта със Системата за Живот на Земята. Липсата им на умение прави невъзможни всички, с изключение на най-елементарните опити. След кратко време според стандартите на Земята тази връзка отива на заден план. Въпреки това новата връзка от жизнената опитност оказва допълнително влияние на взаимодействието между пластове на Аз-Там. Колкото връзката е по-силна, като например всеобхватна любов, толкова по-близко е продължаващото взаимодействие между слоевете.

Влиянието на мисловната радиация на полето М, възбудена от Човешките Мозъци, би било зашеметяващо, ако са включени отношенията, дължащи се на свойствена фаза. Що се отнася до съзнателното настройване във фаза, цялата индивидуална система на познания е във фаза (настроена е) само с част от тази радиация. Ако няма съвпадение с дадена честота, няма и възприятие. Влиянието на полето М продължава не само във време-пространството, но и в местопребиваването на самото М-поле — временно или постоянно. По пътя на опитността могат да бъдат научени, макар понякога и болезнено, методи за предпазване от получаването на нежелана мисловна радиация. Всичко е въпрос за настройване. Щом се затвори настройващият рецептор на мисловната форма, влиянието изчезва. Това важи както за материалната, така и за нефизическата среда.

Груповата мисъл, особено когато тя първоначално индуцира емоции, може да бъде твърде заразителна и прилепчива, което се дължи на високата амплитуда на излъчването. И обратното, организираното излъчване на М-поле-, то на отделната личност, ако е с ширококолов обхват, може да бъде хиляди пъти по-силно от излъчването на групата. Какъвто и да е източникът, приемането може да окаже влияние на всеки разум и/или тяло, което съдържа резонантни рецептори.

Има и вътрешен фактор, който трябва да бъде включен. Емоционалните мисли имат свойството да предизвикват сигнали във физическото тяло, които могат да бъдат изтълкувани грешно. Те могат да се намесят не само във формата на дезоксирибонуклеиновата киселина, но и в модела на Аз-Там. Това вмешателство се поражда непреднамерено от материалния Човешки Разум, манипулиращ полето М. Резултатите могат да варират от силно физическо здраве, през имунната система, до редки заболявания, както и до тяхното снижаване, предписване на безвредни лекове, „чудотворни изцеления“, та чак до физическа смърт.

По време на човешката история са съществували и онези, които са притежавали в определена степен контрол над своите М-полета на мисловна радиация. В някои случаи това е било резултат от синтеза на персонални слой, избран точно за този определен житейски експеримент. В други процесът се е усъвършенствал у индивида чрез акумулирането на остатъчна мисловна радиация и преобразуване в работна система. Отхвърлянето или приемането на мисловната радиация може да се постави под контрол чрез манипулиране на рецепторната настройка. Качеството и амплитудата на мисловното излъчване, изпращано от тези личности, са насочвани от човешкия разум, за да служат на предварително планирани цели. Като най-забележителни от тези личности историята сочи политически и религиозни лидери. Най-успешните са минали съвсем незабелязано, което се дължи на преднамерената липса на последователност на тяхната дейност. Последните притежават способности да свързват други ленти на М-полето с тази на мислите, за да произвеждат разнообразие от преживявания в рецептора, за да променят материята в нейната структура и форма, и за да разнообразяват енергийните полета на време-пространството.

Човешката история изобилства с изрази на слаб контрол над полето М. Те включват лекари, вещици, магьосници, хора, четящи мисли, врачки, отдавнашни крале и императори, хипнотизатори, медиуми, лечители, психокинезици и още много други. А през цялото това време историята е изобилствала и с имитатори, непритежаващи този вид контрол.

Силата на вярата и системите от убеждения се намират в разнообразните манипулации на енергията на М-полето. Когато разпознаете или преживеете тези манипулации, вашите убеждения се превръщат в познания.

Има твърде малко начини и способности за научаване на контрола над излъчването на полето М в съвременната цивилизация. Причината за това е интензивността и презаетостта с енергиите на време-пространството, особено с онези на Личностната Същност. Въпреки това има данни, събрани от целия свят, за изследване на, полето М, дало добри резултати. Вероятно участниците ще се съгласят, твърде малко е и твърде късно и това изследване едва ли би било факторът в евентуалното оцеляване на човешката цивилизация в съвременния контекст.

* * *

След като проучих РОУТ, аз се замислих над онова, което би могло да е по-основно от енергийното поле, което ние използваме. Озадачи ме фактът, че през всичките тези години аз не си бях направил труда да почувствам какво бе разтоварено от мен. Приличах на някой, който дълго време бе плувал в океана, без да почувства водата! У мен имаше по-малко любопитство, отколкото си бях мислел.

Идеята, че всяка мисъл, която мога да имам и която е оцветена с чувство, се излъчва неконтролирано навън към другите, е твърде заплетена. Още по-тежко е да бъдеш получател на такива мисли, които други могат да излъчват. Осъзнаването на това би подкрепило усилието на онези, които правят нереалистичен опит да разпрострат любов и светлина над този хищнически свят, или на онези, които твърдят, че ние сме част от цялата Вселена.

Това познание запълва също и една част от нашето разумно съзнание, която обикновено се пропуска. По-голямата част от енергията на М-полето съвсем не е любов и светлина. Откритото участие в тази енергия, настройването във фаза с всяка част от нея би могло да бъде разрушително. По този начин автоматично се развива форма на екраниране като вид изолация. Когато и ако се получи пропуск във формата на непреднамерено настройване във фаза> емоционално мислене, ние се предаваме на разположение на неопишуемо количество ненастроена и опасна радиация.

РОУТ покрива и други области. Способността за създаване на ентузиазъм и взаимно привличане, разрушаването на вътрешната същност, внезапното харесване и непоносимост без видима логика и особено източникът и мощта на религиозните убеждения, които пораждаат емоции в огромни количества — те всички си идват на място. Разглеждането им също е нарастваща сума от необясними феномени в човешката дейност и поведение, което не може да се измери с мерните системи на време-пространството, поради което автоматично се отхвърля от ортодоксалното или конвенционално мислене. Един ясен пример-е ефектът от безвредните лекарства, предписвани за успокояване на пациента, признат отново и отново, но отхвърлен като главно средство, защото не пасва на конвенционалните стандарти. Вероятно това представлява дейност на М-полето.

А какво да се каже за онези, които са компетентни по отношение техниките на полето М, но са достатъчно мълчаливи за това? Те са почти шест милиарда души, физически съществуващи в рамките на настоящото време. Чрез обяснение на РОУТ вероятно поне шест хиляди, които никога няма да имат обществена известност, притежават това, което може да се нарече „невероятна способност“. Това число би могло да се намали дори повече, чак до шестстотин души във физическо съществуване в този момент, които се радват на свободата си и са неразпознати, и които тайно могат да вършат всичко, което можем да си представим, а и много повече, което не сме в състояние да си представим. Вярвам, че може би съм срещнал един от тях, но все пак не съм сигурен. Къде са те? Можем само да се чудим. Какво ли правят? Как ли използват своите способности? Ако могат така успешно да се крият, значи имат основателни причини. Какви са тези причини? И защо продължават да се навъртат наоколо като човеци?

Въпроси без отговори!

---

[1] ЖИВОТ или Напластена Формираща Интелект Енергия (Бел. прев.) ↑

14. ЦЯЛОТО И ЧАСТИТЕ

С поглъщането на товара от страничните влияния, толкова реални, колкото ми изглеждаха, започнах да се замислям дали въобще бе възможно да имам Различен Мироглед, който да е достатъчно устойчив, че да контролира достъпа им. Изглеждаше невероятно, че бях успял да се движа във всяка посока с всичките тези ограничения, които ме задържаха.

Но все пак го бях правил и надеждата ми бе именно в този факт. Именно защото знам, че не съм единствен, има надежда не само за мен, но и за всеки друг с достатъчно здрав Различен Мироглед.

Усещах, че може би съществуват и други несъответствия, които бях отхвърлял, затова преди да направя следващата жизненоважна стъпка, аз се обърнах към моето Аз-Там за последна серия от въпроси. Щом легнах и се отпуснах, след кратък миг, колкото едно мигване с окото, контактът бе осъществен.

— Притеснява ме въпросът за влиянията.

— Не трябва да се смущаваш. Ти се научи да се справяш с достатъчно от своите рецептори. Ако рецепторите ти не са във фаза, влиянието няма да се получи.

— Позитивното мислене помага, нали?

— Отчасти. Целенасоченото игнориране на входящата информация помага повече. Всеки жизнен път, който ни се дава, е изпълнен с такива влияния.

— Всеки живот ли? Колко далече назад...?

— Колко назад се връщаме ние ли? Не можем да го съпоставим с вашата система за времеизмерване. Мога ли да ти покажа нещо?

— Разбира се...

... И те бяха там. Хиляди и хиляди редици, всяка светеща с енергия, разширяваща се навън в множество големини от мястото, където бях... моето Аз-Там! Някои редове бяха ярки, някои мъгляви, но всеки завършваше в нещо, което приличаше на излъчващ пласт... друго Аз-Там. Как съм могъл да пропусна такава връзка...?

— Ти не си я пропуснал. Ти смътно си ги усещал по друг начин. Те са сумата от всички личности, които ние някога сме били, свързани с онези, за които ние мислим, и онези, които мислят за нас. Ярките са онези, които са във връзка с теб в сегашния ти живот.

— Божичко!

— Не, приятелю. Няма бог тук, така, както ти си мислиш. Съжалявам.

— Значи много от тях... много от моите, моите връзки в този живот...

— Нали разбираш, че това не са всички ограничаващи влияния, по никой начин. Когато ние тръгнем, всички любовни връзки или ще дойдат с нас, или ще ни помагат по пътя. Твоята собствена любов, която притежаваш сега — тя идва с нас. Можеш да бъдеш сигурен в това.

— Всички ние тук ли сме?

— Има някои все още затворените някоя от системите от убеждения и други, които ще бъдат вън и вътре в човешкия свят в следващото хилядолетие, но когато ти дадеш знак, ние всички ще се съберем. Така ще стане и с всички други, които виждаш, че са обвързани с нас.

— Когато дам знак... за какво?

— За да си тръгнем.

— Къде?

— Където ти кажеш. Няма нужда да се безпокоиш. Ти ще знаеш.

— Как ще знам аз?

— Ще знаеш, след като направиш изследването си твоето преминаване по това, което ти наричаш Междущатска магистрала.

— Кога ще го направя?

— Веднага щом се освободиш от интереса си към влиянията. Нека се обърнем към нещо друго. Ти обмисляше броя на физически живите хора и колко от тях притежават колкото теб или повече способности да се движат без физическото си тяло.

— Да, наистина. Има около шест хиляди.

— Я сега виж влиянието, което вие бихте имали, ако бяхте шест хиляди! Бихте могли да промените света твърде бързо.

— Тогава защо не се е случило? Какво не сме чули за тях?

— Те се пазят тихи и скрити, както ти каза. Ние не очаквахме от теб да се покажеш, но един от твоята личност е настоявал да го направиш. По едно време ти си помисли, че наистина ще промениш света, но не това бе нашето предназначение. Останалите, които също излизат извън тялото си, просто си мълчат и упражняват влияние.

— Но защо? Каква цел преследват, като пазят мълчание?

— Отново говори твоята емоционална личност, тя винаги иска да направи добро. Останалите знаят, че не могат да променят Системата и не желаят да го правят. Те се задоволяват да се наслаждават сами на себе си в Системата за Живот на Земята и единственото влияние, което упражняват, е да доведат до максимум своята опитност. Те не желаят никой да знае за техните способности.

— Те ще пропътуват ли същия път по Интерстейт, както се очаква от мен да го направя?

— Вероятно те вече са го сторили. Ти бе забавен от влиянието на онези, които знаят за теб, и от онова, което те изискват от теб като резултат. Ти загуби част от свободата си и ти трябваше известно време, за да си я възвърнеш.

Сега остава още една област, която трябва да се проучи. Нечовешките Разуми.

— Какво трябва да знам за тях?

— Трябва да запомниш само едно. Те може би изглеждат поумни от теб, но всичко, което имат в повече, е опитност. Те знаят повече от теб за отраженията на полето М. Ти трябва да наблюдаваш онези, които са свикнали да бъдат хора. Те знаят повече от останалите за това да бъдеш човек. Затова те биха могли да ти окажат влияние, ако не си внимателен. Но ние сме уверени, че ти можеш да се справиш.

— А другите? Онези, които не са хора?

— Те са непредвидими. Биват два вида. Едните имат същия произход като нас, но са живели физически някъде другаде във вселената. Те знаят как да работят с времето много по-добре от нас. Но по-голямата част само изпитват любопитство по отношение на хората.

— А вторият вид?

— Ти си този, който трябва да го открие. Когато го направиш, когато откриеш онези, които са истинските, ние ще имаме нов дом. Ти ще търсиш между Нечовешките Интелекти и няма да се заблудиш или да се отклониш от правия път.

— Д, търсенето. Можете ли да ми кажете какво търся?

— Къде отиваме после. Ние събирахме познание и опитност и вече сме научили достатъчно тук. Няма причина да стоим повече.

— Разбирам. И затова ли трябва да пропътувам по този път?

— Затова. Има едно нещо, което би трябвало да знаеш. С каквото и да се сблъскаш, нищо, абсолютно нищо не може да ти навреди. Ти си енергия на полето М, независимо от физическото тяло.

— Това е успокоително. Вероятно ще се наслаждаваме на пътуването.

— Не, приятелю. Не ние. Ще го направиш сам. Ние сме твоят охранителен и пътеводен фар, крито ще ти помогне да се върнеш обратно. Ние ще те чакаме, за да ни покажеш къде да отидем.

— Но... какво ще стане, ако аз не се върна? Или ако не открия нищо...?

— Ще има друго нас по някое време.

— А с мен какво ще стане?

— Ти ще се присъединиш към нас и ще чакаш. Но няма нужда да мислиш за това. Ние имаме доверие в теб.

— Искате ми се да съм сигурен като вас.

— Можем да ти помогнем за това. Ще ти покажем пример за подкрепата, която ти: получаваш тук, в нашия собствен пласт. Искате ли да го видиш?

— Моля... .. Хиляди ръце, протегнати, за да ме докоснат... очи, гледаци към мен с радост и надежда... зашеметяващо излъчване, което познавам като любов, която ме обгръща и пропълъзва във всяка моя частица... всички те, това съм аз... ние сме... и чувство от сладкогорчивия мирис на успеха до болката от раздялата, смесени с радост и смях, страхът от пренебрегването, слепотата на вярата без откритието, красотата, звукът на пеещи гласове... Това от помощ ли ти е?

— Помага ми... Има ли още?

— Има повече от десет хиляди пъти по това. Всички останали пластове, които ли видя, че са свързани с нас.

— Сега вече мисля, че разбирам... Бих искал да не бях загубил връзка с моя ИНСПЕС приятел. Той можеше и да дойде... Защо се смееш?

— Мислех, че се нуждаещ от демонстрация. Познаваш ли това?

— Усещането е познато... Бил съм тук и преди, но кога? Има хора, които се движат навътре, летят навътре... има огромна вълна от любов и братство, и сестрински чувства...

— Това е нашият спасителен поток, който ни избавя въвн от териториите на Системата от Убеждения и от вътрешните кръгове.

— Ама това беше храната за областта на ИНСПЕС! Помня! И аз бях придружен от моя приятел... Моят приятел? Един от вас!

— ИЦСПЕС — това бе несъдържателен етикет.

— Кажете ми, с кого разговарях аз, кой бе толкова търпелив с мен й знаеше отговорите? Защо се смееш?

— Кой те познава най-добре от всички?

— Аз... самият? Аз съм говорел със себе си? А факторът време?

— Ти говореше със себе си — кой друг те познава по-добре?

— Затова значи срещата свърши! Получил съм цялата информация. И, както ИНСПЕС, аз знаех повече!

— Така беше. Процесът изпълняваше една стойностна и необходима функция на този етап от твоето развитие.

— Така беше наистина. Но не си спомням да съм играл ролята на ИНСПЕС.

— Не. Досега не си го правил.

— О... Тогава ще го правя, когато...

— Когато се върнеш. Това прави ли те по-уверен?

— То слага край на всеки страх, който бих могъл да получа.

— Добре. Сега ясна ли тя е последователността? Помниш ли посещенията, което направи през предишен период?

— Помня. Преминах през 3000-та година, както я нарекох.

— Даващ ли си сметка какво се е случило след посещенията ти?

— Не съм сигурен...

— Това ще е времето, когато всички ние ще напуснем. Всеки от нас, заедно с много други Аз-Там пластове, които ще тръгнат с нас.

— Значи това било. Ще трябва да разбере къде и защо.

— Точно така.

— И тогава какво ще стане с мен?

— Тъй като повече никога не искаш да се връщаш у Дома, ти ще чакаш тук с нас, след като завършиш физическото си ежедневие, в което сега си включен. А после заедно с нас ще направиш последното си пътуване.

— Значи все пак ще завърши сегашния си живот?

— Разбира се. Помни, след като се върнеш, ще трябва да вземеш всички онези срещи с ИНСПЕС заедно с теб. Сега нуждаещ ли се от още нещо?

— Ще се свържа с вас, ако го направя.

— Не, това е последната среща, докато се върнеш. Имаме работа за вършене, а и ти също. Ти имаш нашата любов. Какво друго ти е нужно?

— Нищо повече не ми трябва.

Приех това, което ми бе казано. Имах уверението, че ще се върна, въпреки че въпросът за успеха бе друго нещо. Имах добро доказателство, че бях неуязвим, моето Аз-Там, което се носеше из полето М в продължение на хиляди години. Бяхме направени от едно и също нещо.

Колкото до възложената ми задача, разбрах, че беше извън обичайното любопитство. Всичко бе внимателно планирано, дори и ако не знаех как да разпозная онова, което търсех.

Искаше ми се да мога да си взема приятел с мен, за да бъда по-малко самотен. Тогава установих, че няма да бъда сам, че любовното излъчване на полето М ще бъде заедно с мен през цялото време.

И така, ето я новата посока, където ще бъде намерено Основното!

15. ДЪЛЪГ ЛЪКАТУШЕЩ ПЪТ

Най-поразителният аспект е разчертаването на картата на трасето на Интерстейт. Свързващият път бе-огромно-то количество области, които бях оставил неизследвани. Очевидно, когато бях получавал достатъчно информация за някоя специфична цел, аз бях пренебрегнал или тълкувал грешно всякакви допълнителни данни. Това все пак бе имало и някои преимущества. Ако бях познавал потенциалните възможности, може би щях да дам път на предпазливостта и щях да отвлека вниманието си от всякакви по-нататъшни изследвания. Харесва ми да мисля за себе си като за авантюрист, но не и безразсъдно смел при търсенията ми под влиянието на любопитството.

Но сега бе нещо твърде много повече от любопитство. С цел достигането до едно истинско, очертаващо се Основно и с всички очевидни влияния с, техните съответни пропорции, аз бях готов за пълноценно сближаване с това, което по-рано бях спечелил съвсем случайно. Свършва един ред, а друг ще започне всеки миг.

Ето тук ще ви разкажа, доколкото мога да се справя с проблемите при превода, какво се случи.

3 часа сутринта, 27 ноември 1987 г... Лесно е да се започне, лежа в леглото, концентрирано внимание... съпротива на тенденцията за ускоряване на процеса, по-бавно, този път не пропускай нищо... отпусни се, дишането равномерно... сега началото на диференциалната настройка... отшумяването на материалната входяща информация, докато то се задълбочава отделянето на фазите и нематериалните сетивни механизми започват да надделяват... чудя се защо имаше дори и страх... това прилича повече на заспива-не, но без загуба на съзнание... движение, движение... и сега над Земята, достатъчно високо, за да видя извивката... и още по-високо... огромен глобус, както го виждат космонавтите, красив... изпълнен с толкова много действие, спомените започват да извират...внимателно ги затварям, с изключение на един... да, като син на синовете на синовете

ти идващ с мен... същността, която ми помогна да бъда това, което съм, винаги с мен, радостно...

... Премести още настройването... само тъмнина, дълбока тъмнина... тъмнина със структура... още малко премествам настройването на фазата и ето ги тях... милиони крехки искрици светлина, движейки се, като спазват церемонията, в две посоки... реят се навътре срещу и навън, откъдето току-що аз се появих, всеки един е човешки разум-съзнание, преминаващ транзитно навътре за ново начало на ново житейско преживяване във физическия живот... навън — към предопределен храм или илюзия, водена от вярата...

...Бавна промяна на фазата... дълбока мъка за онези, чийто полет се забавя до пълно спиране в зашеметеност и срам... по-ярките светлини на онези, които влизат отвън, освободените, помагачите, които успокояват разсейването на смъртната паника... знаеш за това, откакто ти беше едновременно издаващият писъци и утешителят...

После Територията на системата от убеждения с техните изходни рампи, започващи от Интерстейт... минавам бавно покрай тях, една след друга... твърде смътни, за да се види какво има извън тях... следващото, по-познатото, по-забележимото, водещо към великите религии... достъпни за онези, които се нуждаят от тях... по-силен поток от светлина навътре към тях и няколко капчици от поток навън обратно към Системата за Живот на Земята...

... Отвори повече фазата, бавно... да, кръгът на Абитуриентите^[1], ето тук... дали да спра?... не, премини, излей от него, по-далече, по-далече... пластове светлина, светлини от човешка енергия, килим от тях, безкраен и във всякакви размери... пластове от Аз-Там... как ли съм го пропуснал преди? Сега вече разбирам потока навън и навътре... моят е там, но аз трябва да стоя на следата... вътрешният поток ги връща обратно. И този друг неподвижен външен поток... милиони и милиони... вграждането на групи от личности в единствен новороден човек в Системата за Живот на Земята, отвори малко настройката на фазата, бавно... съзнателно разделяне... нищо, освен М-поле... познавам толкова добре това място... мястото на срещата с моя ИНСПЕС... с мен... толкова много пъти, а аз научих твърде много... сега вече нищо повече... само тъмнина... движи се, продължавай...

... Приближава се фигура, човешка, с форма на човек, поздравява ме с вълна... отшумява, след като се настройвам бавно... сега преминавам през влиянието на човешката мисъл... бил съм тук преди, но никога не съм харесвал това... беше самотно тогава, но никаква самота повече...

... Внезапно налягане от всичките ми страни, обвива ме... отпускане, не се бори, не се съпротивлявай... никакъв страх... учудване... усещане за меко, нежно проникване на енергия във всяка моя част... любознателно, питащо, интелигентно... нека попитам... кой?... енергията спира движението си... използва несловесна... прави ментално очертание навън, гъвкаво...

... Очертанието се изправя, става стегнато... има картина — две слънца-близнаци, планета, която се движи по орбита, светещи искрици, които се движат навън и навътре от планетата... едната пътува-надолу по линията дотук... напрежението, което ме държи, се затваря... друга картина на две ръце, протегнати за поздрав...

... Изпраща въпрос... опитва се да прочете отговора...

... Неуморим и отегчен, научих всичко, което трябваше да се научи на планетата й започнах да проучвам навън. Имах материална форма на моята домашна планета — като риба — не, като делфин... делфин...

... Светкавица ох горещо приятелство и после нищо. Той прочете моята любов към делфините, а харесването привлича харесване... но откъде е той... той...?

Върти бавно настройването на фазата... трябва да приближавам скоро към КТ-95, но не за да спирам... моето първо детство...

... Внезапна ярка светлина, синя... и глас в главата ми...

— Обърни се!

— Това заповед ли е или молба?

— И двете. Обърни се! Върни се!

... Не мога да го прочета, но ако то може да ме чете, аз трябва да мога да... не, то няма разум... автоматично... нематериално, само енергия... устройство... може да е опасно... нека изпратя... не мога да се върна обратно, принадлежа тук...

— Идентифицирай!

... Картина, помня КТ-95... оцветените облаци, музиката, игрите... Синята светлина премигна. Отиде си. Куче-пазач? Кой го е

поставил на пост? Сега това е познато... светкавица на моя първоначален дом. КТ-95 го наричах, но това не е истинското му име... само спомен... преминавай, без да се оглеждаш назад...

... Светкавици светлина далече и от двете ми страни... далече ли съм отишъл? Отпред тъмнина... Трябва ли да спра и обмисля? Може да е безрезултатно... повече светлини... една точно отпред... внимателно... намали...

— Е, добре. Значи се върна, за да се присъединиш към мен! Нямахте нужда да идвам обратно, за да те посрещна.

... Това излъчване не може да бъде сгрешено! Това е Миранон! Миранон — колко пъти той ни е посещавал с неговата ведрост и яснота... чрез ОИТ по време на неговия живот.

— Миранон! Ти все още ли се намираш на твоето четиридесет и девето ниво?

— Там съм, но вече съм готов да тръгна. Ти дойде в точния момент.

— Не съм имал намерение да те намирам.

— Знам. Усещам какво правиш. Ти си *научил*, много.

— Да, така е, И сега разбирам целта на връщането ти. Задачата за събиране на твоите части, както ги наричаш, не е лесна, нали?

— Наистина. Колкото до теб, други изпълняват тази функция, други части от мен. Сега ти също търсиш.

— Но аз не знам какво търся. Онова, което търся, същото като твоята цел ли е? Ние събираме заедно нашите части, нагоре и надолу във времето, от система за убеждения към система за убеждения. Аз не мога — ние не можем да напуснем, докато не ги съберем всички заедно.

— Така е.

— Тогава, приятелю мой, какво правим, щом изцяло изпълним задачата си?

— Това е, което ме кара да се движа навън към по-високи нива. Мисля, че виждам края, но после виждам, необятни простори навън.

— Вероятно трябва да търсим заедно?

— Не, приятелю. Ние се движим с различен темп. Не мога да го променя, нито пък ти. Усещам, че си намерил пътя, а аз все още трябва да намеря моя.

— Не разбирам. Да намериш пътя?

— Начинът да получиш своя отговор.

— У спял ли съм? Къде?

— Ти мина покрай него и не обмисли възможността.

— Минал съм покрай него? Отново ли съм пропуснал нещо?
Къде?

— На мястото на първоначалната ти поява. Именно това търся и аз. Все още ми предстои да намеря първоначалния ми източник. Сигурен съм, че за мен отговорът е там. Може и за теб да е същото.

— Моят произход — КТ-95? Но аз го познавам твърде добре. Там няма нищо ново.

— Не ново. Старо — не, не това е терминът. Първоначално. Първичното е източникът. Потърси в извора.

— Назад към началото. Ще опитам.

— Пожелавам ти всичко най-хубаво, скъпи приятелю. Не се безпокой. Пак ще се срещнем.

— О, за това съм сигурен.

— Върви с любов!

Горещо излъчване мина край мен и заглъхна, щом светещата фигура се отдалечи. Случайна ли бе срещата? Случи се точно когато имаше нужда, когато разстоянието отпред изглеждаше безкрайно, донесе ми допълнителна сила, за да увеличи устрема си. Но аз трябва да се върна обратно — нека изследвам малко по-нататък, преди да го сторя... Какво? Застопоряваща енергия — не мога да се движа!

Глас в главата ми — студен, поучаващ глас...

— Аз съм Господ, твоят Бог, на когото ти служиш.

...Усещане за интензивно налягане, сякаш се разтварям... сега съм във вода... белите ми дробове са пълни с вода... трябва ми въздух... трябва да се отърва от водата... не, не може да бъде, не е така... няма вода... нямам бели дробове. Бях наказан да помисля, че съм във вода... това е влияние... Аз знам, че не е така. Освобождавам се от налягането... Мога да почувствам пръсти от енергия, които напипват моята сърцевина... мога да спра това... затварям рецепторите... плътно затварям... помня как...

— Ти не помниш! Ти не помниш!

Но аз помня... Спомням си тестовите, опитността, получена при обучението на моето Аз-Там... те бяха така действителни... готов съм, готов съм за тази настойчива енергия... не може да ме нарани. Но

какво е това? Какъв бог може да е този? Не може да ме нарани или пък да ме ядоса... бъди спокоен, горещ, приятелски...

— Ти не ме ли приемаш като твой бог?

... Идеята за бог, които измъчва, ме озадачи... оставих тази идея да отлети...

— Не се ли страхуваш от мен?

... Пресъздадох картина на себе си, разбит на милиони частици и събиращ се отново в едно цяло след всяка експлозия...

— Проклет да си! Ти не си нищо повече от една моя ненужна енергия, кой е твоят Господ?

... Енергията заглъхва до крехки частици и изчезва. Още колко такива като тези мога да открия?... напразни усилия...

... Какво каза Миранон? Трябва да се върна назад... обратно към КТ-95. Хайде да го направя... настройвам фазата... движа се бавно... изглежда същата... съвсем същата... облаци от дъги... Ще се просна да почина малко, лежа в — облаци и слушам музиката... да, така е по-добре... първоизточникът... но той е съвсем същият... винаги еднакъв. Това е задънена улица... нищо повече няма тук... не мога повече да стоя във фаза. Трябва да опитам и нещо друго, когато си отпочина... Какво ще правя после? Ето го пътя, който винаги си е бил тук... дори и кълбенцата от енергия отдолу... помня, когато бях малко кълбенце, скачах на въженца, както те сега правят... чакай... чакай... скачам... претъркувам се навътре... помня... но какво ако? Какво ако?... да го преобърна, преобръщам подскока, какво става...?

... Внимателно, внимателно... усеща се по-силно, отколкото тогава... движението... музиката заглъхва... облаци се разтварят... кълбенцата енергия са си отишли... нищо сега, само спираловидна маса енергия, движеща се навън... движеща се навътре малко по малко... като плуваме срещу течението...

... Спиралата става все по-стегната, стегната... стесняваща се, много тясна... напрежението на тока е по-силно... трудно е да се движа срещу... но все още се движа... трудно, трудно... необходима е твърде много сила... точно срещу мен е центърът на вихъра... още малко, още малко... твърде е малък, не мога да мина през него... концентрирана енергия... скачай... скачай...

... Бушуване дълбоко, вътре в мен... друга вълна, по-голяма, издига ме... още една... боли, но е прекрасно...

(И една част от мен е оставена назад)

... Скачане... скачане... огромна вълна... ужасно боли вътре в мен, но е толкова прекрасно, изключително красиво... нищо не може да е толкова чудесно като това...

(Загубвам друга част от онова, което бях)

...Скачане... друга вълна... нищо не може да боли толкова дълбоко... нищо не може да бъде така всеобхватно с щастие... но повече не мога да издържам... (От старото ми аз не остана още много)

... Скачане... най-огромната вълна... това е то, това е то...

няма нищо по-велико от това, което чувствам, нищо така всеобщо, всеобща радост, всеобхватна красота, всеобща...

* * *

Какво? Защо се събуждам по този начин? Трябва да събера съзнанието си... Ето, това повече прилича на него! Сега какво стана? Да, сънят. Сънят ли? Дали пък не го преживях? Беше ли действителност или сънят на някой друг?

... Сега всичко е на мястото си и действа... сънят бързо отшумява... нещо за облаци и кълбенца... и движение по Интернетейт... и живот и смърт, каквото и да означава това... нещо, наречено време-пространство... и синя планета...

слънце, странна, силна енергия... милиони слънца... и любов... няма да забравя усещането за това, дори и да е било само сън... объркан сън... необходима е толкова много енергия, за да стана... тук в тази светла прохлада...

... Колко странно място за събуждане. Аз не си легнах да спя тук Как заспах? По-добре да се върна там, където принадлежа...

... Потокът, погледни към потока... всички се движат в същата посока, от всички размери... трябва да се присъединя, преди да заспя отново... сънят... частите продължават да се връщат...

... Трябва да продължавам да се движа с другите... но те са всичките толкова по-големи от мен... аз съм просто едно зрънце... толкова малък...

— Ти разбира се, си мъничък. Стой при мен. Аз ще ти помогна.

... Този до мен... да... толкова голям, не мога да го видя целия... силна вълна от енергия се издига у мен... добре, това наистина помага... съзнанието ми се изпълва повече... спомням си как се случи... да... бях част от Цялото... една по една, частиците бяха отделяни тук и там, взимани от Цялото и поставени... къде? Не мога да видя ясно... възбудата... радост при ново приключение... една по една, тези около мен бяха поставени... после бе моят ред... извиването... несигурността... после Цялото изчезна... каква ужасна самота... сам... нужно е да се върна при Цялото... губя съзнание... заспивам... сън... какво е спане?... загубване на съзнание, разпадане... какво е това...

... Сега се движа назад... назад към Цялото, където принадлежа. Започвам да усещам началото на радиацията, ставаща по-интензивна, докато се движим... радостта да се върна...

— Какви подаръци носиш, малчо? Не усещам никакви.

... Подаръци? Подаръци? Имам само нуждата да се върна при Цялото, към което принадлежа, където са други като мен... аз съм какъвто винаги съм бил... няма нищо повече... само сънят...

— Има нещо различно с теб. Не носиш подаръци и си сам. Ти си незавършен.

... Незавършен? Как става това? Същият съм, какъвто напуснах Цялото... ще бъда завършен, когато се върна... не разбирам... всичко, от което се нуждая, е да се върна...

— Ти наистина разбираш, но все пак ти покри всичко. Ние проникнахме под капака. Нека ти помогнем да си спомниш как започна.

... Какво? Не сънят, а свързаните с него... преди да започне сънят. Добре де, но Цялото се нуждаеше от повече... и Цялото е... да, така беше, когато се случи... Цялото разпределяше части, които да растат... да се размножават... да се прибавят към Цялото... така ли е? Тогава подаръците ще бъдат повече от мен...? Има нещо общо със съня... нещо в него или целият сън... трябва да разтвори паметта ми в точката, когато бях загубил съзнание тук... внимателен... не искам да разцепвам отново съзнанието си...

— Това не може да се случи. Ще бъде сливане на онова, което си ти сега, с познанието, което ти наричаш сън. То е сборът от това

преживяване, който е твоят подарък. Ти ще разбереш защо си недовършен, защо си малък. Наблюдавай.

... Споменът за съня се отваря и събуждането... но сега аз съм наблюдателят... опитвайки се да се движа срещу течението... преди... светкавица от светлинна енергия, докато бях вграждан в пиесата на КТ-95... отегчението... любопитството... тръгването... самотно движение, търсене, търсене... ярки слънца от енергия в безкраен ред... присъединяване на други като мен при търсенето... търсене на какво? Неизразимо е... после излъчването на сателита на синя планета, на жълто слънце... вход... вход, за да стана... какво? Човек... да, човек! Много е истинско, дори и като го наблюдавам. Придвижване към материално съществуване, съставено от разсеяна енергия... физическо вещество, енергия — затворена в ограничени изразения... тежкото усещане на ограниченията, независимо от вродения стремеж за поддържане на енергията във физическата материя и продължаване на нейното действие... много прекрасен, макар и противоречив план. После идва нуждата от търсенето да бъдеш преобърнат в действие и противодействие в друга модалност... неуспехът на тази поддръжка и опитването отново и пак... толкова много преминавания навътре и навън, от първото малко създание с окосмено лице... възходът и падението на познанието и интелекта отново и отново през милиардите преминавания... жизнени пътища... но аз ги нямам с мен... сега разбирам причината за разпределението на частите... какви подаръци получих от съня! И аз съм... аз съм всичките тези преминавания, всяко едно от тях. Това, което наричам сбора... това мое Аз-Там. Но аз съм само част от това...

— Затова именно си малък и незавършен. Има и повече. Да... другите, които чакат... пластове от други Аз-Там.

Ние сме едно цяло... да... Значи в съня аз бях... предварителен представител... скаут...

— Когато вече всички са се събрали, ти ще дойдеш със своите дарове. Ти повече няма да бъдеш малък, а такива, каквито сме ние. Всички останали ще дойдат с теб.

— Твоят процес същият ли беше? Само една част от теб ли дойде първа тук?

— С нас бе по-различно. Ти действаш по този начин, защото твоите разновидности са толкова многобройни. На нашата планета

нашите завършени същества се научават и се настройват като един.

— Защо... защо спираме?

— Отговорът е точно над главата ни. Скоро ще се отвори. Навън можеш да усетиш Излъчвателя на енергийния лъч, който създава това, което ти наричаш сън.

Сънят... По-добър термин би бил от Хо дограмата...

Енергията е много мощна... огнена топка от енергия... Трябва да изпълня една функция... Излъчвателят ми напомня... Имам нужда да направя това...

— Разбираме, приятелю. Тръгвай.

... Ето, те идват, две фигури, едната свети повече от другата... приближавам се до Излъчвателя, много близко... Заслонявам ги от енергията щ Излъчвателя... отваряне на моите рецептори, за да помогна на екранирането... й си спомням за моите две части в съня... и чувствам пълния ефект от излъчването, но сега мога да го поглъщам, там, където те не биха могли... облян съм от излъчването... изпълване, поглъщане... колко повече... колко... Да, сега вече аз знам какво съм, какво съм бил от самото начало, какво ще бъда винаги... част от Цялото, неуморната част, която копнее да се върне, въпреки че живее, за да търси израз в работата, създаването, строенето, даването, развитието, оставяйки повече, отколкото взима, а над всички желания — да донесе обратно дарове от любов на Цялото... парадоксът на пълното сливане и продължаването на частите. Аз познавам Цялото... аз съм Цялото... дори и като частица — аз съм сборът...

... Частиците от мен в съня се оттеглят и аз се връщам обратно, спомняйки си добре съня и онова, което трябва да направя...

— Ти се разви и порасна донякъде, малкият.

... Има нещо — помня нещо, което трябва да направя... за нас. Какво става, когато ние навлезем и се присъединим към Цялото?

— Много се спекулира с това. Можем да ти дадем РОУТ, който описва евентуалния резултат. Ще ти бъде интересно, когато се върнеш към съня... към холограмата.

— Когато се върна? Трябва ли да се връщам към съня? Отново да загубя съзнание?

— Нямаш друг избор. Ти си незавършен. Но това съзнание ще се върне с теб. Ти не би изоставил онези, които те чакат, дори и да бе възможно.

— Така е.

— Вземи този РОУТ. Сигурно ще ти помогне да бъдеш търпелив, ти и сборът от теб.

— Сигурен съм, че ще ми бъде от полза. Но аз... ние... имаме огромна нужда да узнаем какво означава да бъдем завършени. Можете ли да кажете?

— Ти го знаеш много добре. Може да се каже с вашите думи.

*„Няма начало, няма край,
Има само промяна.
Няма учител, няма ученик,
Има само запомняне.
Няма добро, няма зло,
Има само изразяване.
Няма обединение, няма разделение,
Има само едно.
Няма радост, няма мъка,
Има просто любов.
Няма повече, няма по-малко,
Има просто баланс.
Няма стазис, няма ентропия,
Има само движение.
Няма събуждане, няма спане,
Има само съществуване. Няма ограничение, няма
шанс, Има само план.
Така го знаем ние.“*

— Благодаря. Приемам го.

— Необходимо е да преминеш през останалата половина на кръга, за да завършиш пътуването.

— Другата половина на кръга ли?

— Тя е много по-лесна. Довиждане, малечко.

Воден от чудесната нужда да осъществя завършването, аз започнах да се връщам. Потокът спря зад мен, чакайки да влезе. Само проблясването на мисъл за влизане доведе до, огромно очакване.

... Обратно към съня... върни се обратно към съня...

Как стигнах там? Какво направих? Споменът започна да се прокрадва... движейки се срещу течението на енергия-та, използвайки техниката на подскачането на въженце на малките деца... Как да го започна? Да... по течението би било лесно... използвах обичайното подскачане, което добре познавах като дете в съня... подскачане, подскачане...

... И мигновено през тясната цепнатина... спирала от дечица, които играят... спирам точно до облаците от дъга... колко отдавна бе, когато лежах там, започвайки да обмислям... сега нахлу порой от спомени, моето Аз-Тук... останалото е лесно... само настройване на фазата...

... Обратно на Интерстейт, по-рано — толкова трудно, а сега лесно... смътни картини и вибрации... имам последния РОУТ... вълна от смях и облекчение... Приятелят Пътешественик ме разбра... той знаеше колко съм нетърпелив! Все още има радост... и вече знам максималното... невероятно, въпреки че се случи... странно, ярко познание, да бъда в съня, знаейки, че това е сън и притежавайки чувствата на съня... въпреки че съм все още буден, пулсирайки с това, което съм извън съня, Има ли въобще начин да изразя тази форма на вълната в съня, без да нарушавам илюзията? Или дали планът, е точно този да наруша съня... Затова трябва да премина още веднъж до другия край на кръга. Знаем какво е това... да се движа до другия край на Интерстейт, не отвън, а по нея. Ако използвам моите техники за настройване във фаза — „бързо превключване“ и „екип“^[2] едновременно...

... И внезапно се придвижвам... преминавам през пластове-на Аз-Там... бяха си отишли... през Териториите на системите от убеждения... те трептят... минавам покрай синята планета... и гледам как се връща към прашния кръг... всичко се движи, всичко се движи... отново вървя срещу течението, отивам обратно — там, откъдето той е започнал... гигантско цвете от частички и светлина, лъкатушещи заедно обратно... обратно в лъча... лъч... влизам в него, движа се с него... мога ли да го понеса? Толкова е силен...

... И ето го... Излъчвателят! Не, нямаше звън на камбана... идваше от Излъчвателя... създаването на холограмата... и ето го там, връщащият се поток от едната страна... кръг... затворена верига... кръг! Сега вече знам... сега знам!

... По-добре да се връщам, обратно към моето Аз-Там... трябва да им съобщя... лесно и бързо... „бързо превключване“ и „екип“...

— Рам, ти ли си?

— Той е. Твоят скаут се върна.

— Контролирай излъчването си! Изгаряш ни!

— О, съжалявам. Така по-добре ли е?

— Когато разруши свързващата брънка, не знаехме дали ще да се върнеш. Но ти го направи! Сега можем да действваме. Но първо ще е по-добре ти да...

— Имам го! Имам това, от което се нуждаете!

— Спри и слушай, ще го сториш ли?

— Това пък какво е?

— Ти трябва да се върнеш обратно във физическото си тяло. Сега.

— Защо? Нещо не е наред ли?

— Опитвахме се да ти изпратим мисъл. Когато свързващата ти брънка се счупи, тя също те отдели от твоето физическо тяло. Ако не се върнеш бързо, можеш да го загубиш. Точно сега не е моментът.

... Щом те бяха обезпокоени, и аз бях! Те ми предадоха вълна от енергия, щом започнах бързо пренастройване назад към физическата фаза. Тялото бе шокирано. И аз бях шокиран — то бе толкова студено, кръвното налягане — съвсем слабо, пулсът — едва се долавяше, сърцето ми бе близо до фибриляция. Щом започнах отново да дишам дълбоко, тялото бавно започна да се затопля и да се връща към нормалното си състояние, но мускулите бяха вдървени... ще са необходими няколко дни, да ги върна към разумно действие...

Наистина бяха необходими няколко дни. Физическото тяло най-накрая се върна към нормалната си форма. Същността ми обаче не. Нямах просто Различен Мироглед, а помнене на неограничена свобода, на винаги толкова слабо мъждукащата искрица на Последното Право на Избор.

Вече знаех, че притежавах липсващото Основно!

Най-малкото сега имам сълзи, които мога да проливам, бузи, по които те могат да се стичат, и любяща ръка, която да ги избърше. Колкото до даровете — когато дойде моментът, мога да си ги взема с Мен. Може би ще става все цо-трудно и по-трудно да стоя тук. Пътешественикът не може да чака вечно.

И сега вече аз се оглеждам наоколо. Към чудесния план, към прекрасно създадената редукция на идеи в практическо приложение. Към това как живият механизъм се настройва към промени в околната среда. Гледам листото на едно дърво, достатъчно еластично, за да устои на промените в напора на вятъра, опънато и набраздено от обратната си страна, така че винаги се обръща нагоре с лицевата си страна.

Гледам котенцето-изследовател, което за една седмица Научава повече, отколкото до края на живота си. То се учи как да използва вградения си калкулатор, измерващ разстоянието от пода до масата, и натиска спусъка на точното количество енергия, която му помага да надскочи пет пъти своя ръст и да се настани безпрепятствено върху масата.

Моето познание се разпростира към земята, въздуха и морето, които действат в дълбока симбиоза, за да предоставят всичко необходимо на милиони — не, на милиарди форми на живот, които населяват това място.

Кое се е появило първо — необходимостта или идеята?

Тук е и добавеният пласт на моя мозък, който ми даде шанса да мисля, вместо простичко да съществувам. Да бъде това, което съм. Това дали е било планирано в конструкцията или е само експеримент, за да се види ефектът? Или може би е имало някаква друга причина, която все още не е известна?

Хаос, организации, разновидности — те всички са едно и също нещо.

Дори и ако всичко може да бъде в края на краищата повторено точно, бих искал да се срещна с Първоначалния Дизайнер. Някога...

---

[1] Онези, които са за последен път. (Бел. прев.) ↑

[2] Подскок. (Бел. прев.) ↑

16. КРАЙПЪТНА ГЛЕДКА

Минаха много седмици в размишление, докато се възстановя след интензивното ми пътуване по Интерстейт. Макар че да се каже „по Интерстейт“ е само отчасти правилно. Трябваше да се обърна в друга посока, за да стигна до крайната цел.

„Възстановяване“ е друг погрешен термин. Със сигурност не се възстанових, нито пък някога ще успея. Промяната е постоянна. Нямам понятие колко много други хора са имали същото преживяване и са се върнали, за да разкажат за него. Всеки разказ би бил оцветен от индивида, цивилизацията и епохата, в които се е случил. Така бе и с мен. А думите и аналитичният синтез са неадекватни, за да пресъздадат цялостното значение и влияние на преживяното.

Основното, липсващото Основно, сега вече за мен бе Познание. Не вяра, надежда или упование, нито предадено по интуиция или емоция, а точно фиксирано познание в моето разумно съзнание. Разбира се, то през цялото време си е било, там, но аз не успях да разпозная множеството бледи от доказателства, такива, каквито бяха. Възприемането не е същото като Познанието.

И така... Познатото Основно. Материалната вселена, заедно с цялото човечество, е един непрекъснат и продължителен съзидателен процес. Разбира се, съществува Създател. Кой или какво е този Създател, лежи извън Излъчвателя или Отвора, а там аз не съм бил. Затова тази част не я познавам. Поне засега Всичко, което притежавам, е зашеметяващото преживяване, което имах в лъча, близо до Излъчвателя, и произтичащият от това съзидателен процес, докато той се случва в този свят и у мен. Това аз възприемам с моя Различен Мироглед.

Разумното човешко съзнание е размишлявало в продължение на цяла вечност за нашия Създател извън този Отвор. Не можех да се включа в това по причини, които вече са ви известни. Поради продължаващата употреба на названието „Бог“ в безчетни вариации, аз се съпротивлявах на всеки опит за идентификация в каквато и да е

описателна форма. Забулването в тайна и погрешното тълкуване биха били твърде големи. Сега знам защо се съпротивлявах. Същото се отнася и за думата „Духовен“ и много други общоприети термини.

Познанията са следните:

Той, нашият Създател:

— е извън рамките на нашето разбиране, докато ние оставаме хора;

— е дизайнерът на непрекъснатия процес, от който ние сме част;

— има цел за това действие извън нашата способност да разберем;

— извършва регулиране и фина настройка р този процес, когато е необходимо;

— не изисква преклонение, обожание или признание;

— не наказва за „зло“ или „престъпления“;

— не помага, нито пък пречи на нашия живот; Мечтата за връщане с дарове е неделима част от плана. Най-важното — дадох си сметка, че няма думи, които да напиша или изрека, няма музика, която да създам, за да мога да предам напълно това Познание на друг човешки разум. То би могло да дойде само чрез директна индивидуална опитност. Същността бе как да стане това.

После установих, че процесът на предаването бе две трети завършен — действаше в рамките на учебната система, която бяхме създали в нашия Институт.

Първо трябваше да се уверя защо имаше нужда за това предаване на другите. Припомних си моята среща с безименното огромно същество близо до Отвора. Бях незавършен, както ми бе казано. Бях твърде „малък“. Частта от мен бе „недостатъчна“. Аз не знаех нищо за „даровете“, които трябваше да ме придружават, когато минавах през Отвора.

Спомних си човешката цивилизация отпреди хиляди години, която бях посетил. Те бяха повече от милион на брой. Бяха получили техния Сигнал и се приготвиха да тръгнат като едно комплектно устройство. Спомних си също внезапното „примигване“ — изчезването на стотици, дори хиляди от събраните хора, които вече не бяха във физическо състояние, в близките до Аз-Там пластове, свързани заедно. Последно си спомних за посещението, което направих преди няколко години, когато се озовах в бъдещето — след

около 1500 години, в една нечовешка цивилизация, от която и аз бях част. Те — или ние, бяхме на предела на тръгването като едно единно цяло. Моето посещение бе нещо като финално закриване, за което те бяха чакали, което аз тогава не успях да разбера.

Сега разбирам. Също ми е ясно какво означава „малък“, защо бях „незавършен“ и какви бяха „даровете“. Знам защо бях участвал в процеса на освобождаването на тези, които бяха напуснали физическото. И разбирам защо усетих нужда да споделя моите преживявания чрез книги и писане, защо предоставих физическите си способности и години на лични усилия за развитието на системите на обучение така, че другите да могат да постигнат състояния на съзнанието, подобни на онези, които аз бях преживял. Не бе задоволяване на егото. Нямах желанието да стана гуру или „духовен“ лидер. Не бе славата, останалите ми жизнени дейности се бяха погрижили за това. Не бе късмет. В това отношение бях направил твърде достатъчно, много преди първата ОИТ. Не бяха и множеството мои личности в това мое Аз-Там. Индивидуални, те бяха така незнаещи, като мен. Те просто бяха част от мозайката.

Това бе основното — събирането и унифицирането на „частите“, не само блуждаещите и липсващите от моето Аз-Там, но и частите на безкрайния пласт Аз-Там, към който съм обвързан. Нямам понятие колко други има в този пласт. Може да са хиляди или стотици хиляди.

Защо съществува тази необходимост от цялостно обединение? Така че да се превърнем в истинско Цяло, завършено и с огромно количество дарове от опитност и любов. Тогава ние като цялост можем да преметнем и да преминем през Отвора.

А после какво? Отговорът е неизвестен. Графикът за това напускане на Земята очевидно в през тридесет и пети век. Но ние не можем да напуснем, докато не съберем обратно всички части на всяко Аз-Там в нашия пласт — огромна задача. Затова ние ще бъдем като спасители, както е необходимо, когато части от нас напускат физическото, зашеметени и колебаещи се, или падат в цепнатина от системата за убеждения, която ги е задържалатолкова дълго като в капан.

Моята роля, доколкото мога да видя, е на облекчител. Основното има нужда да бъде вградено в нашите дейности и системи за обучение. Не знаех към какво водим. Не знаех също вероятността, че между

нашите методи и техники за развитие на човешкото съзнание имаше някакъв вид Сигнал, който може би е биел тревога и е привличал онези, които чрез техните Аз-Там са били обвързани с нашия пласт. Чудех се колко ли от хилядите, взели участие в нашите програми, принадлежат точно към нашия пласт. Няма начин да разбере засега.

За повече от петнадесет години нашите програми предоставяха действащо познание на човешкото съзнание, чак до самия край на време-пространството. Движението извън тази граница, за да се започне събирането на познания за основното, бе, разбира се, крайно предизвикателство. Проблемът бе как да стане това по един ясен и чист начин, за да се направи Основното едно Познание вместо убеждение. Това би могло да се случи само чрез лична опитност.

Трябваше да започна с Познанията. Това, което наричах входни рампи на Интерстейт, е физическата смърт така, както я възприемаха повечето Човешки Разуми. Тези рампи преминават-през границата на, тяхната карта на Познанието, а пътните знаци са противоположни.

В културно отношение сега ние знаем твърде малко за смъртта и онова, което следва после. Може да вярваме на различни предпоставки и перспективи, но това не е Познание. Единственото нещо, което всички ние наистина знаем, е, че физическата смърт ще се случи на всеки от нас и на онези, който обичаме, рано или късно. Но това е всичко и оттук идва страхът.

За да довърша ситуацията, очевидно цялото ни познание и научно изследване се концентрира върху физическото вещество и време-пространството. Нашата неутолима мечта е да знаем всичко за Тук, без изключения или пропуски. Източникът на този натрапчив импулс датира още от времето на човешката борба за съществуване в една вражеска среда, воден от нагона за оцеляване. Този основен мотив все още съществува, макар и дълбоко преобразен.

По отношение на физическата смърт нашите науки могат да предоставят само онези постижения, които по някакъв начин се отнасят до физическата материя. Типично за нас е, че се вглеждаме в система за измерване на нещо. Ако няма електрически сигнал в мозъка, ако няма химическа реакция, ако няма физическо движение, тогава няма Нищо. И така, смъртта се равнява на Нищо. И ако попитате дали Човешкият Разум изчезва, когато електрохимическата реакция се прекрати както магнитното поле около един електромагнит,

когато бъде изключен електрическият ток, почти сигурно е, че ще получите положителен отговор.

Но вие можете да продължите — тези магнитни полета не изчезват в действителност, защото те оставят измерими отпечатъци върху чувствително вещество или близо до него. Тогава какво става с разума? Разбира се, получавате научния отговор: И с хората е почти същото. Те живеят в спомените на останалите живи същества, които са обичали, или в материалните предмети, в чиято изработка са участвали — техните творби, книги, сгради и т.н. Но това е всичко.

Лесно е да се разбере защо толкова много учени и професионални медици са нихилисти или атеисти в публичната си изява. Но дори и така, мнозина принудително са насочени към религиозната представа за оцеляването, дължащо се на изкуствен натиск или скрити надежди и вини. Нещо повече, научните и медицински изследователи са неволни участници в хипщическия процес на Системата за Живот на Земята. Като такива те са предразположени да приспособяват своите научни факти така, че да са подходящи за нуждите им толкова, колкото и всеки друг. Въпреки това някои от нашите най-велики учени са достигнали до заключението, че ние сме нещо повече от нашите физически тела или поне че нашият разум е нещо повече от информацията, излизаща от нашия мозък.

Голяма част от нашето научно познание не е свързано с никое постижение, което се опитва да направи от Нищо Нещо. Затова ние съвсем неохотно го отхвърляме. Научното усилие е почти напълно впримчено в Системата за Живот на Земята и материалното време-пространство твърде малко е приложимо на това поприще. Нито пък религиите и философиите ни предлагат много помощ В продължение на хиляди години религиозните мъже са се опитвали да ни убеждават да вярваме във възкръсването след смъртта. Използвани са огромно количество техники в опита да се помогне на последователите в етапа на Познанието, но твърде малко, ако въобще някой все пак е успял.

И ето ние се връщаме към индивидуалната опитност.

Ако бе възможно да се пресече границата, за да се посети областта на така нареченото Нищо и някой да се върне обратно, за да го опише, тъй като това не е ясно забранено от религиозните вярвания, то би довело след време до широко разпространено Познание и

свързаното с него елиминиране на страха. Но все пак ние не знаем как да го направим.

Макар че съществува вероятността ние вече да го правим, но просто да не си спомняме.

Ако ми бе известно, без и най-малката следа от съмнение, какъв бих бил и какво бих правил след като умра, това би ме променило радикално. Бих изживял физическия си живот до краен предел, без сянка на спотайване зад всяка секунда, сянката, която казва: „Едно погрешно движение и времето ти приключва!“ Ако знаехме, че всеки от нас има възможност да избира да си тръгне, когато е сигурен, че нашето материално бъдеще не съдържа повече и капчица светлина, колко променен би бил нашият живот! Ако имахме сигурността, че независимо какво ще се случи, бихме могли да продължим любовните си връзки извън Системата за Живот на Земята и време-пространството, ако само бяхме сигурни, че когато любимият човек си отиде, ние ще знаем без съмнение къде можем да го намерим — каква чудесна свобода бихме притежавали!

17. ПОВЕЧЕ РАБОТА ЗА ПРОГРЕСА

След като бях направил преглед, доколкото ми бе възможно, на твърде малкото стойностни данни по отношение на живота извън Системата за Живот на Земята, реших, че единственият начин е обръщането към персоналното описание. Онова, което търсех, бе станало нещо като застраховка срещу смъртта, а личните обстоятелства сега показваха, че необходимостта от него бе потискаща. Личностната ми Същност ми казваше, че не е толкова трудно, колкото си бях мислил, и имайки това наум, започнах моето търсене.

Съществуваха малка група от онези, за които знаех отлично, че наистина съм срещал след техния физически край, по време на преживяване извън тялото. Тази група включваше баща ми, който почина една година след като бе получил мозъчен инсулт и в резултат бе загубил говора си. Намерил го бях в една малка стая с прозорец, очевидно възстановен, и той ми бе оказал горещ прием. Там бе също и приятел инженер, Чарли, който почина след инфаркт и когото открих в колиба на морски бряг. Друг мой приятел Агню — пилот и изследовател — срещнах месеци след фа-, талната самолетна катастрофа, в нещо като изследователска лаборатория. Бе много възбуден около нов проект. Също Дик, доктор по медицина, мой приятел, който почина от рак в стомаха. Когато го срещнах, той изглеждаше по-млад и в добра форма, и разговаряше с двама други мъже в нещо като офис. За кратко срещнах и майка ми, макар това да не бе по време на ОИТ. Тя се появи на предната седалка на автомобила ми, докато отивах на работа, само няколко минути след като бе починала в една болница в Оклахома.

Имаше и други, но никого не познавах толкова добре, колкото тези. След като открих какви бяха те... тъй като ги познавах, се породих интересен факт. Нито един от тях не бе затворен в посмъртна система от убеждения. Но къде са отишли и-как са стигнали там? След всичките тези години не си бях направил труда да разбера.

Докато размислях, си дадох сметка, че моите родители ми бяха натрапили твърде малко необорими системи за убеждения. Нямаше огън и сяра, ангели и дяволи, молитви за задгробен живот. Съществуваха само процес на самоопределяне. Нито те, нито пък аз по онова време си бяхме дали сметка колко значимо е тяхното становище.

По време на нощните ми пътувания започнах да се опитвам да разбера какво се е случило на онези, които бях срещал след тяхното всекидневие в Системата за Живот на Земята. Около три часа сутринта, след като бях преминал през два цикъла на сън, бях напълно отпочинал и спокоен. „Претърколих се“ и с мисъл се озовах в тъмнината отвън и близо до физическото си тяло. Само след миг бях на граничния ръб на М-Банд. Загърбвайки Шума на М-Банд, започнах да търся онези, които не притежаваха силна посмъртна система от убеждения.

Пръв ми дойде наум Чарли и с лек фокус на „бързото превключване“ се озовах в самоделната му нематериална колиба до морето. Приличаше на неподвижна картина. Пясъчният бряг изглеждаше нормален, но колибата бе празна. Облаците на небето не помръдваха и слънцето сякаш стоеше на едно място. Ако той бе там, всичко би се движело.

После забелязах онова, което за мен бе аномалия. Можех да усещам пясъка под краката си. Погледнах надолу. Краката ми бяха там. Всичко бе напълно естествено. От едната страна имаше ливада с трева. Тръгнах към нея, а не се реех над нея, и я нагазих. Усещах я като истинска трева. Наведох се и откъснах един стрък, давайки си сметка със закъснение, че имам и ръка. Сложих тревата в устата си и започнах да дъвча. Вкусът и съдържанието бяха истински. Разбира се, бе трева, жива и растяща.

Чарли, когото познавах, никога не бе споменал, че може да създава живи организми. Макар че доказателството бе тук. Появи се и моето автоматично предположение за материална форма, което най-малкото бе доста необикновено. Какъв вид енергийно поле бе генерирал Чарли? Със сигурност не бе система от убеждения, тъй като не бях в състояние да очаквам това, което открих.

След като бавно и внимателно напуснах, моето усещане за физическо тяло заглъхна. Проверих „местоположението“ и разбрах, че

бе точно до бариерата вътре в Шума на М-Банд, в рамките на човешкото излъчване на спектъра на полето М.

През следващите седмици се опитвах да открия къде бе отишъл Чарли. Каквото и да правех, не открих и следа от него.

Следващият човек, когото потърсих, бе баща ми. Вследствие на инсулта той бе изпитвал силна болка в продължение на пяла година и не бе успял да сподели проблема си, преди да умре. Открих това, когато го бях намерил предишния път, скоро след смъртта му. Лесно бе да намеря стаята, където той се бе възстановявал, но както почти очаквах, той не бе там. Стаята бе празна. Все пак успях да вляза и да докосна стената с ръка. Защо изведнъж бях материализирал своята ръка? Стената бе груба, като бетон или кирпич. Бащата, когото познавах, не би могъл да я построи. Значи или не познавах баща си толкова добре, колкото си мислех, или някой друг бе сътворил стаята.

Докато бавно излизах през горната част на малката сграда, възприятието ми се върна напълно към нематериалното. Не бях изненадан, че вълната от Шума на М-Банд не бе много далече. По-късно се опитах, но не успях да открия къде бе баща ми. Дали и двамата — Чарли и баща ми — се бяха върнали обратно в Системата за Живот на Земята? Или пък техните Аз-Там освободители ги бяха хванали? И какво бе това място, че едновременно и колибата, и стаята стояха празни, откакто те бяха ги напуснали? Както бях усетил преди, бе твърде реално за система от убеждения; Любопитството ми бе нащрек.

Няколко дни по-късно направих ново пътуване в съседна област, което доведе до същите резултати. Преоткрих мястото, където бях срещнал Агню няколко месеца след като бе катастрофирал и изгорял в своя малък самолет, докато се бе опитвал да се приземи на едно малко летище в Охайо. На погребението на Агню в Северна Каролина се случи живо събитие, и досега останало необяснено. Щом каската му бе положена върху ковчега в гроба, един нисколетящ двумоторен самолет премина над гробището. Бе съвсем същият модел, със същия цвят и маркировка като този, с който бе летял Агню. Той помахаше с крила и отлетя. Вдовицата му избухна в ридания и всички ние, които го познавахме, се просълзахме. По-късно проверихме всички летища в радиус от петстотин километра. Нямаше записани кацания или полети на никакъв двумоторник.

Имайки това предвид, не бях оптимистично настроен, че ще намеря този съзидателен тип в същата нематериална среда. Когато го открих предишния път, скоро след смъртта му, той възбудено работеше над нещо, което не можа да ми обясни. Прав бях. Платформата и такелажът бяха там, но не и Агню. Не се опитах да го намеря.

Следващото, върху което се концентрирах, бе мястото, където намерих Дик след смъртта му. Той бе добър лекар и приятел в ранните ми дни в Ню Йорк. Когато го бях видял, той бе в оживен разговор с няколко друга мъже в голяма стая и просто ми бе помахал, че ме бе познал. Той изглеждаше на половината от годините в сравнение с времето, когато бе умрял.

Пристигнах в тази голяма стая без проблем. За моя изненада тя не бе празна. Двама нормално изглеждащи мъже в костюми стояха около една маса в обичаен разговор. Доближих ги внимателно.

— Извинете, бихте ли ми дали някаква информация за Дик Гордън?

Те се обърнаха и се втренчиха в мен с широко отворени очи. После по-високият заговори.

— Съжалявам, но не ви очаквахме. Имате ли нужда да поседнете? Изморен ли сте?

— Не, добре съм. Само искам...

— Чакай малко, Джордж — прекъсна ме вторият. — Този е различен. Погледни!

Те започнаха да ме изучават напрегнато. Джордж поклати глава.

— Ти все още имаш живо физическо тяло? Забавих отговора си.

— Да, да, имам. Но...

— Чудесно! — Джордж ме доближи, сграбчи ръката ми и я раздруса енергично.

— Чувал съм за хора като теб, но ти си първият, когото срещам!

— Какво ще кажеш, Фред?

— Ама... какво точно е това място? Отговори Фред.

— Това е място, където идват определени хора, когато умрат. Понякога с известна помощ. Повечето не знаят, че то съществува.

— Какви хора?

— Медицински работници. Лекари, хирурзи и така нататък.

— Защо идват тук?

— Да се успокоят след голямата промяна — обясни Джордж.

— Те особено се нуждаят от това, защото са били твърде заети да пазят живота на пациентите си. Но се възстановяват бързо в позната среда. Огледай се.

Стана ми ясно, че това е един типично лекарски кабинет — чакалня със столове и маси за кафе и натрупани стари списания. През стъклената стена можех да видя бюрото на сестрата и шкафовете с картотеката. През отворена врата можеше да се види вътрешен кабинет с бюро и столове, а в далечната му страна зърнах стая с маса за изследване, таблица и друго оборудване.

Обърнах се към двамата мъже.

— Кой събра всичко това? Вие ли?

— Не знаем — отговори Фред. — То си бе тук, когато дойдохме. Това е предмет, създаден просто да помага на медицинския разум да се адаптира към промяната. Толкова е познато. Затова върши работа.

— Вие единствените ли сте тук?

— Има най-малко неколкостотин, точно в приемната област. Те са онези, които стоят и помагат. Те идват и си отиват през цялото време.

— Ти как дойде тук?

— Ами седях си в Парка, а Фред дойде и седна при мен, и тогава... Какво има? Добре ли си?

Той трябва да е видял шока, изписан на лицето ми, докато вълната от спомени нахлуваше в мен. Паркът! Преди години бях пристигнал в Парка. Но как и защо стигнах там, не можех да си спомня. Имаше група за посрещане от десет или дванадесет мъже и жени, които ме поздравиха топло и обясниха къде съм. Бе място за успокоение след травмата от физическата смърт — една попътна гара за отпускане и решаване какво точно да се прави после. Паркът!

Накрая успях да проговоря.

— Добре съм. Кажете ми... къде е Паркът?

Фред отговори. Лицето му беше меко, докато ми говореше.

— Това търсиш, нали?

— Не знам. Но мисля, че е това.

Той посочи с ръка към вратата зад гърба си.

— Просто излез навън, обърни се наляво и следвай пътя през гората. Не е далече. Бях дълбоко благодарен.

— Благодаря, благодаря и на двама ви. Може да ви срещна, дори и да не съм лекар.

Джордж ме потупа по рамото.

— Върни се, когато имаш възможност. Ако откриеш самотен лекар, доведи го и него тук.

Излязох, обърнах се наляво и, разбира се, там имаше гора с високи дървета, повечето от тях ми бяха познати. Пътеката водеше през отвор л аз я последвах. Въпреки че ми се искаше да бързам, продължих да ходя. Усещането на листа и трева под стъпалата ми бе твърде приятно. Краката ми бяха голи!

Докато вървах, нежен бриз докосваше главата и гърдите ми. Можех да чувствам! Точно както и голите ми крака, можех да усещам! Минавах покрай тополи, дъбове, явори, лешници, борове и кедри, дори неуместната в случая палма, а и дървета, които никога не съм знаел, че съществуват. Можех да усещам миризми!

И птичките — около половината никога преди не съм познавал! Те пееха, чуруликаха, цвъртяха, прелитаха от дърво на дърво и се люшкаха над пътеката. Бяха стотици. Можех и да чувам!

Вървах бавно, в захлас. Ръката ми, да, физическата ми ръка отново се протегна и откъсна едно листо от ниския клон на кленово дърво. Усещах го живо и гъвкаво. Сложих го в устата си и започнах да го дъвча. Беше влажно и имаше досущ същия вкус като на кленовите листа от детството ми.

Изведнъж разбрах какво се бе случило й какво вероятно продължаваше да става. Това бе създание на човека! Много от онези, които бяха минали по тази пътека, бяха създали и добавяли техните любими птички или дървета в гората. Те бяха живи създания, сътворени от хора! Те не следваха стандартния възпроизводствен модел от Системата за Живот на Земята, който в действителност не бе сътворен от човека, а бе идея и план на Някой Друг.

И всичко, останало зад мен в моето търсене, бе същото — произведение на човешкото разумно съзнание: медицинското убежище, такелажът на Агню, стаята за възстановяване на баща ми и колибата на Чарли на морския бряг. Спомням сидори, че Чарли бе показал как го е направил!

Всичко е творение на човека! Основното! Знаех за съществуването на нашия Създател, но дали всеки от нас е наистина

създател от същия тип? Дали моята Личностна Същност, която приех така обичайно, бе микроскопично копие или разклонение на Оригиналa? Докъде можем да приемем тази само частично изразена идея?

Сякаш за да потвърди тази част от реалността, голям жълт папагал кацна на рамото ми, зацвърча и пусна в ръката ми бяла капка, докато си тръгваше. Засмях се, докато пробвах горещото вещество между палеца и показалеца си. Със сигурност бе истинско!

Вървах и продължавах да се чудя колко ли много създадени от човека приятели-животни има в гората, когато стигнах до един завой и гората свърши.

Пред мен бе Паркът.

Бе съшият като онзи, който бях посетил преди много години, Ъ просторни алеи, храсти, цветя и лехи, разноцветни морави, слоеве с величествени дървета, малки поточета и фонтани и горещо слънце отгоре, между малки кълбести облачета Паркът се простираше върху леко хълмист терен, докдето стигаше погледът. Докато слизах по стръмното към най-близката пейка, размишлявах какъв човешки разум или група от хора са сътворили всичко това. Бе великолепно творение за скромен човек. Въпреки че знаех, че това е начинът, по който се е появило. Но не бях мислил за такива неща при предишното ми посещение преди много години. Сега аз помнех — аз знаех — защо то бе тук.

Щом приближих, от пейката стана една жена. Бе среден ръст, стройна, с големи кафяви очи и тъмно кестенява, леко къдрава коса, впускаща се до раменете ѝ. Лицето ѝ бе гладко и с лек загар, с черти сякаш докоснати от Ориента, Близкия Изток и Европа. Носеше тъмни памучни панталони и дълъг жакет. Възрастта ѝ можеше да бъде някъде между тридесет и пет и петдесет. Познавах я — бях я срещал някъде преди.

Тя се засмя и протегна ръка.

— Дойде накрая! Добре дошъл, Ашанийн.

Ашанийн — името ми, припомнено от друг мой живот. Това ми каза твърде много за нея. Взех ръката ѝ, която бе достатъчно истинска, за да я почувствам. Тя ме заведе към пейката и седнахме. Други хора обикаляха наоколо. Всички бяха възрастни, облечени в разнообразни дрехи: Някои любопитно поглеждаха към нас... чудех се защо, докато

не разбрах, че имаше доста неуловима разлика между моето идване и тяхното, която те можеха да усетят. Улових погледа на жената и тя отново се усмихна. Обзе ме полуспомен.

— Жакетът, който носиш...

— Носех го и последния път, когато ти беше тук. Помислих, че може да ти помогне да си спомниш.

Кимнах, но паметта ми бе празна. Тя бе между дузината хора, които срещнах последния път, и бях сигурен за това.

Погледнах я и видях, че тя се Смее. Дали можеше да чете мислите ми?

— Да, разбира се, мога. И ти можеш да четеш моите. — Коя си ти?

— Аз съм само куриерът. Трябва да ти кажа, че ти можеш по всякакъв начин да водиш хора тук при нас, онези, които отскоро са физически мъртви. Ние ще се погрижим за тях. Затова сме тук. А ти можеш да учиш и други да го правят.

— Как бих могъл да преподавам нещо, което би изглеждало толкова странно?

— Сигурни сме, че можеш. Много от тях вероятно го правят сега. Всичко, което трябва да правиш, е да им помагаш да си спомнят. Това е напълно обективен начин за премахване на страха от физическата смърт.

— И да им дам да разберат, че наистина преживяват процеса на умирање.

— Точно така.

— Това също би им помогнало да разберат, че имат много възможности за избор.

— Те са много, дори и да не си го проумял, Ашанийн. И ли може би предпочиташ да те наричаме Робърт?

— Робърт или Боб, моля. Физическите ми приятели ме наричат Боб. Името Ашанийн може и да ги затрудни.

— Някои може и да те познават със старото ти име.

— Започвам да го усещам. А аз се опитвам да си спомня твоето име. Ти си... съпругата на... Айлиън, да, Айлиън!

— Приятелка е по-добрата дума.

— Ти си... Невис.

— Добре.

— Сега ми е необходима малко помощ. Местата, които съм посещавал и където бяха моите приятели, те са просто продължение на това тук, нали?

Така е. Но ако те притежават силна вяра, те ще последват тази заповед и ще отидат там, където вярата ги води. Ще има други от същата вяра, които чакат, за да им помогнат. Остави ги да си отидат и нека бъдат сами. Те принадлежат на тяхното там.

— Но всичко това... нали не е просто друга вяра? Невис се разсмя.

— Не в обикновения смисъл. Не участват религии, само преживявания. Тук планът е просто да се предостави позната обстановка за облекчение на тъгата.

— Тогава това място...?

— То е творение, което е тук и ще бъде тук, независимо от твоите убеждения. Няма да изчезне, ако ти не вярваш, че съществува.

— Кой го е направил?

— Човешка цивилизация преди много хилядолетия. Те са си отишли отдавна. Нуждаеш ли се да научиш нещо повече?

— А какво става с онези, които просто желаят или се нуждаят да се върнат към това, което нарекох тяхното Аз-Там? Сигурен съм, че разбираш какво искам да кажа.

— Разбирам. Това е посоката на повечето, които тръгват оттук.

— Значи, когато ние водим хора тук, вие ги успокоявате и им давате възможност да решат какво искат да правят после.

— Така е. Ние им показваме какви възможности има. Паркът е само стартовото място. Ти ще бъдеш удивен, когато видиш всичките малки индивидуални места, които жителите са създали.

— Има ли правила?

— Само едно. Да не се налага волята на един над друг.

— Благодаря ти за помощта. Имам още много работа, както изглежда.

— Ще разбереш, че е по-лесно, отколкото си мислиш, Боб.

— Това познание... за тук, за мястото, където се отива след смъртта... където да срещнеш... това познание преди събитието... то дава абсолютна свобода!

— Наистина. Виждам, че получаваш сигнал да се връщаш.

— Да... Има още толкова много да уча тук... Но трябва да тръгвам. Имам още един въпрос...

— Няма нужда да питаш. Съзидателните процеси, чиито резултати ти видя, са вече познати на нас, хората. Й баща ти сам си построи собствената стая.

— Нямаше нужда да питам. Та на сен!

— Ти си спомни! Фразата за сбогом отпреди стотици хиляди години. Та на сен!

Връщането бе лесно и безпроблемно. Аз наистина имах още твърде много да върша!

18. НОВАТА ПОСОКА

Сега, когато знаех вече какво трябва още да се направи, възникна един нов въпрос. Как можех да организирам всичко това, което бях преживял, в такава форма, че то да може да бъде абсорбирало и вкарано в действие от други? Не само това: Как можеше тези преживявания, които за мен се бяха проточили с години, да бъдат съгъстени в рамките на времето така, че другите да ги намерят практически-приложими и подходящи? Това не бе процес, който можеше да се приложи чрез пробване и грешка. Онова, с което в кратки срокове трябваше да се справям, бе буквално въпрос на живот и смърт. Още от първия път трябваше да бъде колкото се може по-правилно. А събития в собствения ми живот ми казваха, че разполагах със съвсем малко време.

Но аз бях късметлия или вероятно това не бе добър късмет в изпълнение или завършване на план, започнат преди повече от три десетилетия, когато ние за първи път започнахме изследване на човешкото съзнание. Защото имах на разположение всички ресурси на нашия Институт, който в продължение на много години доказваше, че бе възможно индивидите да бъдат доведени точно до тази междинна точка между физическия живот и смърт, и помогна на някои от тях най-малкото да погледнат отгъдък. Без съмнение бе доказано, че нашите процедури бяха безопасни и нашите участници имаха огромна полза: Лявото ми полукълбо ми каза, че бяха необходими две неща. Първото бе изследване на честотите на мозъчните вълни, преобразувани в сигнал, което ще позволи на отделните разумни създания безопасно да пътешестват извън междинната точка и да се връщат, когато задачата е изпълнена. Второто бе програма, която да е подходяща и ефективна за огромно разнообразие от хора, които биха били привлечени от възможността да служат на онези, които повече не са във физическо съществуване. И така започнах работа с най-близките ми колеги. Най-простото нещо бе да се намери заглавие на програмата: Лайфлайн^[1].

Първата програма Лайфлайн се състоя в Института през седмицата след 22 юни 1991 година. През следващите четиринадесет месеца около двеста души участваха в шестдневния курс за подготовка. Между онези, които го посетиха, бяха лекари, психолози, инженери, изследователи, бизнесмени, психиатри, писатели, адвокати, преподаватели, терапевти, музиканти и художници. Всички бяха участвали поне в една от предишните програми на Института, тъй като това бе предварително условие за посещение на Лайфлайн. Отделно от това те представляваха твърде разнообразни обществени среди, интереси, начини на живот и предишна опитност при изследване на съзнанието. Въпреки това в края на всяка програма почти всички засвидетелстваха своята способност да посещават Центъра за Приемане — Парка, а много от тях твърдяха също, че сега вече знаят със сигурност, че ще надживеят физическата смърт.

Аз, разбира се, бях изненадан. Явно бе, че процесът може да бъде научаван. След първата сесия реших, че докладваният феномен може да се окаже уникален само и единствено точно за тази група. И разказите от втората група също биха могли да бъдат съвпадение. При третата група вече наистина започна да изглежда, че процесът е жизнеспособен. След десет сесии вече не виждах как би могло да има някакво съмнение. Ние успяхме да осъществим с онова, което се бяхме заели да направим.

мо от каквато и да е специфична вяра, носена от индивидуалния участник, и да внедри познание чрез директно преживяване. Тази система е „Знание“ и не служи за отрицание на каквито и да е настоящи убеждения, с вероятното изключение на nihilизма. Програмата има определени цели. Те са:

- да премахне всички страхове, свързани с процеса на [???
- да установи близост с различни състояния на съзнанието, докато тези състояния станат познания, вместо убеждения;
- да създаде непрекъснато общуване и отношения с други Човешки разуми, които са активни в други състояния на съзнанието;
- да обедини това придобито познание едновременно на съзнателно и на несъзнателно ниво във; физическия живот, мисли, действия и работа;
- да подсигури при прекратяването на съществуването на физическия живот по каквито и да е причини такива условия, че

образованите човешки разумни създания да се преместят без прекъсване към други форми на съществуване. Способите за постигане на тези цели бяха чрез развитие и разширяване на методите и техниките, които бяха разработени и усъвършенствани в Института в продължение на много години. Един от отличителните белези на тези методи и техники е използването на термина „Фокус левъл“^[2] за индикиране и разпознаване по подходящ и лесен начин на определено състояние на съзнанието. Досега програмите бяха водили-участниците през Фокус 3 (синхронизация на разум — мозък), Фокус 10 (съзнание — будно и нащрек, тяло — спящо), Фокус 12 (състояние на разширено познание), Фокус 15 (състояние на безвремие), Фокус 21 (граничният ръб на време-пространството, където е възможно да се установи контакт с други енергийни системи). Сега, в инте-рес на целта на програмата — да се служи на онези, които са умрели, — бе необходимо да се рискува по-нататък.

За да помогнем на нашите участници, имахме нужда да идентифицираме по подобен начин и онези състояния извън 21, до които те ще бъдат доведени и където те ще имат възможност да действат спокойно и обективно. Ние извършихме това, както следва:

Фокус 22. Където хора, все още във физическо съществуване, имат само частично съзнание. В това състояние щяха да бъдат хората, страдащи от делириум, от химическа зависимост или алкохолизъм, или от малоумие. Това ниво щеше да включва също и пациенти под наркоза и страдащи от деменция (сънна болест). Преживяванията тук можеха да се запомнят като сънища или халюцинации.

Фокус 23. Ниво, обитавано от онези, които наскоро са напуснали физическото съществуване, но които или не са могли да разпознаят и приемат това, или не са способни да се освободят от своите връзки със Системата за Живот на Земята. Това ниво включва хора от всички времена. Фокус 24–26. Те покриват териториите на системите от убеждения, населени от нефизически хора от всички периоди и области, които са приели и са се съгласили с различни предварителни условия и теории. Те включват религиозни и философски убеждения, които проповядват някаква форма на съществуване след смъртта.

Фокус 27. Това е областта на това, което можем да наречем Център за приемане или Парк. Това е изкуствен синтез, създаден от човешките мозъци, пътна гара, планирана да премахне травмата и

шока от преминаването във физическата действителност. Той приема формата на разнообразни земни обстановки, с цел да бъде приемлив за огромното количество от най-различни новодошли.

Фокус 28. Извън не само от време-пространството, но и от човешката мисъл. Заселването на 28 или по-нататък ограничава всякакво връщане към физическото човешко тяло.

Онези, които са обучени по системата Лайфлайн, стават познати и се чувстват удобно при тези различни състояния. Всеки индивид бива поканен да създаде свое собствено и специално място в рамките на Фокус 27, място, където той може да се върне по желание. Формите, които тези места приемат, са толкова разнообразни и уникални, колкото и самите участници, вариращи например от дървени колиби до спокойни ручейчета, или гъсти гори, острови в Южно море, кристални палати, или тълчета на нечие сърце. Връщането към нечие място на Фокус 27 се улеснява чрез употребата на разпознавателен звуков код, лично избран символ или изображение, които индивидът създава и вгражда. То действа като резонантно работно устройство, което води индивида обратно.

След като веднъж участниците се запознаят с обхвата на фокусните нива, те биват обучени как да помагат на онези, които вече не са във физическо съществуване и се нуждаят от помощ. Те постепенно се настройват към фазата на Фокус 27 и там вече могат да поискат помощ и ръководене за себе си. После се връщат към фокус 23, понякога придружени от водач или помощник, където биха могли да бъдат привлечени от ситуация, в която е необходима тяхната помощ, с цел някой друг да се придвижи по-нататък. Има вероятност този някой да откаже да възприеме факта на неговата или нейната смърт, иди пък да не желае да си отиде, което се дължи на възприетата изгода от продължаването да бъде присъединен към физическото. Участниците търсят връзката с такива индивиди, окуражавайки ги да се освободят и да се движат по-нататък. Ако тази подкрепа е успешна, както често е, двамата, вероятно придружени от водач, се придвижват заедно към фокус 27. По пътя някои индивиди се изплъзват към териториите на Системата от убеждения на фокус 24–26, където ще бъдат посрещнати от онези, които имат същата вяра и надежда като тяхната. Други ще продължат към Центъра за приемане на Фокус 27, където евентуално може да бъдат поздравени от своите любими, които вече не са във

физическо съществуване. Тук те-имат възможността да бъдат посъветвани по отношение на следващата стъпка, която трябва да предприемат по пътя на развитието.

В съответствие с тази следваща стъпка съществуват няколко възможности за новопристигналите, а между тях са и следващите:

- обединение с любими, които преди това са извършили прехода;

- общуване с онези, които все още са живи във физическото състояние;

- подновяване на контакт и връщане към Първичната Същност (тяхното Аз-Там);

- връщане към преживяване на друг човешки земен живот;

- среща и обсъждане с онези, които са от същата вяра, което би могло да включва тръгване към тази територия на Системата от убеждения;

- временно възприемане ролята на „спасяване“;

- възприемане на дейност от физическия живот в други форми (нечовешки) и на други места (където и да е във вселената);

- участие в обучения и изследвания на други фази от Целостта на Съзнанието.

Когато решението е взето, индивидът е свободен да поеме по избрания път.

споменът, Участниците в програмата Лайфлайн са подтиквани да търсят колкото е възможно повече информация от обектите на тяхното освобождаване. Това означава личностни подробности като име, възраст, адрес, щат или държава на произхода, дата и причина за смъртта (пътно произшествие, болест, природно бедствие, война и т.н.), професия и други подробности, които биха били подходящи. Сбогуването най-общо е несловесно и често се осъществява по методана РОУТ — кълбо от мисли.

Щом получената информация е достатъчно пълна, тя се препраща поткъсно на Изследователския отдел „Лайф-лайн“, който започва процес на доказване или валидиране в движение. В повечето случаи досега не се оказва възможно да се получи достатъчно такава информация, така че усилието да има смисъл. Този тип формално разпитване често е неподходящ при условията на освобождаването. Но в малко от случаите се получи достатъчно информация, за да се

извърши сигурно доказателство: личност със същото име, възраст и на същото място бе починала по този начин и по това време. За повечето участници това нямаше значение — те бяха така убедени в истинността на процеса, че не се интересуваха от този вид проверка. Въпреки всичко Институтът чувстваше, че това е важно да стане, независимо че след като вече двадесет или тридесет случая бяха потвърдени, целта за търсене на повече сякаш вече изглеждаше незначителна.

Понякога участниците правеха връзка на фокус 23 с някого, когото те разпознаваха — роднина или приятел, починал наскоро, който от своя страна също ги познаваше. Когато това се случеше, имаше забележителна разликата в „усещането“ за разпознаване — нещо като разликата между ходене в стая с непознати и влизане в помещение, където някой приятно е изненадан да срещне сестра или брат. Разпознаването е мигновено и се получава повишаване на енергията в обмяната. Най-често участниците попадат на някого, когото никога преди не са виждали. Може да е някой от различна цивилизация или епоха във времето, на всякаква възраст, с всякакъв цвят или вяра.

Онова, което изненадва повечето участници, все пак е, че докато са ангажирани с тяхната мисия, те откриват, че по същото време освобождават загубени части от самите себе си. Те могат да се изявят като техни същности от из-минал живот, които са останали на Фокус 23. Откриват се и някои, които са се устроили в териториите на Системата от убеждения на Фокус 24–26, но са започнали чрез постепенно съмнение по отношение на убежденията, притежавани някога от тях, да „изпадат през пукнатините“, където ги има, точно на тази система. Други може да се появят като фрагменти от сегашни житейски личности, аспекти, които внезапно са изчезнали или са били откъснати от Личностната Същност. Например личности на деца, които са изчезнали вследствие на физическа травма или болка, или са били емоционално малтретирани в техните семейства и сега търсят да бъдат обединени.

Ръководството, което може да бъде изискано на Фокус 27, се проявява според участниците в най-различни форми. Може да се изяви външно или да се усети вътрешно. Може да бъде постоянно през всичките преживявания или да се променя от време на време. Записите

включват споменаване на „светеща бяла форма“, индивид, наречен „Сам“, закачулена фигура, която се разкрива като известна филмова звезда, малко кученце — синьо на цвят, човешка ръка, гласове, които казват: „Ние сме тук.“ Някои участници не разглеждат ръководенето като нещо отделна от самите тях при всеки случай. „Ръководството и аз — ние сме едно“ — докладва един от тях.

На това място трябва да изясня, че голям брой приемат прехода си без трудности и не могат да бъдат открити на Фокус 28. Тук са включени и онези, които предварително са се подготвили или са били подготвени от други, така че те не могат лесно да прережат връзките си със Системата за Живот на Земята, както и онези, които са силно окуражени от своите убеждения. Те преминават покрай Фокус 23 на собствен ход, към Фокус 24–26,27 и понататък.

Обитателите на Фокус 23 варират точно както човечеството. Оставяйки настрана онези, които са познати на своите „освободители“, за тях се докладва, че произхождат от всяка точка на света. Малцина са „чакали“ два или три века, а някои и повече, но по-голямата част са починали наскоро, през последните двадесет — тридесет години. Много от тях са жертва на нещастни случаи, природни бедствия или такива, причинени от човека, а доста честа е и внезапната смърт. Мнозинството желаят и са готови да напуснат, въпреки че някои показват привързаност към любими хора — роднини и приятели, и отказват да тръгнат, докато не бъдат обединени или подсигурени.

Описания от участници за онези, с които са се срещнали, включват и споменаване на няколко деца, убити при пътни произшествия, четиридесет и пет годишен мъж, задавен от храна, пианист от Прага, починал от СПИН, майка и две деца от Камбоджа, които стъпили върху мина, бебета от нигерийската провинция Биафра, починали от недохранване, войник, убит през войната в Персийския залив, новородено бебе от Милуоки и тийнейджърка, загинала от свръх-доза наркотици. В някои случаи бе събирана по-подробна информация. Един от участниците срещнал жена, родена на 22.03.1922 година, починала в Отдън, щата Юта, на 15-март 1972 година, която е съобщила своето име, това на съпруга си и имената на трите си деца. Друг пример е пианистът от Прага, който вече бе споменат. Той разкрил името и възрастта си — двадесет и осем години, живеел с родителите си, учил в Парижката консерватория и умрял в болница. В

трети случай става дума за петдесет и седем годишна графична дизайнерка (казала е името си), която умряла през декември 1991 г. от сърдечен разрыв по време на байпасна операция в болницата в Скотсдейл, Аризона.

По време на освободителния процес участниците не изпитват чувство на страх и най-общо не са докоснати от чувства. Изключения от това правило могат да се получат, кога-то бъде осъществен контакт с роднина или любим, или когато участниците разберат, че това е изгубена част от самите т тях. Следващата извадка от един запис илюстрира това:

„По време на преживяване открих малко момче на три години в езеро от светлина на Фокус 23. Нямахте други видими хора, освен това малко момче. Почувствах такова силно чувство, страдание и болка при вида на това малко дете. Когато отидох да го вдигна, моят водач каза, че всички чувства са ненужни. След като ръководителят и аз извадихме детето, почувствах усещане на завършеност и на някакво ниво, чувство на завръщане у дома, сякаш някаква друга част от мен бе оставена в покой. След като детето бе извадено от онези, които щяха да «извършат процеса» с него, аз знаех, че за него ще се погрижат и че всичко бе абсолютно цакто трябваше да бъде. След записаното преживяване усетих, че наистина нещата заставаха на местата си. Аз бавно се превръщам в своята цялост.“

(Джон А. Байлър, Вирджиния Бийч)

Често се случва чувствата да избликнат, когато участниците се връщат към нормално съзнание в края на преживяването. Може да се получи закъснел отклик на шока от срещата с любимия, за когото сте мислили, че никога повече няма да го видите, или тъгата и отчаянието на някой от онези от Фокус 23. Но колкото повече свиквате с процеса, толкова по-естествен ви изглежда той. Става някак приемливо, че това малко дете е убито по време на пътно произшествие или че тази майка е умряла, оставяйки две беззащитни дечица. Записите съдържат

твърде малко примери на тъга или трагедия. На Фокус 27 всичко ще бъде такова, каквото трябва да е, и единственото чувство е любовта.

Както вече споменах преди, онези, които са се сблъскали с нещастни случаи или болести, довели ги до недъгавост, които са били ранени или са останали безпомощни по някаква причина, се възстановяват на Фокус 27. Един от записите се отнася за мъж, на чиято майка по време на бременността е било предписано лекарството талидомид, а той се родил само със зачатъци на крака. Живял е близо тридесет и пет години — той бе англичанин, а лекарството е въведено в Англия през 1958 година. На Фокус 23 той все още бе деформиран. На 27 той бе посрещнат от майка си и бе цял ден в добра форма, какъвто никога през физическия си живот не е бил.

Не всички, които биват извеждани от Фокус 23, присигат на 27, или поне това не става веднага. Някои отиват в териториите на Системата от убеждения, а други просто изчезват. Вероятно те откриват, че връзките им със Земята все още не са прекъснати или че още не са достигнали пълно приемане на своето състояние. Един от участниците описва срещата си с момиче, умряло при раждане на детето си. Тя му предала, че бебето ѝ също е умряло и тя трябва да остане, за да се грижи за него. Друг случай се отнася за африканско момче на девет години, което умряло от глад в пустинята през октомври 1990 г. То не би напуснало Фокус 23, докато не открие своите трима по-малки братя и двегодишната си сестра, умрели преди него. В шжои случаи участникът може да се върне и да открие някой упорит пътник, който при втория опит с по-голямо желание се оставя да бъде воден, въпреки че това се случва рядко.

Онова, което не можем да предвидим все пак, е как участниците от своя страна биха реагирали на преживяването Лайфлайн. Ние чувстваме, че едва ли ще се получат някакви неблагоприятни последици, особено след-като всички участници бяха придобила достатъчно опит и компетентност при използване методите на Института, посещавайки един или обикновено повече курсове преди. Как те наистина реагираха най-добре е казано с техните собствени думи.

„Така представената програма бе отлична за мен, защото бях воден, за да си дам сметка колко ограничаващи са системите от убеждения и колко затворени сме ние в тях, най-вече без нашето

предварително съзнателно по-знание. Това бе седмица на растеж и разширяване за мен в много области. Става очевидно твърде тънката фаза? между онова, което ние знаем като реалност сега и тук, и онова там. Животът като цяло започна да поема в различна посока.“ (М. Д. Рой, Вашингтон)

„Най-важното нещо, което научих от Лайфлайн, бе осъзнаването, че виждам някои свои страни у други, а приемането на последващото прегръщане на тези аспекти, едновременно положителни и отрицателни, е процесът на освобождаване за мен. Усещам, че по този начин става обединение на моята цялост.“ (М. Р., Мейн)

„Най-важното: преживяната обективна реалност на въображаемото царство, за което «варвах», че бе само една метафора за лична употреба при нужда от интерпретация. Няколкото освобождения бяха така неочаквани и осезаеми, че причиниха отваряне чрез преживяване (аз винаги мислех и се държах, сякаш те бяха истински) към други реалности. Понеже това се случи в контекста на довеждането на майка ми на 27 и прерязването на приличните на була връзки към нейните и моите системи от убеждения, то бе чудесно облекчение и ми даде добро познание за паралелни начини на действие на паралелни съзнания. Нещата около смъртта и след нея сега вече са съвсем приемливи.“ (С. Б. П., Ню Йорк).

„Аз научих, че «облекчаване и освобождаване» не е нужно, за да помагаме на други, а по-точно за да служим на самите себе си, като по този начин го правим също и за другите.“ (К. Л., Албъркърк)

„Никога преди не бях чувствал, че преживявам смъртта на майка си. Тази седмица бе наистина освобождаваща — за мен от емоциите, обграждащи тази загуба, и вярвам, че майка ми също е била освободена.“ (С. К., Аляска)

„Една частица от мен сега съществува на фокус 27. В съзнанието ми повече няма въпрос къде ще отида, когато умра, и какво ще правя през остатъка от живота си.“ (Бил Оукс, Орегон)

„Другата част, такава, каквато бе, не трябва да се усеща като чужда, мистериозно място извън представите, защото то е само пренастройваш към друга фаза. Промяна на възприятието заедно с неуловимо познание на всичко, което е нужно.“ (Е. А., Каролина)

„Имам нова представа, че наистина представлявам част от едно цяло.“ (К. С. К., Франция)

„Научих, че можем да бъдем от полза извън тази действителност, използвайки материалните си способности.“ (К. С. К, Севиля, Испания)

Един от участниците много ясно е изразил как е възприел преживяването, макар че през седмицата не е освободил някой от „другите“ от Фокус 23.

„Вероятно защото вярвам, че сам не можеш да предоставиш значително ръководство, без да си уравновесен и цялостен, аз разглеждах този Лайфлайн процес на освобождаване като обединителен за различните аспекти на Цялостната ми Същност, до която по една или друга причина нямах съзнателен достъп. Тези аспекти ще включват минали животи или просто мощни емоционални мисловни форми, които държат блокирана част от енергията ми и ограничават познанието ми. Определянето на трите нива след фокус 21 бе съвсем подходящо за това приложение, където Фокус 22 и 23 бяха отражение на всякакъв вид бъркотия, Фокус 24 и 25 — извор на вярата или дезинформацията, на които се базира срамът, а после Фокус 27 предоставя чистата и ясна светлина на същността на всеки. Отивайки първоначално на Фокус 27 и възвръщайки си моята собствена светлина, аз бях по-способен отпреди да се обърна с лице към собствената си тъмнина. Усетих ново чувство на завършеност, мир и хармония. И може би следващия път ще резонирам в задоволителен баланс, за да помогна на останалите, които са се загубили из хаотичните мисловни форми и тъмнината.“ (Джк. Тейлър, Ню Джърси)

Институтът притежава нарастваща картотека от участници и техните описания на освободителните им преживявания. Те не се ограничават само със случаи по време на програмите. Мнозина откриват, че като се върнат по домовете си, са способни да продължат процеса, обикновено по време на сън. А има и някои, които са се включили в процеса преди да се присъединят към програмата. И сигурно има много други, които също са участвали, но не си спомнят. Тези описания представляват една чудесна колекция, в голямата си част трогателна и мъчителна. Извън контекста на програмата много от описанията сякаш се простират до царството на фантазията. Но не е

възможно някой насила да бъде убеден, че събитията, който е преживял, са нещо друго, освен пълна истина.

Следващата извадка от картотеките е от един участник в най-ранните програми:

„Хванах моя помощник от Фокус 27 и отидох на 23, за да чакам. Точно когато бях готов да се откажа и вече се съмнявах, че ще срещна някого, една дребна ирландска дама ме погледна и каза: «Чакай... чакай! Не си отивай обратно без мен!» Тя мигновено скочи във водилото ми (двойно пирамидален смарагд) и не спря да говори през целия път до 27. Когато пристигнахме и влязохме в Парка, тя ми каза името си — Елизабет МакГауън (или МакКауън). Тя добре знаеше, че физическият ѝ живот е свършил и ме бе чакала, за да я заведе при съпруга ѝ и дъщеря ѝ, които вече бяха пристигнали на 27, за да я посрещнат. Тя каза, че е от Каунти Корк и ме поправи, когато го-нарекох Корк Каунти. Смъртта ѝ настъпила през 1919 година, когато била шивачка. Мъжът ѝ се казвал Ричард, а дъщеря ѝ, която бе около тридесетгодишна, бе Ейми. Преди да успея да открия нещо повече, те всички изчезнаха.

Тъкмо се чудех какво да предприема после и ето че се появи баща ми. Това бе неочаквано и много емоционално за мен, тъй като аз и той не бяхме разрешили много неща помежду си, когато той умря през 1985 година. Той преживя осем години в тежко пиянство след смъртта на майка ми, Опитвах се да го подкрепям, доколкото ми бе възможно, в продължение на пет години, но разбрах, че той ще ме унищожси. Не поддържах връзка с него през последните три години от живота му.

Когато той се появи, бях облян от вълна от емоции. Най-силна бе любовта, вината, мъката, че не можях да бъда с него. Въпреки това той ми даде дар. Когато попитах дали можем да останем заедно, той отговори: «Обичам те, но ти трябва да помниш защо си дошъл тук и никога да не забравяш своя фокус.» В този момент Боб ми каза да напускаме 27. Тръгнах с много смесени чувства, но разбрах, че баща ми е дал опрощение, свобода и обич. Какво повече бих могъл да искам?» (Джим Греен, Арлингтън, Вирджиния)

Друго описание доказва възхитителна връзка между събития на Фокусите 23 и 27 и епизод от ранния живот на участника, когато той е лежал в болница.

„При моя първи опит за освобождаване срещнах малко момиче на Фокус 23, което беше на около единадесет години. Тя каза, че наскоро е умряла от левкемия в една болница в Оклахома. Обясних, че бях там, за да ѝ помогна при нейния преход към друго ниво. Изглеждатя ме разбра и ми повярва. Протегна ръцете си, за да ме докосне. Направих същото и щом се прегърнахме, усетих зашеметяващо чувство на любов, което изпълни цялото ми тяло. То бе чувство, което бях преживявал само в няколко прекрасни мига от живота си.

Скоро ние пътувахме, движехме се към Фокус 27. Когато отново я прегърнах и се сбогувах на 27, това усещане за любов се възвърна за няколко кратки мига.

Никога не проверих дали името и адресът, които тя ми даде, бяха истински. Преживяването бе действително и извънредно значимо. Скоро след това разбрах, че ми бе дадена възможността да завърша един епизод от живота, си, който бе останал неразрешен в продължение на дваде-сет и пет години. Той бе започнал, когато бях студент по медицина. Бях се сприятелил с едно малко момиче, болно от левкемия. То ту влизаше, ту излизаше от болницата в продължение на три години, когато я познавах.

В края на един много натоварен неделен следобед по време на педиатричния ми стаж пишех заповеди в графика, когато то дойде име попита дали може да си поговорим. Казах му, че в момента не мога, защото съм зает, но може би по-късно. Момичето се върна само в стаята си.

Но не можеше да ме дочака. Съвсем скоро след това една от сестрите дойде да ми каже, че малкото момиче е било намерено да лежи в леглото си в нейната стая. То бе мъртво. Ако ѝ бях отделил няколко мига, можех да ѝ помогна при прехода, който тя знаеше, че ѝ предстои.

Най-накрая, след двадесет и пет години, ми бе дадена друга възможност.“ (А. Л. Далсбърг, доктор по медицина, доктор по психология, Провидънс, Роуд Айлънд)

Следващото описание е взето от магнетофонен запис не по време на програмата Лайфлайн, а при лабораторна сесия.

„Нощ е и аз съм в лодка, приближаваща скалист бряг, може да е западният бряг на Ирландия или Корнуол. Скалите са високи и

изправени към небето, а водата се разбива по тях. Мога да бъда точно над лодката. Над главата ми има пукнатина или шахта в скалите. Тръгвам към нея — не съм уплашен. Стените са черни и влагата блести по тях. Тръгвам към тунел или тясна пещера... не аз съм в пещерата... има отразена светлина от скалите и мога да виждам... слизам надолу — има пролука на тавана над, мен... Ето го и малкото куче, което бях виждал преди...

Бях дошъл през един дълъг тесен тунел, толкова тесен, че не бе ясно как някой може да се промъкне през него тук. Сега ми се показва каквотозначи да имаш тежестцаскала върху гърдите си — не боли, но е като че огромен къс скала лежи върху мен. Показва ми се какво би преживял някой, ако миньорска шахта или нещо подобно се срути върху тях...

Бликва енергия, трябва да се отпусна... показва ми се какво значи да си уловен като в капан в едно затворено пространство, дълбоко в скално образувание... Усещането е, сякаш някой държи лявата ми ръка... може би има някой там, само ако можех да го стигна... Да, името му е Грегъри — той идва освободен от мястото, където е бил затрупан, дълбоко под лявата ми страна в скалите. Той се промъква, той е напълно освободен, за да излезе. Въобще не е мислел, че някой ще го намери... Той е на тридесет и една...

Усещам, че се катери нагоре по скалите, а приливът идва. Той намира отвора, както и аз го намерих, и тръгва надолу. Усещам, че понеже ми бе показан натискът на скалите — тежестта, вероятно е имало срутване на скали и той е бил затрупан.

Той все още държи ръката ми. Аз се мъча да разбера... Блек — това ли е презимето му? Той иска прегръдка — той е бил тук дълго време... от 1948...

Какво да правя? Да го заведа в Центъра? Но откъде да знам...? Концентрирам идеята за Центъра в съзнанието си, разширявам я. Той ще се чувства удобна там и ще се грижат за него-той разбира.

Сега той ме води. Знае къде да отиде. Казвам му, че го обичам и той е свободен да отиде... сегатой се отдалечава...

Заведен съм на по-приятно място... Странно е — когато помолих да ме движат, след като Грегъри напусна, аз улових страха, който той бе изпитал, когато влезе в пещерата... когато е умрял. Сякаш неговият страх се бе просмукал в скалите и когато той

напусна, страхът също си отиде. Усетих неговия полъх покрай мен, сякаш аз бях в неговото течение... Сега за мен е време да се връщам...“ (Джил Ръсъл, Кеймбридж, Англия)

---

[1] Лайфлайн е планирана да бъде ефикасна, независима. Буквално линия на живота; 2. Въжено, с което е свързан водолазът. (Бел. прев.) ↑

[2] Ниво на фокусиране. (Бел. прев.) ↑

19. ТАИМ АУТ^[1]

Болестта на съпругата ми Нанси за момента изглеждаше под контрол. Това, разбира се, ни принуди да поемем в друга посока, началото на близкото разбиране на ефекта от вероятно най-голямата Променлива, с която всяко човешко разумно съзнание трябва да се справи — преходът от физически живот към друга енергийна система, наречена от нас смърт. Учудващо бе, че аз ц бях преодолял толкова, непреднамерено.

Чудех се за сигнала, който може би бях донесъл обратно със себе си от моето изследване. Ако той е там, не мога да почувствам никакъв резултат. Дали хилядите човешки обединения от Аз-Там, обвързани с нашия пласт, получават Сигнал? Сигурен съм, че някое от собствените ми „ТО“ ще знае. Най-малкото ще бъде приятно да играя ролята на ИНСПЕС.

Въпреки че всичко това отиде на заден план.

НЕИЗПЯТА ПЕСЕН

Бе в края на часовете, определени за посещение в болницата. В стаята на Нанси аз коленичих и я целунах по челото.

— Спинка ли ти се?

— Ммммммммммм.

— Тази вечер изглеждаш по-добре.

— Ммммммммммм. Добре съм.

— Искаш ли по-късно да опиташ да се движиш?

— Към, към 27 ли?

— За начинаещи.

— Ммммммм. Да.

— Ще се видим по-късно.

— Обичам те.

— Обичам те!

Някъде около осем часа вечерта ни позвъниха спешно от болницата, а при леглото ѝ бяхме към девет. Преди това за мен бе крайно опустошително да я посещавам в болницата. По няколко причини.

Сега бе различно. Ръцете и дланите ѝ бяха отпуснати и студени и тя дишаше на пресекулки. Дълбоко вдишване, последвано от дълга пауза. Но изразът на немигащите ѝ очи ми го каза. Нанси вече не беше там. В дванадесет и петнадесет след полунощ тя спря да диша.

По-късно екипът на Лайфлайн разказа, че са я завели на 27, някъде между седем и половина и осем часа, и че там тя е в безопасност и са я приели топло. Това приблизително бе времето, когато в болницата са отбелязали началото на затрудненото ѝ дишане (медиците го наричат с термина „Шен-Стоукс“). После си дадох сметка, че това дишане ми бе познато. То бе същото, което бях чул от стареца, когато умираше в приюта за бедни „Сейнт Луис“, в миналото ми на скитащ тийнейджър. Същото дишане чух, когато любимата ми домашна котка Фасби умря от левкемия, докато лежеше в прегръдките ми, три дни преди Нанси да ни напусне.

Шокиран бях колко неподготвен съм всъщност. Най-голямата Променлива в живота ми, виждах я, докато се приближаваше, множество предзнаменования, с всичкия този опит зад гърба ми, а сега...

Стотици, не, хиляди я познаваха/познават, защото тя бе/е една светла личност, пълна с топлина и щастие. Нанси Пен Монро.

Тя произхожда от семейство във Вирджиния, в годините преди Американската революция. Предците ѝ са живели в земи, подарени им от краля на Англия. Възпитанието ѝ я е карало да води живот на южняшка лейди в най-грациозните му форми: винаги да мисли първо за другите, винаги да поздравява усмихнато, винаги да отказва да нарани другия под каквато и да е форма, винаги да дава от себе си. У нея никога нямаше/няма омраза към никого.

В действителност тя наистина бе/е съоснователката на Института „Монро“. Ако не бе тя, вероятно нямаше да съществува такава организация. Тя участваше във всички по-важни или второстепенни обсъждания и решения, дейности и дори изследвания. Така нейните мисли са разпръснати из всяко нещо, което Институтът е постигнал и представлява — програмите, записите, рекламата и със сигурност многото-приятели по целия свят.

Ние се познавахме от седем години, преди да се оженим и да живеем заедно двадесет и три. Дори и преди да се срещнем, Нанси бе имала широки интереси към паранормалното. Тя също е била учителка, преподавателка по пиано и музика, дизайнер по интериора, търговец на недвижимо имущество и отгледа четири деца. Тя бе започнала да пише два романа. Единият — съвременна версия за Скарлет О'Хара, а другият — история след физическата смърт „Градът, който не е дело на човешка ръка“. И двата останаха недовършени, въпреки че само трябваше да бъдат преписани на машина и редактирани. Тя нямаше време.

Не е възможно да си в Института и да не се сблъскаш с резултатите от нейните идеи. Още щом влезете, храстите и цветята около входната постройка за портиера са подбрани от нея. Самият интериор на сградата е нейна адаптация на проект, започнат от други. Щом се изкачите по хълма, високата редица от дървета вдясно е там, защото това е нейна идея. В самия Център всички дървета и алеи с храсти са подбрани и подредени от нея.

Вътре в трите сгради по-голямата част от онова, което виждате, е Нанси Пен Монро. Килимите, стените, покъщнината, масите и столовете, чиниите, сребърните прибори и чаши, дори и салфетките. В Източното крило на Центъра Столовата на Клуба бе/е изцяло последното от съзидателните ѝ усилия.

Затова сега главната сграда носи нейното име: Център „Нанси Пен“. Тя бе твърде скромна, за да го разреши преди това.

Къде е тя сега?

Нека разкажа накратко една дълга история. Когато разви рак на гърдата, Нанси възприе обикновения начин на лечение. Това означаваше операция за премахване на тумора и множество лимфни тумори, хемотерапия и облъчване. Всеки от тях забавяше процеса, но нищо повече.

Две нощи след като тя си тръгна, мислех, че достатъчно съм се успокоил, за да направя опит да я посетя. Което и направих. Резултатът бе емоционална експлозия, която включваше всеки съществуващ нюанс между двама души, които дълбоко се обичат. Всичко изведнъж и едновременно, без ограниченията на време и физическа материя. За мен бе голямо усилие да се върна обратно. За да се възстановя, ми бяха необходими цели дни.

Вторият опит след една седмица доведе до същия резултат. Просто бе твърде много, за да мога да се справя. Докато не научих повече. Трябваше да поставя екран, който прекъсва всякакъв вид нематериална дейност от моя страна. Никога повече Интерстейт връзки или контакти с приятели от тази област. Само моето Аз-Там. Започнах да се нося в посоката на Нанси, дори и в най-дълбок сън, затова бариерата трябваше да включва също и това състояние. По този начин почивката ми е твърде нарушена.

Сега вече имам ново предизвикателство, трябва да извърша огромно регулиране; Едно нещо не бях предвидил. Съвсем нова посока. Мога ли да живея в два свята по едно и също време? С Нанси на 27 и Тук е нашето самотно космат семейство — седем котки и две кучета — в самотен дом?

Не знам.

* * *

... Все пак друг глас от моето Аз-Там настоява:

След като се извърши преходът, само дълбоко пристрастените остават тясно свързани с физическия живот, от който току-що са си тръгнали, според твоите данни, а и на други. За повечето резонансът/интересът/обвързването започват да отшумяват почти веднага, при някои бавно, при други бързо. Но става. Всички твои данни показват това, освен за редките „духовни“ приложения. Дори и с твоето голямо Л, толкова обвързвйщо, колкото е.

Колко дълго твоята Дама „Сребърна кралица“ ще остане в или около фокус 27? Нито ти, нито ние знаем. Както всички останали тя е подложена на привлекателни свободи, за които единствено на теб от цялото човечество ти е известно. Но ти не можеш да живееш тук. Не в този момент. Ти трябва да довършиш твърде много неща. Спомни си за майка си и нейното виолончело! Тя те научи на нещо, без дори да подозира, че го прави.

И не забравяй: най-малкото поне знаеш, че твоята „Сребърна кралица“ ще бъде заедно с теб при твоето последно тръгване, когато ще премигнем за последен път, през тридесет и пети век.

Какво повече искаш?

---

[1] Термин от баскетбола, означаващ едноминутно прекъсване, взимано от треньора. В най-общ смисъл почивка. (Бел. прев.) ↑

20. ЗА ИНСТИТУТА „МОНРО“, ПРОГРАМИТЕ В НЕГО И НАУЧНИТЕ РАЗРАБОТКИ

Институтът „Монро“ води началото си от отдела за „Проучване и Развитие“ в семейно притежаваната корпорация, чиято специализация е била производството на радиопрограми. В средата на петдесетте бяхме започнали изследването на методи за ускорено изучаване по време на сън чрез използването на звукови модели. До 1968 година ние бяхме развили способности, чрез които звукът можеше да се използва не само за да поддържа съзнанието будно и концентрирано, но също и да предизвиква сън. И тогава едно откритие през същата година промени изцяло насока-та на проучването: определени модели на звука индуцира-ха особени състояния на съзнанието, които не са обичайно валидни за човешкия разум.

През 1971 година Институтът „Монро“ бе създаден от отдел „Проучване и Развитие“, като допълнение на изследователската дейност. През 1976 година Институтът бе поканен от организацията „Изейлън“, за да проведе демонс-трации по своята методология в град Бит Сър, Калифор-ния. Последваха и други изяви и бе създаден отдел „Образователен“ за развитието и администрирането на учебни програми. През 1979 година Институтът се премести в сегашните си помещения в подножието на планината Блу Ридж, Вирджиния. Тук бяха построени и оборудвани жилищен център (сега познат като Нанси Пен Център), изследователска лаборатория, зала за лекции, стаи за семинари. Те дават възможност за провеждането на уникалния учебен процес, който бе разработен. Всеки участник бива настанен в частен и личен „Чек юнит“ (Камера за цялостен контрол на околната среда), където става съответният учебен процес.

До 1993 година седем хиляди души са преминали през програмата за развитие, позната като „Гейтуей Воаяж“. Програми и лаборатории са били организирани и на различни места из

Съединените щати, както и в други страни по целия свят. На разположение са също и курсовете за обучение в домашни условия, като се използват учебни помагала и албуми от аудиокасети и компактдискове.

„ГЕИТУЕЙ ВОАЯЖ“

Тази шестдневна програма е постепенно възприемане на свързаните с човешкото съзнание методи за настройване във фаза. Целта първоначално е да се помогне на участника при освобождаването му от натрупаните страхове чрез самоизследването, както и изучаването на околната среда и превръщането на Непознатите в Познания. Щом това бъде постигнато, студентът е свободен сам да възбужда контролирани промени във фазата към други състояния на съзнанието и сред други нематериални енергийни системи.

С цел удобство и взаимно разбиране терминът „Фокус“ със съответен номер се използва за отбелязване на различните етапи или състояния на съзнанието, през които участниците преминават по време на учебния процес. Тези етапи са определени както следва:

Фокус 10. Първата стъпка в отделянето на човешкия разум-съзнание от действителността на физическата материя. Най-опростена дефиниция е „Съзнание будно и нащрек, тяло спящо“. Съзнанието е леко извън фаза с нормалната физическа бодрост. Това е етап, когато всичките пет физически сетива изглеждат ненастроени или намалени по сила и е началото на обективното възприемане на енергията на М-полето.

Вероятно първото главно откритие на Фокус 10 е, че човешкият разум-съзнание може да действа, мисли, разсъждава, „чувства“ без силните входящи сигнали от физическите сетива, считани за необходими преди това. Оттук нататък се ражда нов вид свобода. Най-важното, което се подразбира, е, че всеки е, разбира се, „повече“ от физическото тяло, че всеки може да съществува с или без него.

Фокус 12. Той може свободно да бъде определен като състояние на разширено познание. Индуциран от допълнителни звукови модели, Фокус 12 е фазово състояние с още по-малко внимание към физическото тяло и повече движение към енергията на М-полето. С продължаващо снижаване на входящата информация от физическите сетива възприемането на моделите на М-полето прогресивно става по-ясно.

Това не е непозната територия. Във физически будно състояние на съзнанието зашеметяващото количество сетивна енергия, постъпваща от физическото тяло, покрива голяма част, ако не и цялото това възприятие, Единственото проникване обикновено става по време на сън или други състояния, когато човешкото физическо съзнание е било изоставено. Разликата на Фокус 12 се състои във факта, че материалното съзнание остава активно и нащрек под вашия собствен контрол.

По време на ранните ви опити е възможно да се появят цветове, форми, умствени картини, както неподвижни, така и движещи се. Това е материалът, от който се състоят и сънищата. Когато мозъкът се натовари и започне да „учи“ езика на М-полето, се разкрива напълно нова гледка, която чака да бъде изживяна и оценена. Непознатото става Познато с голяма бързина в този нов контекст.

Фокус 15. Той бележи нова стъпка във фазата на отношенията, с по-малък процент на внимание към физическата материя и повече към полето М. Теорията или илюзията за време изпада от модела: по този начин Фокус 15 може да бъде определен като състояние на „безвреме“.

Фокус 21. Това състояние е еквивалентът на дълбокия (делта) сън в обичайната дейност от материалния живот. Въпреки това разумът е напълно буден и съзнателен, ръководейки действието. Фокус 21 изглежда е максималният обхват на адекватна фазова връзка между време-пространството и елементите на М-полето, „ръбът“ или всъщност границата.

От Фокус 21 може би е възможно да се провери индивидуално, на личностно ниво съдържанието и идеите, включени в този том.

* * *

В Центъра на Института се организират специални програми за завършилите програмата „Гейтуей“. Те по принцип съдържат допълнително обучение за настройване по фаза на съзнанието, с цел по-дълбокото изследване както на индивидуалната личност, така и далечните пътувания до системите на други реалности.

„ГАЙДЛАЙН“

Едноседмичен интензивен курс, чиято главна задача е изследването на собствената личност. Това е обръщане навътре за докосване, познаване и разбиране на връзката между съзнателното Аз и Личностната Същност („Вътрешният Автопомощник“) и множеството личности, съставлящи отделния индивид. Включени са учебни упражнения за контролирана опитност извън тялото и самолечение.

„ЛАЙФЛАЙН“

Описана е на стр. 206

„ЛАЙФ СПАН“

От Преди до Цъвън (Преди зачатие до След смъртта)

„ЛАЙФСПАН2000“

ЛС 2000 е система за планирано саморазвитие, създадена да помогне на индивида за установяване на контрол над духовната, емоционалната и физическата ѝ същност, чрез подобряване на всички фактори от ежедневието. Това е метод за преобръщане на ограничителните системи от убеждения в неограничени системи от Познания. На личностно ниво това е постигнато чрез предоставяне на способи „ноу хау“^[1] за получаване на Познато.

Уравнението на ЛС е: Убеждение + „Ноу Хау“ = Познание.

Процесът на ЛС се изгражда върху три общоизвестни идеи:

1. Всяка човешка функция, която е била изпълнена повече от два пъти, е без изключение научима. Колкото повече функцията се изпълнява от отделните индивиди, толкова по-лесно става научаването, не само за участника, но и за другите. Така се илюстрира теорията на Рупърт Шелдрейк за „Морфологичния резонанс“.

2. Най-голямото съпротивление за съществена промяна е инерцията. Невъзможно е да се премести планина отведнъж, но целта може да бъде постигната, ако се използва методът „всеки път по една пълна лопата“.

3. Най-общо революцията довежда до хаос и изисква дълъг период за регулиране и адаптация. Еволюцията абсорбира промяната по един систематичен начин с минимален стрес. Планираната еволюция може да постави цялата последователност под личен контрол и ръководство с вградени възмездия по пътя.

ЛС осъществява еволюция на индивидуално ниво чрез подаване на способа „ноу хау“ директно в ръцете на участника. Това се извършва с широко разнообразие от „функции“ — техники, които ще предоставят самоконтрол над различните аспекти на човешката дейност и съществуване. Те са научени чрез повтаряема употреба на записани на магнетофонна лента упражнения, които използват техниките „Хеми-Синк“ на Института за създаване на онова, което е известно като „Леснодостъпен Канал“. Този канал отваря комуникациите с всички области на Цялостната Личност, вероятно чак

до клетъчно ниво. Желаната инструкция за промяна, включително Функционална Команда, се вкарва в различните аспекти на човешкото съзнание. След като информацията и инструкцията са здраво закрепени, повече не се изисква учебната лента. За пускане в действие на функцията единственото, което участникът трябва да прави, е да мисли и да фокусира върху Функционалната Команда. Резултатът е автономен отговор, който изпълнява специфична необходимост.

Първата програма от серията „Лайф Спан 2000“ започна в края на 1992 година в Центъра на Института „Монро“ в щата Вирджиния.

„ПРОЕКТЪТ «ТАИМАУТ»“

„Таим аут“ е значително разширяване на човешката цел в областта на жизнената дейност, която изразходва една трета от нашето съществуване; Твърде малко е известно за нея, поради което е извлечена малко полза, отделно от очевидната. Тази област е спането, периодите, когато си взимаме „таим аут“ (почивка) от материалния свят.

Този Проект е първи опит да се справим със следните фактори:

— да разработим съзнателен контрол над състоянието на спане, така че всеки да може да „отиде“ да спи когато и ако пожелае, и да се събуди или да стои буден, ако възникне необходимост;

— да създаде полезно и практическо приложение на състоянието на спане, не само като физическо и умствено възстановяване, но и като период на задълбочено и интензивно обучение;

— да събира знания и разбиране за състоянието на сън, използвайки различна основа от сегашната историческа перспектива.

Ударението на проекта е насочено към широкия пазар на необходимост от сън по целия свят. Първо и най-главно е да предостави ненатрапчив метод, без употреба на Опиати и лекарства за изпадане в успокоителен сън. Понастоящем е известно, че грубо около 30 процента от световното население страда от нарушение на съня в една или друга форма. Само в САЩ е изчислено, че тридесет милиона души използват предписани им лекарства с цел да заспят и почти толкова използват от време на време купени на черно наркотици.

Проектът не се опитва да замести услугите, предлагани от специализираните клиники за борба с безсънието, и не се занимава с проблемите на съня, свързани с различни психологични увреждания. Въпреки това той е предназначен да помага в случаите, когато психологичните фактори нарушават процеса на спане. Това е повече система за обучение, отколкото метод за лечение.

Упражненията за заспиване „Таим аут“, записани на аудиокасети и компактдискове, не Само учат слушателите да заспиват лесно и

бързо, но също и да използват периода на сън като период за обучение и терапия.

„ПРОГРЕСИВНО УСКОРЯВАЩО СЕ ОБУЧЕНИЕ“

Това е комплект от упражнения, записани на аудиокасети и компактдискове, които прилагат процеса „Хеми-Синк“, за да усъвършенстват паметта, концентрацията и данните от мисловния процес, да увеличават бодростта и да помагат на релаксацията.

„СЕРИЯ ЗА «БЪРЗА ПОМОЩ»“

Този комплект от упражнения е предназначен за използване по време на операция, сериозни физически наранявания или болест. Касети и компактдискове се предоставят за използване от пациенти преди операция, в операционната и по време на възстановяване и оздравяване. Записаните резултати от повече от двеста пациенти показват забележително намаляване на страха и тревогата, намалено желание за анестезия, минимална болка по време на възстановяването и почти 50 процента по-къс възстановителен период.

„СЕРИЯ ЗА ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ СЛЕД СЪРДЕЧЕН УДАР“

За домашна и болнична употреба тези аудиокасети и компактдискове тренират физическите центрове да се възстановят и да се върнат към нормалната си всъщност. Те включват упражнения, предназначени да обновят центъра на речта, да реставрират двигателната дейност, да подобрят умственото и емоционална състояние.

ИНСТИТУТ „МОНРО“

Джеймс Б. Биъл Уйлсън Вълард Томас Кемпбел ГрегъриД. Каръл
Албърт Далбърг Артър Дж. Елисън Елинър Фрийд Артър Гладмън
Уйлиам Е. Хърман ФаулърДжоунс Пол Ф. Кинг Мери Джейн Лидярд
Джеймс МакМахон

БОРД НА СЪВЕТНИЦИТЕ

Джоузеф Чиятън Пиърс ДжилРъсъл Роналд Ръсъл Бил Д. Шул
Дейвид Г. Стелни Чарлз Тарт Констанс Таунзънд СтеняиДж. Таунзънд
СтюартТуемлоу Реймънд О. Уолдкьотър Дейвид Дж. Уолс Маркирайт
К Уорън Сюзън Ивънс Морис

ЧАСТ ОТ ИЗСЛЕДОВАТЕЛСКИТЕ СТАТИИ И ДОКЛАДИ В ИНСТИТУТА „МОЙРО“

„ХЕМИ-СИНК ПРОЦЕС НА ИНСТИТУТА «МОНРО»“ — Ф.
Холмс Атуотър

Теоретичните и психологически ефекти ет Хеми-Синк върз хората.

„РЕЗУЛТАТИ ОТ ПОЧИВКАТА И СИНХРОНИЗИРАНЕТО НА МОЗЪЧНИТЕ ПОЛУКЪЛБА, СРАВНЕНИ С РЕЗУЛТАТИТЕ ОТ ПОЧИВКАТА И НАСОЧЕНАТА ОБРАЗНОСТ ВЪРХУ ПОВИШАВАНЕ СЪЗНАТЕЛНОСТТА ПРИ РЕШАВАНЕ НА ПРОБЛЕМИТЕ“ — Дебора Ай Бей-кър, доктор по психология

Хеми-Синк, свързан с флотацията за намиране на пътища за увеличаване съзидателността при решаване на проблемите.

„ИЗПОЛЗВАНЕ НА ЗАПИСИТЕ ЗА РЕЛАКСАЦИЯ ЧРЕЗ ХЕМИ-СИНК ЗА СНИЖАВАНЕ НА ТРУДНОАДАПТИВНОТО ПОВЕДЕНИЕ“ — Роналд У. Брил, доктор по психология, и Г. Рекс Уокър, доктор по психология

Резултатите от Хеми-Синк при лечението на пациенти със самонараняващо се поведение.

„ХЕМИ-СИНК И ИДЕНТИФИЦИРАНЕТО НА МЕЛОДИЧНИЯ ИНТЕРВАЛ“ — Грегъри Д. Керъл, доктор ш психология

Ефективността от Хеми-Синк синхронизацията като учебно помагало при идентифицирането на мелодични интервали.

„УСПОКОИТЕЛНО СРЕДСТВО ЗА БЛУЖДАЕЩОТО ВНИМАНИЕ“ — Дивън Едршптън

Хеми-Синк в класната стая, за поддържане вниманието на учениците.

„ТЕСТ ЗА ТЕХНИКА ЗА ПРЕДИЗВИКВАНЕ НА СЪН.“ — Артър Хаотингс, доктор ш психология

ИЗСЛЕДВАНЕ НА ЕФЕКТИВНОСТТА ОТ ХЕМИ-СИНК ЗА ПРЕДИЗВИКВАНЕ НА СЪН.

„УЧЕБНО ПОМАГАЛО“ — Сюзън Ивънс Морис, доктор по психология

Дефектолог използва Хеми-Синк за улеснение на обучението на осакатени в развитието си деца.

„ЕФЕКТИ ОТ ДЕЙСТВИЕТО НА АУДИОСИГНАЛИ ВЪРХУ МОЗЪЧНИТЕ ВЪЛНИ“ — Бил Д. Щул, доктор по психология

Изследване на ефектите от аудиосигналите върху честотата и амплитудата на мозъчните вълни.

„КОНЦЕПТУАЛНА ДИСКУСИЯ ЗА РАБОТНИТЕ ПЛАНОВЕ“ — Бил Д. Щул, доктор по психология

Упражнение на мозъчната вълна и психофизиологични корелации.

„НЯКОИ СВЕДЕНИЯ ОТ УЧИТЕЛИ, ИЗПОЛЗВАЩИ ХЕМИ-СИНК“

Анекдотични сведения от учители за ефективността от Хеми-Синк в класната стая.

„РЕЗУЛТАТИТЕ ВЪРХУ МЛАДЕЖКОТО ПОВЕДЕНИЕ СЕ ЯВЯВАТ КАТО ФУНКЦИЯ ОТ РЪКОВОДЕНЕТО НА АУДИОЗАПИСИ, СЪДЪРЖАЩИ ЗВУКОВЕ С НИСКИ ЧЕСТОТИ“ — Джеймс М. Томас, доктор по психология

Хеми-Синк като интервенция при сериозно увредени младежи за лечение при стационарни условия.

„МЕТАМУЗИКА С ХЕМИ-СИНК Е ДОПЪЛНЕНИЕ ПРИ ЛЕЧЕНИЕТО НА ДЕЦА СЪС ЗАБАВЕНО РАЗВИТИЕ“ — Карън Варни

Дипломна работа, предоставена на университета на Британската Общност „Вирджиния“, за получаване на научна степен „Магистър по образованието“ в областта на ранното детско обучение.

„ЛЕКУВАНЕ ОТВЪТРЕ: СПИН И ХЕМИ-СИНК“ — Майкъл Дълинг, доктор по медицина, Лорънс Фок, доктор по право, и Ан Мартин

Преглед на осемседмичен семинар за серопозитивни индивиди с използването на магнетофонни записи от Хеми-Синк, включително функционални касети „ДЮМАН-ПЛЮС“.

„ИЗВЪН 2000“ — Полин Джонсън, магистър на науките
Алтернативни терапии за подобряване на зрението.

„ИЗСЛЕДОВАТЕЛСКИ ПРОЕКТ.“ — Рита Уорън, доктор по психология и Дейв Уолъс, магистър на науките

Осъвременяване на изследователския проект на Института „Монро“, включително новата програма за „Надарени и таланти обекти“.

„ОБРАТНА БИОВРЪЗКА, МЕДИЦИНА И ХЕМИ-СИНК“ — Артър Гладман, доктор по медицина

Доклад за персонално и професионално използване на Хеми-Синк.

„ПРИЛОЖЕНИЕТО НА СЕРИЯТА «БЪРЗА ПОМОЩ» ПРИ ТРИМА ПАЦИЕНТИ, ПОДЛОЖЕНИ НА ОПЕРАЦИЯ“ — Сюзън Е. Йонас, доктор по образованието, и Хуан Пенъос, доктор по медицина

Психическа и емоционална полза за пациентите, използващи Хеми-Синк записите от серията „Бърза помощ“.

„ХЕМИ-СИНК: ОБЕЩАВАЩА НОВА ТЕХНОЛОГИЯ ЗА ПЕРСОНАЛНО РАЗВИТИЕ“ — Ралф С. Уйганс, доктор по психология

Доклад за клиничната употреба на записите „Хеми-Синк“ за лекуване на стрес, хронично главоболие, болки в гърба; безсъние и за разширяване на познанието.

„ДЕМИ-СИНК И ХЪРКАНЕТО“ — Дж. Едуин Картър

Успешна стратегия за използването на Хеми-Синк при лекуването на навика за хъркане.

„ПСИХОЛОГИЧЕН МОНИТОРИНГ В ИНСТИТУТА «МОНРО»“ — Ф. Холмс Атуотър

Доклад за използването на ново компютъризирано оборудване за проследяване на различни видове електродермална дейност.

„ПОМОЩТА НА ХЕМИ-СИНК ПРИ ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ СЛЕД УДАР“ — Франк Андерс Джуниър, доктор по медицина

Доклад за пациент с пълна дясна хемиплегия и ползотворните резултати от използването на серията „Възстановяване от удар с

помощта на Хеми Синк“ за възобновяване едновременно на двигателните и говорни функции.

„ПОЛЗАТА ОТ ХЕМИ-СИНК ЗА КЛИЕНТИ С УВРЕДЕН ГРЪБНАЧЕН СТЪЛБ“ — Уйлям Дж. Боро

Практически методи за откриване и лечение на хронични проблеми на дясното (лявото) мозъчно полукълбо е Хеми-Синк.

„ВЛИЯНИЕ НА ПСИХОТЕРАПИЯТА. ИСТОРИИТЕ НА ТРИ ХЕМИ-СИНК СЛУЧАЯ“ — Дуайт Ийтън, доктор по теология, и Джеймс М Томас Джуниър, доктор по психология

Двама психолози клиницисти обсъждат ефикасността от Хеми-Синк като терапевтична помощ;

„ПОЛЗАТА ОТ ЗАПИСИТЕ ХЕМИ-СИНК ПРИ ЗЪБОЛЕЧЕНИЕТО: ЛИЧНО МНЕНИЕ“ — Айлийн Карда

Подкупващо описание на личните преживявания под въздействието на записите Хеми-Синк по време на основно зъболечение.

„СЪВРЕМЕННО РАЗГРАФЯВАНЕНА МОЗЪКА“ — Ф. Холмс Атуотър

Равносметка от изследването на подробно анализирани топографски модели на мозъчни вълни и специфична честота на конфигурацията на мозъчната вълна, свързани с изследването на Хеми-Синк.

„ПРИЛОЖЕНИЕ НА ХЕМИ-СИНК В КЛИНИЧНАТА ПСИХОЛОГИЯ“ — Джеймс М. Томас Джуниър, доктор по психология, и Чарлз Данли

Приложението на Хеми-Синк в частната практика и ИЗСЛЕДВАНИЯ НА УЧИЛИЩНОТО ОБУЧЕНИЕ:

протоколи, проблеми и перспективи

ри Д. Керъл, доктор по психология

Протоколи, отнасящи се до изследването на държавните училища, проблеми, с които се сблъсква предложението на изследователя, и перспективи за бъдещо проучване в тази област, използвайки технологията на Хеми-Синк.

„ХЕМИ-СИНК И ПЕРСОНАЛНИЯТ КОМПЮТЪР: ХАРДУЕЪР, СОФТУЕЪР И МЕТОДОЛОГИЯ ЗА ПСИХОЛОГИЧЕСКИ МОНИТОРИНГ И ПЕРСОНАЛНО УСЪВЪРШЕНСТВАНЕ“ — Дейл С. Фосгър, доктор по медицина

Възможности за комбиниране на компютърната технология и Хеми-Синк за постигане на управление и само-, регулация на съзнанието.

„ЛАБОРАТОРНО УСЪВЪРШЕНСТВАНЕ И ПРЕДСТАВЯНЕ НА ХЕМИ-СИНК“ — Джил Ръсъл и Роналд Ръ-съл, доктор по медицина

Използването на Хеми-Синк във възстановителната терапия и като основа при обучението на възрастните.

„УПРАВЛЕНИЕ НА ПРОЕКТА ПЛЮС: ОПРЕДЕЛЯНЕ, ПЛАНИРАНЕ И ОСЪЩЕСТВЯВАНЕ НА УСПЕШЕН ХЕМИ-СИНК ПРОЕКТ“ — Едуард Дж. Куин, доктор по медицина

Методи за развитие на разнообразни Хеми-Синк проекти за работната среда.

„ПРИЛОЖЕНИЕ НА ХЕМИ-СИНК В ПСИХОЛОГИЯТА И МУЗИКАЛНАТА ТЕРАПИЯ ВЪВ ВЪЗСТАНОВИТЕЛНА БОЛНИЦА“ — Сюзън Е. Джочас, доктор по образованието

Комбинация от музика и Хеми-Синк като ефективни пособия при възстановяването от удар на пациенти.

„ОТНОШЕНИЯ НАБЛЮДАВАЩ — ОБЕКТ“ — гъстий-на Л. Андерсън

Навътре в това как извършващият мониторинга улеснява обекта на Хеми-Синк преживяването в лабораторни условия.

„ХЕМИ-СИНК И АТЕРОСКЛЕРОЗАТА: ИНТЕРВЮ С Г-ЖА ТРИША БЛИЛИ“ — Шърли Блили

Триша Блили разказва своя опит при използването на Хеми-Синк като източник за подобряване на здравето ѝ.

„ДЕМИ-СИНК ВЪВ ВРЪЗКА С АЗОТНО-ОКИСНО-КИСЛОРОДНОТО УСПОКОЕНИЕ НА СЪЗНАНИЕТО ПРИ ЗЪБОЛЕЧИТЕЛНАТА ПРАКТИКА“ — Робърт Дей-вис, доктор на стоматологичните науки

Използването на Хеми-Синк за намаляване на страха и тревогата, свързани с болката при лечение на зъбите.

„ДЕМИ-СИНК И ПСИХОТЕРАПИЯТА“ — Дуайт Ий-тън, доктор по теология, доктор по психология

Приложение на Хеми-Синк в частната практика при три случая: физическо малтретиране, сексуално нарушение и стомашна язва.

„ЕЕГ И ОБЕКТИВНИТЕ КОРЕЛАЦИИ НА АЛФА-ЧЕСТОТНАТА БИНАУРАЛНО УДАРНА СТИМУЛАЦИЯ, КОМБИНИРАНА С АЛФА-БИО-ОБРАТНАТА ВРЪЗКА“ — Дейл С. Фостър, доктор по психология

Абстрактна извадка от докторска дисертация за получаване на самата титла.

„ОТРАЖЕНИЯ ОТ ИЗПОЛЗВАНЕТО НА ХЕМИ-СИНК В ПСИХОТЕРАПИЯТА“ — Силвия Б. Перера, доктор по медицина

Навътре към ролята на Хеми-Синк в рамките на отношенията клиент—терапевт.

„ЪПСТЕЙН-БАР И СИМПТОМИ НА СИНДРОМА НА ПОСТ-ВИРУСНАТА УМОРА, ОБЛЕКЧЕНИ С ХЕМИ-СИНК“ — Джил Ръсъл и Роналд Ръсъл, доктор по медицина. Представяне на техниката за борба със симптомите от страна на клиентите, използващи Хеми-Синк.

„ХЕМИ-СИНК В ПРОГРАМАТА ЗА ОБУЧЕНИЕ НА МАЛКИ ДЕЦА“ — Лийн Родс

Използване на записи с Хеми-Синк по време на сън при деца със забавено развитие.

„МНОГОКРАТНА УПОТРЕБА НА ХЕМИ-СИНК В КЛИНИЧНАТА МЕДИЦИНА“ — Ралф Дж. Лусиани

Широко разнообразие от приложения на Хеми-Синк в клинични условия при хронична болка, отказване от тютюнопушене, нечувствителност към болки при зъболечение, хирургически пациенти.

„АФЕКТИ ОТ ХЕМИ-СИНК ВЪРХУ СТУДЕНТИ ПО ИЗКУСТВАТА В КЛАС“ — Джаклин Пени

Изследване на отклика на студенти към Хеми-Синк по време на учебния процес.

„РЕЗУЛТАТИ ОТ ЗАПИСИТЕ И СИНТЕЗИРАНЕТО НА ХЕМИ-СИНК, КАТО ПОДКРЕПА НА ПЕРСОНАЛА ПРИ, ПСЮТАВЯНЕ НА ДИАГНОЗА И ТЕРАПИЯ“ — Сюзън Корд

Преглед на технологията Хеми-Синк, използвана с техниките „Рейки“ и „Зейхим“.

възстановяване на мозъчни травми чрез

„ХЕМИ-СИНК“ — Джоана Хотърн

Обосновано използване на записи на Хеми-Синк при възстановяването от черепни травми.

„ХЕМИ-СИНК МОЗЪЧНАТА ВЪЛНА ИМА ВРЪЗКА С ПОЗНАТИ СЪСТОЯНИЯ НА СЪЗНАНИЕТО, ИЗМЕРЕНИ С ЕЕГ“ — Ф. Холмс Агуотър

Обсъждане на някои модели на мозъчната активност, възбудени чрез Хеми-Синк процеса.

„ДЕМИ-СИНК И ПРОЦЕСЪТ НА ЗАБАВЛЕНИЕ НА МОЗЪКА: МИТ ИЛИ РЕАЛНОСТ?“ — Мохамад Р. Садих, доктор по психология

Изследване на синхронизираните състояния на мозъка, способствани от Хеми-Синк, и вероятността той да насърчава способността за получаването на тези състояния по желание.

„КАКВО МОЖЕ ДА НИ КАЖЕ ТЕОРИЯТА «ХАОС» ЗА СЪЗНАНИЕТО И МОЗЪЧНАТА ФУНКЦИЯ?“ — Глен Пиърс

Дискусия по теорията „хаос“ и нейните възможни приложения при изследването на състоянието на мозъка, улеснени от Хеми-Синк.

ДЕМИ-СИНК И НАСЪРЧАВАНЕТО НА СЕТИВНАТА ИНТЕГРАЦИЯ — СюзънЕвънс Морис Хеми-Синк и музиката за усилване терапията за организиране и интегриране на мултисетивна информация.

„ХИПНОЗА, ХЕМИ-СИНК И КАК РАБОТИ МОЗЪКЪТ“ — Робърт Розънтал

Обсъждане на подобията и разликите между Хеми-Сшпс и хипнозата и ползата от тях за подпомагане на духовното усъвършенстване и развитие на съзнанието.

„ИЗУЧАВАНЕ ЕФЕКТА ОТ ХЕМИ-СИНК ВЪРХУ ЖИВОТНИ“ — Хелън Н. Тутман

Хеми-Синк като възможност за обогатяване на инструментариумна средата при животните.

„ПРЕДСТАВЯНЕ И ПРИЛАГАНЕ НА ХЕМИ-СИНК НА КЛИЕНТИ ПРИ ПСИХОТЕРАПИЯ“ — Лора Бачлър

СЕРИЯ „ВРЪЩАНЕ У ДОМА“

През цялата човешка история е съществувал един най-общ копнеж и носталгия по нещо дълбоко у нас самите — нашата истинска идентичност, нашият произход. Нашите заети, практични умове, съответно фокусирани върху извършването на неща в този живот, имат проблеми с копнежа. Той ни се струва неразумен и емоционален, толкова много от нас го тълкуват като стремеж да се посети отново мястото на нашия физически произход, родното ни място и детството. От тези, които го правят, мнозина са недоволни и неосъществени. Те очакват повече, но не могат да определят какво искат да кажат с това „повече“. Някои започват да търсят отговор, без да си дават сметка, че те вече са го търсили, щом са станали астрономи, изследователи, пилоти на космическа совалка, микробиолози, психолози, министри, терапевти, философи, да назовем очевидното. И после, ето ни ри нас, обикновените хора, които за миг спираме да размислим какво означава всичко това. Но само за миг. Нарастващ брой от нас стават накрая достатъчно проникателни, за да разберат по някакъв начин, че всеки от нас вероятно ще си „отиде вкъщи“. Към първоначалното място на нашия произход, не *Тук*, а *Там*. Просто, е въпрос на време. По този начин ние започваме и продължаваме да идентифицираме с изследователско, търсещо отношение.

„Връщане У Дома“ е серия от аудио учебни упражнения, записани на касета или компактдиск, предназначени за употреба по местоживеене, в болници, приюти и сиропиталища. Проектът е планирал специален вид помощ за онези, които страдат от болести, застрашаващи живота, или травми, и за техните семейства и хора, които ги обичат.

Този комплект от записани учебни упражнения предлага способ, при който индивидът може драматично да отстрани общия страх от смъртта. Резултатът може да бъде най-малкото по-голяма търпимост към ситуацията, включително усещането, че хората са, разбира се, нещо повече от техните физически тела, В най-добрия случай

потребителят може да се научи да контролира по своя воля и спокойно последователността на физическата смърт.

Едновременно с това „Завръщане У Дома“ също помага на семейството и приятелите да разберат и приемат процеса на физическата смърт, така че да предоставят така жестоко необходимата специфична подкрепа в критичните моменти. Програмата също включва методи, които могат да се използват за помощ на семейството и приятелите, докато те се приспособяват и възстановяват след загубата на любимия им човек.

„Връщане У Дома“ заема следните становища: Главният е онзи, който се намира в последния и необратим етапна крайна болест или нараняване: Семейство и-Приатели означават онези, които са свързани с обич и любовни връзки с Главния.

Най-важната Задача е да се предостави на Главния интересна перспектива или стойностно познание, постигнато най-вече чрез директно преживяване, вместо с *глураво* и безвкусно събитие.

Свързани вторични цели:

А. Да освободи Главния от страха от физическата смърт. Това се постига чрез развиване на познанието, че всеки е повече от физическото си тяло и че наистина надживява физическата смърт...

Б. Да се помогне на Главния да се освободи от чувствата, греховете и задълженията, които повече не са нужни и само обвързват човека с настоящото преживяване на физическия живот.

В. Да се помогне на Главния да познае и помни някои от възможностите, произтичащи от настоящото преживяване на физическия живот.

Г. Да се предостави на Главния възможността да изпита спокойно и разумно правото на избор да си тръгне от физическото съществуване, когато той пожелае.

Д. Да се внедри у Главния познанието, че след прехода от физическата смърт ще бъде възможно да праща послания и сигнали на семейство и приятели, ако той пожелае.

Е. Семейството и Приятелите на Главния да бъдат подлагани достатъчно пъти на учебните упражнения „Връщане У Дома“, за да се подсигури тяхното разбиране, окуражаване и подкрепа за Главния, който е ангажиран в процеса.

„Връщане У Дома“ се основава на успеха на програмата „Лайфлайн“, която доказва практическата стойност на процеса. Разликата е в това, че „Връщане У Дома“ е за индивидуална-употреба навсякъде.

---

[1] Начин за постигане. (Бел. прев.) ↑

ЗАПИСКИ ОТ НОВАТА ЗЕМЯ

*„Лъвът, дори и да можеше да говори, ние
не бихме могли да го разберем“*

Лудниг Витгенщайн

През първата нощ ти взимат часовника. Човек от персонала обикаля из стаята с малка картонена кутия, спира до всеки участник — ние сме 24-ма — и чака, докато всеки от нас не разкопчае или свали своя часовник, като наблюдава приветливо и неохотно пуска „времето“ в кутията. Когато треньорът ме доближава, отбелязвам вътрешния конфликт, импулса да заявя: „Не, аз не се отказвам от времето.“ Гледам втренчено тиктакащата съкровищница, запълваща се с нашето „ВРЕМЕ“, и започвам да омеквам. „Какво?“ — мисля ли, — „Нима наистина продължавам да упорствам?“ Простичко устройство или сравнително скорошна идея, представляваща начин на живот за нас — идва, чужда за нашите най-ранни предци. Спомням си лъвовете от една песен, която фупата „Чикаго“ изпълняваше отдавна: „Дали все пак някой наистина знае какво представлява времето? Дали все пак на някой му пука?“ Положих устройството в кутията.

Никакво време. Само серия от „сега“, които ще продължат седем дни, защото ние сме се записали за едноседмичен семинар в Института „Мокро“, разположен близо до Львингстън — на около 20 км от Шарлътсвил в една от равнините в подножието на планината Вирджиния Блу Ридж. Жителите наричат мястото „Нова Земя“, а земята е вълшебна.

Решителната схватка около моя часовник е нагледен пример за моето преживяване в Института, щом започнах да се блъскам в стените на собствените си ограничения.

„Представете си, че сте повече от физическото си тяло“ — казва Робърт А. Монро, основателят на Института. Повече от материята, поголеми от вселената и по този начин не сме зависими от ограниченията

на време-пространството: За една седмица възприех предложението на Монро. Така сториха и другите участници; Бяхме дошли от всички краища на света един психиатър, един лекар, двама пилоти, търговец на недвижими имоти, млад току-що напуснал брокер от „Уол Стрийт“, писател, психолечител, журналист. Ние представляваме религии, гледни точки, политически пристрастия — католицизъм, републиканизъм, агностицизъм, анархизъм.

Програмата се нарича „ГЕЙТУЕЙ ВОАЯЖ“ и според Монро тя е предназначена внимателно да ви води към преживяването на това, което ние наричаме „нематериална енергия“. Може да я познавате под името „ши“, „Прана“, „душа“, „астрално тяло“, „висш разум“. Институтската догма е ограничена. Съзнанието е форма на енергия в действие и тя може да бъде насочвана, контролирана, използвана, защото мислите създават действителност. Ние сме това, за което се мислим, и се ограничаваме чрез онова, което мислим. Системите от убеждения модулират как ние преживяваме самите себе си и заобикалящия ни свят. Монро казва, че „Гейтуей“ предоставя на участниците възможността за са-моизследване, да зададем на себе си някои основни въпроси: „Кой съм аз?“, „Каква е целта на моето житейско всекидневие на Земята?“. Според Монро целта на Гейтуей „е самотенериране и трансформация. Има части от Вас — казва той — които все още не са трансформирани.“ И това е неговата мисия и неговият бизнес: да помага на хора, които искат да преобразят себе си. За постигането на тази цел Монро открива техники за индуциране на различни състояния на съзнанието и сега предоставя обширно място — Новата земя, за изследване на нематериалната енергия.

Пътуването на Монро започва и завършва в Кънтролд Холистик Инвайрънмънтал Чамбър — ЧЕК Юнит (Камера за цялостен контрол на околната среда) — или както аз я нарекох алтернативно, „маймунска клетка“, „ковчег“, „утроба“. Достатъчно голяма за единичен матрак, клетката е тъмна — изолиран съм от светлина и звук и а по-малка степен от електромагнитно излъчване. Ако искам светлина — тя е там — червена, синя и златна. Взимам цвета и регулирам интензивността. В камерата непрекъснато влиза пресен въздух. Прекарвам по-голямата част от седмицата в ЧЕК Юнит — денем и нощем. Тя бе и каютата, в която спях. Това е алхи-мическа тайна лаборатория, където в подължение на шест — седем часа дневно

аз се опитвам да преобразувам обикновени материали в злато. Там задавам на космоса, или просто на тавана, детските въпроси „Защо?“ и неуморно започвам да вплитам разнообразните нишки на моята житейска история в една одежда. Клетката става място на разпознаване, където с определена лекота аз си давам сметка, че не бих пренаписал историята, дори и да можех.

От централната контролна стая една аудио комуникационна мрежа захранва със звукови модели и специални упражнения, съставени от Монро, всяка кабина под ръководството на екип от тренъори. Ние получаваме насоките и звуковите модели чрез слушалки. Всяка клетка съдържа също и индивидуален магнетофон. Когато упражнението е завършено и Монро те вика обратно оттам, където си бил, ти записваш своето преживяване — „словесен дневник“, както казва Монро.

Начало на дневника: „Експериментът започва. След прост подготвителен ритуал, по време на който хвърлям натрапчивите притеснения и грижи в «кутия за енергийно преобразуване», хлопвам капака и прекарвам няколко минути, дишайки дълбоко, а после се отправям към фокус 10: будно съзнание, спящо тяло. Лежа дезориентиран в тъмното. Тялото ми е тежко, сякаш съм-се сблъскал с компресор. Не мога да открия краката си. Ръцете ми са окачени над главата. Мисля, че главата ми е отделена. Студено ми е и придърпвам чаршафа, горещо ми е — отвивам го. Радикални температурни промени. «Щраквам» — не мисля за нищо и когато се събуждам, хъркам. Лежа тихо в клетката и слушам собственото си хъркане. Този странен случай ме стряска: Аз едновременно съм «чуващо Аз» и «хъркащо Аз». Чудя се къде ли живее «чуващото Аз». Кой е този «Аз», което чува хъркащото тяло? Дали съзнанието действа отделно и независимо от това, което бях приел за необходими физически или сетивни входящи сигнали? В края на лентата се чувствам отпуснат, дори блажен. Бях направил откритие на видове. Вероятно аз съм «повече» от физическото си тяло и съществувам независимо дали съм с физическо тяло или не.

Лежейки в клетката през втория ден, аз се замислих за Дон Кихот, за когото ми напомня Монро. Там, където Дон Кихот вижда великани, Санчо Панса вижда вятърни мелници. Взирайки се в обикновеното си бръснарско легенче, той си представя щита на

Мамбрино, а Санчо се чуди. Как стават тези неща? Мисля че Монро е потомък на Дон Кихот, казвайки ми, че в действителност съществуват повече неща, отколкото ние виждаме или можем да пипнем.

Според нашите стандарти Дон Кихот е параноик, дърдорко на безсмислици. И подобно на него Монро ни призовава да пренастроим нашия фокус, за да видим онова, което дори и не можем да си помислим, че сме в състояние да виждаме — да видим щита на Мамбрино. «Къде — пита Монро — е загадката на нашата цивилизация и възраст?» Ние сме тук, за да възпламеним отново мистериозното: за това именно е «Гейтуей Воаяж».

Начало на записа: Чувствам се напълно отрязан от външния свят. Ами ако навън има война? Има някаква преграда, дори и някъде по света да се случва някакво голямо нещастие. А аз седя в една долина във Вирджиния, без достъп до телевизионни новини. Всъщност дори вестник не съм виждал. Екипът е неуморен, събираме се само за храна. Мисля, че «разтоварваме» загриженост и безпокойство по време на единствения ни познат ритуал в този непознат за нас свят-актът на храненето. Ние се чудим дали наистина нещо ни се случва. Неизбежният въпрос: «Ти вече напусна ли тялото си?» е Свещеният Граал за усамотението. Окачен съм. Монро, безразличен към нашия стремеж, настройва фокуса ни, казвайки ни да усетим «финото нещо» — картини, гласове, модели светлина, физически усещания.

Днес Монро нарича процеса, чрез който се постигат други състояния, «Хеми-Синк» (синхронизиране на мозъчните полукълба). След като е работил с над 3000 обекта на тестуване (при минимум 20 индивидуални теста на обект стават 3000 положителни теста, които не салошиката база), били изработени и подробностите. Монро, който е известен с чувството си за хумор, казва: «В най-лошия случай поне знаем, че сме успели да приспим хората 60 000 пъти и да ги събудим.» Но извършеното от него е много повече.

Хеми-Синк използва звукови модели, за да създаде мигновено идентична форма на вълната в двете мозъчни полукълба. Това означава, че когато ухото чуе определен тип звуков сигнал, да кажем 12 херца «Бета» (буден) сигнал, или дълбок сън «Делта» сигнал (0–4 херца), мозъкът се стреми да откликне или «резонира» с подобни електрически сигнали. «Ние започнахме да откриваме, че създаваме за участниците врата, прозорец, отвор, през който той или тя биха могли

да достигнат други състояния на съзнанието» — казва Монро. — Нарекохме го «Гейтуей».“

Според Монро приложението на Хеми-Синк е неограничено. Изследователите тестват технологията в широко разнообразие от полета, включително медицината, умственото здраве, лекуването на стреса, образованието, също и във физическата област. Проучванията показват, че хората, употребяващи Хеми-Синк, могат да контролират болка, да усилят имунната система, да ускоряват възстановителния процес след операция, да понижават кръвно налягане, да ускоряват възстановяването на говорните и двигателни умения след сърдечен удар. Хеми-Синк се сражава с безсънието, усъвършенства концентрацията, намалява стреса, дори елиминира математическата фобия.

Записки: „Усещам, че се намирам на една линия, демаркационна линия между «тук» (познатото) и «там» (непознатото). Днес пътувахме до фокус 12, където според Монро физическите данни са «затворени» и съзнанието започва да усеща по начини, различни от петте сетива. «Действието наистина започва тук» — казва той. «Там» — на фокус 12, картините и сцените текат през главата ми, сякаш някой е оставил движещ се прожектор: Морски змии плуват през монашеска килия; висок бушмен от Калахари ме повдига върху дланите на ръцете си; гигантски морски костенурки ме преследват през проход сред евкалиптови дървета; индианец седи на върха на една планина и мърмори. Той гледа през мен и казва: «Ние се създаваме всеки ден от светлината на слънцето. Ние умираме всяка нощ при лунна светлина. Няма нищо друго. Сега тръгвай, остави ме.» На едно място започвам да се смея. Никога преди не съм се смял толкова без чужда помощ. А после се включих отново в жива драматизация на смъртта на брат ми през 1947 година. Чувам глас, който казва, че някога съм живял на звездата Алктурус и яздя делфин, който се представя като флорис. «Какво значи това?» — питам. «От цветята е» — отвръща той. Миризма на ясмин прониква в кабината: Чувам леещ се дъжд върху, покрива от вълнообрана ламарина. Пренесен съм в Лахор, Пакистан, когато помириствам ясмина, и в Мианго, Нигерия, когато чувам поройния дъжд. А делфинът произвежда изрази като: «Покрий болката със смях» и «Вятърът, Никодимус, вятърът». Днес съм разстроен. Как да прочета енигматичните послания, как да предам картините? Има

огромна разлика между това да кажеш «Аз вярвам» и «Аз знам». Аналитикът иска отговори, но аз съм увлечен от разговора с лъва на Витгенщайн. Имам нужда да науча нов език. Докато времето си тече, ставам подозрителен към стойностите на «истина» и «значение», включително тези на Монро. Дали съм направляван?. Не виждам смисъла на това, което искам да кажа, дори и като напиша това, което мисля, че означава. «Значение» е като ярка жълта светлина. Ту светва, ту загасва, когато присъства, и после, когато отсъства. Индианецът си мърмори: «Има само перспективи, извън нашите тълкувания не съществува действителност.»

Фокус 15. «Светът на времето и пространството е само проекция.» — казва Монро. — Ние ще влезем в «безвремието». «Влизане», «безвремие» и минало стават момент на преживяване, докато бъдещето не се разгърне и стане действителност. Монро ни води, когато навлизаме в променяща се вселена. На границата на време-пространството детето, което бях някога, се появява, сякаш току-що е излязло от избеляла черно-бяла снимка, и поема лявата ми ръка. Вън от непознатото време един образ прониква и разкъсва булото, почуква с покритата със сребро абаносова пръчица и върви срещу мен. «Ти кой си?» — питам. Той се представя като «умрял човек с пръчица». «Ти да не би да си това, което аз ще стана, когато умра?» — питам аз. Той взема дясната ми ръка и ние тримата сядаме и започваме да си говорим. Всъщност «мъртвецът» говори. Мрмчето и аз мълчим. Той говори за континууми, завършвания, обгръщания. Когато задавам въпроси на всеки един от тях, въпросът се анулира още в процеса на задаването. Въпросите са неуместни.“

Записки от дневника: „Старецът с пръчицата изглеждаше толкова истински, колкото и момчето, което аз някога бях. Макар своеобразни и отделни, с нещо като независима воля, ние и тримата сме една и съща личност. Старият човек ми казва, че идва от бъдещето, където току-що е построена испанска хасиенда, чиито стени са покрити с картини на Ел Греко, Уайът и Чимабув. Той казва, че е дошъл, за да пропъди нещастieto. И аз съм признателен. В действителност сякаш току-що съм се препънал в значението на думата «признателност» — и съм открил нещо в акта на идентифицирането. Но съм разтревожен. Не съм сигурен каква тежест трябва да придам на въображаемото царство. Усещам се, сякаш сам изработвам всичко — старецът е просто продукт

на моето въображение. Да не би да прекарам цялата седмица в боксиране с въображаем противник — моя собствен физически материал? Вероятно. Какво ще бъде, ако след преживяването ми в Института на Монро аз само съм открил въображаемата страна — богато, сложно и видимо «познание»? Тази седмица, «погълнат» от въображания, «нереален свят», поглеждам «реалния свят» и се чувствам незаинтересован. Чудя се дори дали светът е наистина «реален». Разговор по време на закуска: извънсетивно възприятие, ясновидство, прокарване на път. Започва да ме тресе,“

фокус 21 е еквивалентът на дълбок „делта“ сън, но ти си напълно буден и в съзнание. Според Монро фокус 21 е мостът между материалната и нематериалната действителност. Катеря се нагоре през нивата — фокус 10,12,13,15 и стъпвам на моста. „Поглеждам навън“ и „виждам“ огромна, безкрайна ДруГота. И тогава яздя делфина над извивките на Земята; и заедно ние профучаваме покрай Марс, Юпитер, Сатурн и навън, чак до Плутон.

Тялото ми буквално изпада в конвулсии — ставите пулсират, мускулите са в спазъм, сякаш съм под действието на електрошокова терапия. Вълни от енергия една след друга се движат през мен. Чувах гласове, виждах светлини и цветове, форми. На 21 ние хвърляхме въпроси в празното пространство и се заслушвахме за отговори: Кой съм аз? Кой и къде съм бил преди да вляза в материалното си тяло? Каква е целта на това мое съществуване в материалния свят? Какво действие трябва да предприема сега, за да послужи най-добре на целта? Какво е съдържанието на най-важното послание, което мога да получа и разбера в тази точка от моето съществуване? „Отговорите“ бяха чуваеми, но енигматични. Кой говореше? Как тълкувах отговорите? Не знам. По-късно хванах статия, написана от ф. Холмс Атуотър, директор на мозъчната лаборатория: „Мозъчните вълни са нещо повече от индикатори на отделни състоянията съзнанието. Те представляват електро-химическата среда, чрез която възприеманата реалност се проявява.“

Възприемана реалност. В продължение на седмица ние чукахме на врати, нашите собствени врати на възприемане, нашите системи от убеждения — това, което казваме, е реално или възможно, онова, което отхвърляме, е смешно и невъзможно. Някои от нас пътуваха извън тялото си на пътувания из познатата вселена — желаните ОИТ. Аз не.

Другите се сблъскаха със „същества“ там, извън познатото. Аз вероятно също. Много от нас се включиха в битка с левите си новички полукълба. И аз го направих. Много от нас отвориха резервоарите с гореща пара и започнаха да се ровят из стари спомени. И всеки път, когато отварях резервоара, бях награждаван в тъмнината на монашеската килия. Задавах въпроси, които непрекъснато бях задавал, въпроси, които сякаш имах нужда да задавам. Какви са перспективите на света-дали са политически, нравствени или религиозни, и как те действат за нас? Дали те са алюзии, на реалността, които трябва да бъдат разтълкувани, за да се разкрие действителността под алюзиите? Дали ние създаваме алюзии на реалността, защото трябва да кажем на себе си истории, за да осмислим собствения си живот — с цел да ставаме всяка сутрин от леглото? Отблъскваща, твърде мрачна гледка. Независимо от отговора, създаването на световната перспектива може да е вътрешно. От вавилонските и гръцки епопеи та чак до днешните биомедицински и кибернетични фантазии, ние сме създавали и пресъздавали разкази, идеологии и световни мирогледи.

„Когато тръгнете на вашето пътешествие към Итака — пише поетът от Александрия Кавафи, — тогава се молете пътят да е дълъг, изпълнен с приключения и с познания.“ Итака: легендарният остров, родното място на пътешественика Одисей, а за мен — митичното последно място, където ще напусна моето физическо тяло. Много от нас пристигат на острова, когато вече са стари; някои от нас ще хвърлят котва по-скоро от очакваното; най-голяма част от нас рядко спират и премислят какво има от другата страна, извън входната врата към Итака — освен ако не сме задължени от непостоянствата и неочакваното. „Винаги пазете Итака фиксирана в ума си — пише Кавафи. — Да пристигнете там е вашата крайна цел. И ако ви се стори бедна, Итака не ви е измамила. С огромната мъдрост, която сте събрали, с толкова много опитност, вие със сигурност сте разбрали тогава какво означава Итака.“ Опитвам се да разбера какво означава Итака. Не защото е изящна идея, философско любопитство, а защото трябва Опитвам се, като си спомням преживяванията, за да събера заедно всякакви частички и парчета от мъдростта, която съм събрал по целия път. Искам да кажа, че не съм измамен, нито пък съм се измамил.

През месеците, последвали моето преживяване у Монро, аз си представях как плувам към пристанище, наречено Итака, и за първи път страховете, които се бяха вкопчили в мен, ме отпуснаха — дори и съвсем изчезнаха. И размислих върху посланието на делфина („Вятърът, Никодимус, вятърът“) от Евангелието на Йоан, глава 3: „Онзи, който е роден от Плът, е плът, а онзи, който е роден от Духа, е дух. Вятърът духа, където си пожелае, а ти чуваш неговия звук, но не знаеш откъде идва и накъде отива: така е с всеки, който е роден от Духа.“ Делфинът ми даде дар: Роден от плът, аз съм се затворил в плът, подозрителен към нещата, аз не мога „да виждам“. След краткия ми престой в Института все пак аз вече знам, че притежавам способността да „виждам“ извън плътта или материалната действителност — просто бръснарско легенче — към желанията и капризите на вятъра, докато той си духа. Мога да „видя“ Щита на Мамбрино. Парадоксално е, че се смях, както вече казах, на Никодимус. „Как е възможно тези неща да се случват?“

Програмите в Института включват „Гейтуей Воаяж“, „Лайфлайн“ и „Хеми-Синк 2000“. За по-подробна информация пишете на Хелън Уоринг, „Монро“ институт, „Рут“ Но 1, П.К. 175, Фейбър, Вирджиния 22938; (804) 361–1252.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.